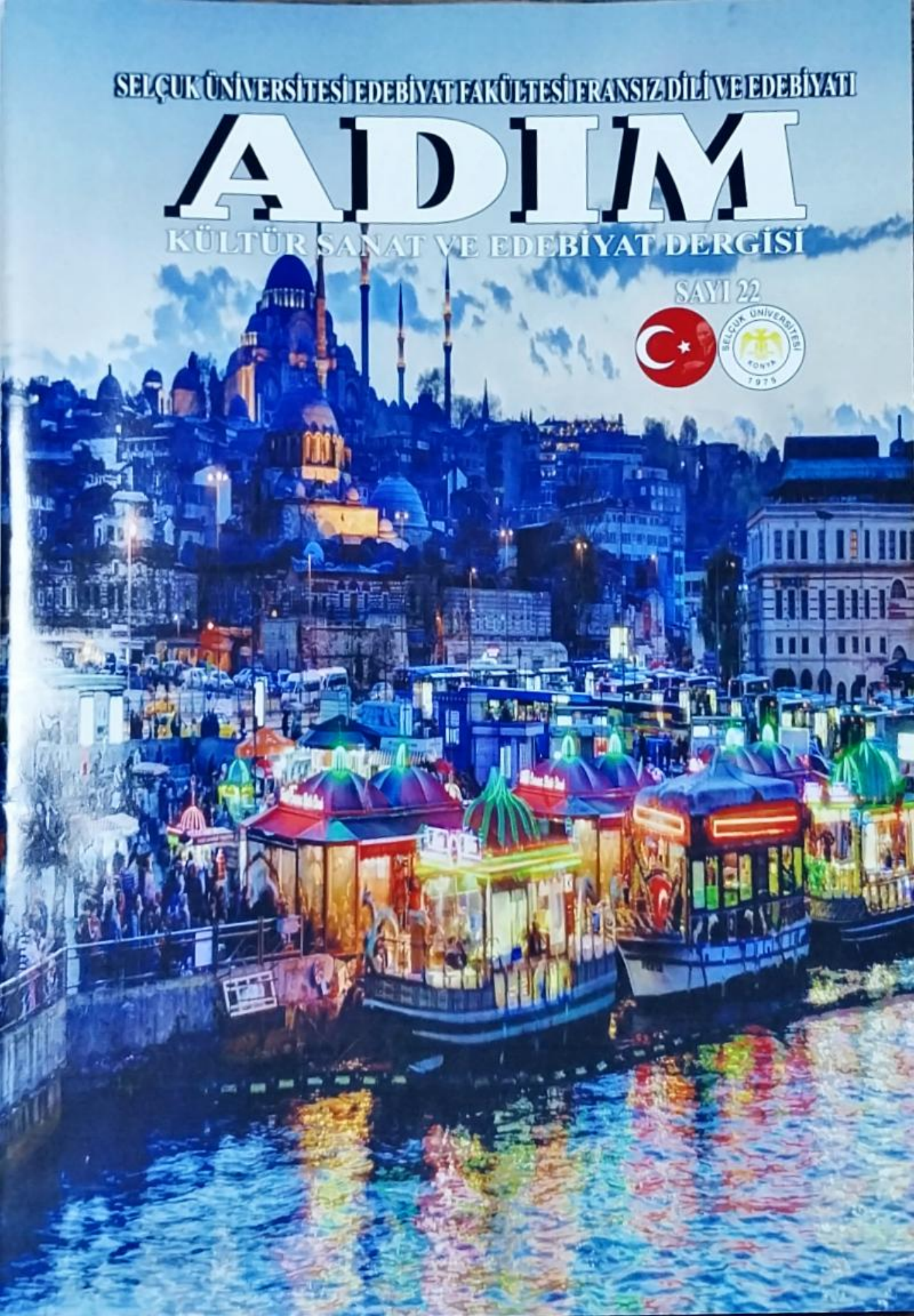

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI 22

ADIM®

İki Aylık Kùltür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Selin SIVARI

Yayın Yönetmeni
Selin SIVARI

Yayın Kurulu
Melike ÖZKAN
ELİF KARAER
Selin SIVARI
Kıymet AVCI

Yayın Türü
Yaygın Süreli

Aralık 2014
Konya

Her Hakkı Saklıdır.
Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:
Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adimdergisi1@hotmail.com

Dizgi
Selin SIVARI

Basım Yeri
Aybil Dijital Baskı Sistemleri ve Matbaa Hizmetleri
Matbaa Sertifika 20781
Ferhuniye Mah. Sultanşah Cad. Aktif İş Merkezi No:30/A
Selçuklu / KONYA
Telefon: 0332 350 21 71

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
BİR İSMİN KADER İLE MÜNASEBETİ	Fatih ONAYDIN	3
Femme au Moyen Age	Seçil YÜCEDAĞ	6
DOLUP DOLUP GEÇECEĞİM	Kamran NAJAFOV	8
KARLI BİR YOLDA UĞULTULAR	Deniz TUĞER	9
AŞKIN DİĞER YÜZÜ	Tuğçe Nur YILDIRIM	10
ARALIK 1977	Mehmet Özcan YASDIBAŞ	12
ADIN YAĞMUR OLSUN	Ali SEVEN	15
AKIP GİDİYOR ZAMAN	Sezer YÜCEDAĞ	16
OKYANUS	Canberk KAYA	16
DELİ KIZIN TÜRKÜSÜ	Seçil YÜCEDAĞ	17
HASAT ADAM	Hüseyin YENİYAPI	18
HAYATI ADIMLAMAK	Gülşen ÖZTÜRK	19
RUSLARIN YILBAŞI GÜNLERİ	Renata DENİZ	21
ÖZLEM DEĞİL PERİŞANLIK	Renata DENİZ	22
AŞK İNSANIN GÖZLERİNİ KÖR EDER	Kıymet AVCI	23
ANI	Elcan BAYRAM	27
ÖLÜM KİYİSİ	Sümeyye EKŞİ	28
BELKİ	Sammy SAPHARY	29
YAŞARKEN	Emine KOÇ	30
ÜÇ ADIM	Umut KÖKSAL	31
GEÇENİN SESİ	Aykut ÇAVDAR	32
MADDEDEN ÖTE, MATERYALDEN ZİYADE	Selin SİVARİ	34
MAŞUK GİRDAP	Selin SİVARİ	37
SEVGİLERDE	Behçet NECATİGİL	38
DANS LES AMOURS	Çeviren: Galip BALDIRAN	38

EDITOR' den

Sevgili Adım Dergisi okurlarına yeniden merhaba,

22. sayımızda yeniden sizlerle bir araya gelmenin sevinciyle merhaba... Aralık bitiyor, hiç mola vermeden Ocak'ta buluyoruz kendimizi. Yeni bir yıl geliyor.

Her şey eskisi gibi sürüp gidiyor oysa...

İnsanlar zamanın ağır bir balçık gibi aktığını düşünüp yanılıyorlar. Oysa yaşadığımız hiçbir şey zamanın kalbini ve ne kadar hızlı kaybolduğunu gösteremiyor bize. Yeninin ömrü hemen ve hızlıca tükeniyor. Her sırta erdiğini düşünen insan yeni yılın değil, başucuna bırakılan beklentilerden, sokaktan içine doldurulan isteklerden, gerçek ihtiyaçları dışında kendini olmadığı 'biri' yapmaya çalışanların şerrinden korudukça iyi olacağı sırrına eremiyor.

Hâlbuki insan yeni bir yıla girmekle değil, ne kadar az şeye gereksinim duyduğunu ve yaşamak için bu kadar tükenmeye-tüketmeye gerek olmadığını anladığı gün daha mutlu ve neşeli olacaktır. Yeninin, benliğimizi yenilemesi dileğiyle,

23. sayımızda tekrar görüşmek ümidiyle...

Mutlulukla ve sanatla kalın.

Adım Dergisi
Yayın Kurulu

BİR İSMİN KADER İLE MÜNASEBETİ

Gençliğimi, nice yaşıtım kızların yumuşak avuçlarıyla yahut evlatları için pervane olan bir ailenin şefkatiyle şımartmak isterdim. Lakin aksi gibi, ömrünün altın çağını yalnızlığa armağan eden bir adam olarak büyüdüm. Tek başına ve bir ailenin gölgesine hasret kalarak... Keza hayatın bu ironik cilvesi, bu yaşıma değin ne yaptımsa peşimi bırakmadı. Öyle ki her şey, doğumuma vesile olan o mendebur doktorun, ismimi Salim olarak koymasıyla başlamıştı.

Zira bir çocuğa isim koymak hayli riskli iştir. Farzı misal, ismini Cesur koyarsanız dünyanın en korkağı olma ihtimali vardır. Yahut sırf sevimli olması niyetiyle yavrunuza Şirin adını vermeyi düşünürseniz kucağınıza Burton filmlerine aday, kaba saba bir canlı tutuştururlar.

Bizzat beni bu hale getiren de, göbek kordonumun düşmeyi beklediği yıllarda ruhuma mühürlenmiş bu Salim ismidir. Sözlük lisanıyla ifade etmek gerekirse, sağ, sağlam anlamlarını bir arada tutan bir isme sahibim. Lakin gelin görün ki bu güzel isim, mesleğime tamamen ters düşüyor çünkü ben bir canlı bombayım. Başka bir deyişle hayatı sağ olmamak üzerine kurulmuş, değersiz bir bedenden ibaretim. Ancak ben ne topluma karışacak kadar girişken ne de kendini patlatabilecek kadar cesur bir adamım. Bu sebeple aylar öncesinde, İstanbul'un göbeğinde patlamam gerekirken meslekten istifa ettim. Diğer bir deyişle ortalıktan tüydüm. Şimdilerde ise tek derdim, bedenimi bir şehrin alt yapısı gibi kuşatan elektronik kablolardan ve bu ağır patlayıcılardan kurtarabilmek. Zira her bir tel, geri dönüşü olmayacak bir şekilde üzerime sabitlendi. Bu sebeple insanı insan yapan tüm eylemlerden dışlandım. Yıkamıyorum, koşamıyorum ve arkadaş edinemiyorum. Çünkü insanlarla aramdaki dostluk, üzerimdeki şişme mont çıkana kadar sürüyor.

Böylesi kısa bir dostluğun en güzel örneği, geçen gün şehri neşelendiren çay bahçelerinin birinde tanıştığım Rıza isimli çay azmanıya olan ufak sohbetimizdir. Zira onunla tanışmamız bulutlu bir hafta sonuna tekabül etmişti. Havanın sıcaklığına rağmen yağmuru bahane ederek montumu giymiş ve kendimi insanların arasına atmıştım. Derken şehrin tüm kanaatkâr sokaklarını mecalsiz kalana kadar dolaşmaya başladım. Ardından biraz soluklanmak adına bir çay bahçesinin o yeşillikler içindeki kapısından içeri attım kendimi. Ancak ne fayda, insanlar sanki bir leşin etrafını çevreleyen akbabalar misali tüm masaları kuşatmıştı. Yorgunluğun esiri bedenime, bir de hayal kırıklığı eklenince iki kat çökmüştüm. Öyle ki bu cefakâr dış görünüşüme köşede oturan bir adamın içi el vermedi. Elini kaldırıp dudağıyla ufak bir ısıklı çaldı ve beni yalnız oturduğu masaya davet etti. Böylelikle olduğum yerden ayrılarak masaya yönelmişim ve Rıza'yla tanıştık.

Sanki bir iyilik abidesi gibi karşımda oturan bu tombul adama elimi uzattım ve:

"Teşekkür ederim.", dedim. " Feci halde yorulmuştum."

Kilolu adam nezaketle elimi sıktı:

"Esağfurullah, benimde yalnız canım sıkılıyordu, sandalye sana nasipmiş demek ki."

Hafifçe gülümseyerek:

"Adım Salim.", dedim.

Tombul adam hafifçe doğruldu:

"Benimki de Rıza, memnun oldum."

Böylelikle uzun bir aradan sonra iki ayaklı bir canlıyla konuşuyor olmanın mutluluğunu tatmıştım. Öyle ki sohbet hızlı başlamıştı ve öyle de devam ediyordu. Edebiyat aşığı olan Rıza, durmadan kitaplardan, şairlerden ve yazarlardan söz ediyordu. Bir insan kelamına hasret kulaklarım onu iştahla dinledikçe, Rıza iyiden iyiye keyifleniyor ve ardı arkası kesilmeyen cümlelerine bir yenisi ekleniyordu. Derken elindeki ılımaya yakın çayın son yudumunu fon dipleyen Rıza, zamanla ilgili bir bahiste umarsızca lafa girdi:

"Velhasıl bir martının kanadındaysan yedi saniye görecelidir Salim abi ama normal şartlarda pek bir hükmü yoktur."

İçimde biriken konuşma arzusunun sesini bastıramamıştım. Elimle şişme montumun düzeltip dudağımın üstüne yayılan incecik bıyığımı okşarken:

"Öyle deme Rıza kardeş, yedi saniye az değil." dedim. "Mesela bizim meslekte çokça bilinen bir halk efsanesi vardır. Olay şöyle ki: İstiklalın göbeğinde, insanın insanı yağmaladığı bir gün, kalabalıktan genç bir çocuk peyda olur ve topuklu ayakkabılarını haşince takırdatan kumral bir kızın peşinden koşup, 'Tülay yedi saniye bakar mısın?' der. Genç kız hayli şaşkın bir şekilde derin derin solurken, sözlerine büyükçe bir ünlem katarak, 'Murat,' der 'Bu ne hal?' Murat tüm o tuhaf görünümünü açıklamaya tenezzül etmeyip, 'Uzun hikâye,' der ve çar çakutunun kapağını açar ve güzeller güzeli kıza 'Evlen benimle.' der. Kız bakışlarını kutunun içindeki küçük pime sabitlediğinde korkunç bir patlama duyulur. Ertesi gün tüm manşetlerde şu yazı: 'İstiklal'de sekiz ölü on iki yaralı.'"

Rıza'ya anlattığım bu hayatımın en edebi olayı, zavallı adamın yüzünü beyaza boyamıştı. Yutkunarak:

"Nasıl yani?" dedi.

Sakin bir yüz ifadesiyle:

"Yanisi adam canlı bombaymış." dedim.

Rıza kolesterol ve yağ yuvası bedeniyle apar topar kalkarak masadan uzaklaştı ve doğruca hesabı ödemeye gitti. Bu ani hareketliliği fark eden çay bahçesi sahibi ne olduğunu anlamak adına Rıza'yla konuşmaya başladı ve çok geçmeden garsonlardan, çaycısına kadar tüm görevliler oturduğum masaya doluştu. Mutfağı talan edilmiş muzdarip ev halkının, köşeye sıkıştığı bir fareden farksızdım. Olduğum yerden şaşkın şaşkın garsonlara bakıyordum. Derken içlerinden bir tanesi lafa girerek:

"Hayırdır bey amca, duyduklarımız doğru mu?" dedi.

Kendimi koca bir sirkin metrelerce yükseğinde, akrobatik hareketler yapan bir ip cambazı gibi hissetmiştim. Öyle ki karşımda duran kalabalığın bu tedirginliği hoşuma gidiyordu. Montumun fermuarını açarak:

"Yok, be evladım.", dedim. "Üzerimize birkaç tel bağladılar diye hemen canlı bomba yaptınız bizi."

Şişme montun önünü açmamla garsonların geri zıplaması bir olmuştu. Azılı bir avcının kuyruğundan vurduğu tavşan misali, önümde biriken kalabalık kendini sağa sola fırlattı. Bunun üzerine ayağa kalkarak:

"Yahu korkmayın ben emekli oldum be!" Diyerek üzerlerine yürüdüm. Ansızın başlayan bu telâşe tüm çay bahçesine yayılmıştı.

Yüzer kiloluk adamlar ellerindeki simitlerle birlikte kendilerini çay bahçesinin dışına fırlatıyor, seksen yaşındaki kokonalar kollarındaki altın bileziklerle yerde yuvarlanıp bir tef gibi şingirdiyordu. Bir anda ortalık savaş alanına dönmüştü; masalar devriliyor, çay bardakları kırılıyor bir birini ezercesine kaçan insanlar 'Bomba var kaçın!' diye bağıriyordu.

Bir süre sonra çay bahçesinde garsonlar ve ben dışında kimse kalmamıştı. Virane bir manzaraya karşı ayaklarımı uzatıp önümdeki çayı içmeye devam ettim. Doğrusu kendimi aksiyon dolu bir filmin başrolü gibi hissediyordum ve bu duygu hiç bitmesin istiyordum. Derken havadaki sessizliği siren sesleri bozdu ve çay bahçesinin etrafını nice polis arabası kuşattı. Araçların kapıları, ardışık bir patırtıyla açılırken yirmi kadar polis memuru metrelerce uza-

ğimde hizalandı. Ardından her biri belindeki silahı çıkararak namlularını üzerime doğrulttular. Sonra benden de yaşlı olan bir komiser, yüksek sesle konuşmaya başladı:

“Evladım sakın ola ters bir şey yapma, ne senin ne de başka birsinin canı yansın istemiyoruz.”

Gülümseyerek elimdeki çayı kafama diktim ve ayağa kalkarak:

“Öyle bir niyetim yok zaten komiserim.”, dedim.

Bunun üzerine iyice gerilen komiser çar çabuk lafa girerek:

“Tamam, öyleyse olduğun yerde kal. Şimdi bir arkadaşımız yanına gelip sana yardım edecek.”, dedi.

O sırada giydiği kalın korumalı kıyafetleriyle bir bomba imha uzmanı ortaya çıktı. Öyle ki şu haliyle aya ilk kez adım atan astronotlar gibi görünüyordu ve yürümeyi yeni öğrenen çocuklar kadar komik hareket ediyordu. Dayanamayıp kahaahayı bastım. Gülüşüm bomba imha uzmanını olduğu yere çivilemişti. Astronot adam korkmuştu belli ki. Bu durum beni iyiden iyiye güldürdü ve bir süre olduğum yerde kahaahalara boğuldum. Zavallı adam öylece durmuş beni izliyordu. Daha sonra gülme krizim geçti ve uzman, çekingen adımlarla yanıma geldi.

Derhal üzerime bağlı düzeneğe gözlerini dikerek incelemeye koyuldu. O esnada sanki hastane koridorlarında kritik bir tahlil raporunu bekleyen hastalar misali:

“Vaziyet çok mu kötü” dedim. “Beni bu illetten kurtaramaz mısınız?”

Bomba imha uzmanı aniden öfkelendi ve kafama sıkı bir tokat çaktı. Ardından başındaki korumalı kaskı çıkartarak:

“Amirim bu manyağın üzerindeki oyuncak.” dedi.

Astronot adamın bu sözü polis memurlarını harekete geçirmişti. Her biri olduğu yerden kalkarak koşmaya başladı ve kısa süre içinde beni yüz üstü yatırıp kelepçelediler. Daha sonra apar topar ekip otosuna bindirildim ve merkeze götürüldüm. Nezaretin o soğuk zeminde sersefil bir halde kıvranırken, emniyet amiri beni uzun uzadıya bir sorguya çekti. Lakin verdiğim cevaplar akli başında bir insana yakışır türden değildi. Zira yalnızlığa kurban edilmiş bir ömrün düzgün bir hayata yakışır şekilde konuşması muhtemel değildi. Bu yüzden yeni durağım her karışı hastalık kokan hastane koridorları olmuştu. Kobay fareler misali derime bir sürü iğne batırdılar ve kanımı küçük tüplere doldurdular. Daha sonra beni psikiyatrist olduğunu iddia eden gözlüklü bir adamın karşısına oturtular. Kıvrık saçlı bu neşeli adamla sohbet etmeye başladık. Bir süre sonra hormonları bir anneninkine özdeş yapıda olan anlayışlı doktor, beni buraya getiren memurlara durumumun vahim olduğundan bahsetti. Böylelikle vücuduma acımasızca montelenen bomba düzeneğinin yerini arkadan bağlanan beyaz gömlekler aldı. Tellerin vücudumdaki egemenliğini beyaz ipler ele geçirmişti.

Yalnız bedenim ben gibi nice isim bahtsız herifin arasına gönderilirken içimde nihayet sosyalleşiyor oluşumun sevinci vardı. Bu mutlulukla koğuşa girdim ve bakışları üzerimde toplanan on kadar deliye dönüp:

“Merhaba dostlar,” dedim, “Hikâyeleri sever misiniz? Zira size anlatacak bomba gibi bir hikâyem var.”

Fatih ONAYDIN.
DUMLUPINAR ÜNİVERSİTESİ
Grafik Bölümü
2. sınıf

Femme au Moyen Age

Depuis la création de l'humanité jusqu'à présent, la femme apparaît comme un être indispensable. Mais contrairement à l'indispensabilité de la femme lorsqu'on examine la discrimination sexuelle entre les hommes et les femmes, la masculinité apparaît hégémonique. On voit que les accusations injustes ont été faites aux femmes pendant le Moyen Age. On considère les femmes comme vulnérables, elles sont toujours devenues la cible des attaques ouvertes. Les gens du Moyen Age croyaient que le démonisme étant équivalent à la sorcellerie dans l'obscurité médiévale était un fait existant dans la nature féminine. La femme était considérée comme un objet de péché et un instrument du diable. Cette situation a duré pendant une longue période dans la société occidentale. Certaines hypothèses ou des faits ont même montré que les femmes sont accusées de la sorcellerie. Lorsqu'on regarde les sources médiévales, on décrit la femme comme une femme de ménage. La femme du paysan devait aider à la ferme, la femme de bourgeoisie devait aider au commerce, la femme pauvre devait travailler pour son seigneur comme servante ou s'occuper des malades au couvent. Le droit de l'éducation artistique et intellectuelle des femmes au Moyen Age était lié à la condition de provenir d'une famille noble. La majorité des arts pratiqués dans cette période a eu lieu dans les monastères. L'enseignement était interdit aux femmes, parce que les femmes ne pouvaient qu'être des auditeurs. Les femmes pauvres avaient une vie limitée par la pression de l'église et de la société. La vie n'était point facile pour elles.

Tout au long du Moyen Age, la femme n'avait pratiquement aucun pouvoir. Dans l'église, la femme était obligée de se conformer aux règles de l'église. Elle ne devait pas rire, parler à qui que ce soit et elle devait se couvrir le visage. La femme était accompagnée d'une « prude femme »¹. En se confessant souvent, la femme s'assurait l'honneur, la vertu et l'innocence. « L'amour et la crainte de Dieu constituent le fondement de toutes les vertus. La bonne épouse, en s'éveillant, en se levant, doit commencer par remercier Dieu, puis dire quelques prières, en particulier des actions de grâces, des oraisons à Notre-Seigneur et à la Sainte Vierge. Elle assistera à la messe. » (Vorden : 1999 : 94). Selon l'église catholique, la tâche la plus importante de la femme était de faire des enfants. Cependant les méthodes d'accouchement peu hygiéniques causaient souvent la mort de l'enfant et de la mère. On témoigne souvent la misère de la femme. Les conditions de l'homme et de la femme n'étaient pas pareilles dans le mariage et le divorce. La femme subissait souvent la perte de sa vie, ses biens, même ses enfants. Aussi longtemps que la femme ne mettait pas d'enfant au monde, la répudiation était indispensable. Même si le mari était violent, ivrogne et adultère, l'épouse lui devait obéissance et fidélité. Afin d'échapper aux responsabilités du mariage, certaines femmes gagnaient un monastère où elles restaient vierges ou veuves. Deux choses étaient essentielles pour la femme :

« la salvation de l'âme »² et la paix du mari. Pour la femme, la première était plus importante que la seconde. Ainsi, elle s'éloignait des mauvaises actions et se purifiait de ses pêches. Il faudrait se méfier des séductions, du maquillage et éviter d'attirer les regards pour ne pas offenser Dieu. Bien que les femmes aient été méprisées dans la société médiévale, il y a été des femmes pionnières soutenant toujours la liberté, le bonheur de la femme. La poétesse Christine de Pisan (qui meurt à peu près en même temps que Jeanne d'Arc) a été la première féministe française connue attribuant l'inégalité intellectuelle entre hommes et femmes non à la nature, mais à l'éducation. Ainsi, elle soutient que "si la coutume était de mettre les filles à l'école, elles comprendraient subtilités d'art et de science comme il faut". Jeanne d'Arc est une grande héroïne qui a été condamnée pour sorcellerie, elle a été accusée d'être une sorcière. Malgré toutes ses mauvaises expériences, elle n'a jamais perdu sa croyance en Dieu. « Jeanne jusqu'au bout affirme sa foi. Tout au long du procès et même dans les flammes, elle crie par trois fois le nom de Jésus. » (Clin et Pernoud :1999 :100) Elle n'a jamais renoncé à faire la lutte.

Jeanne d'Arc a été brûlée impitoyablement. « Toutes les puissances temporelles et spirituelles se sont tuées. Jeanne dont les victoires avaient eu un tel retentissement est morte au milieu du silence universel. Du moins elle s'est glorieusement survécue.» (Hanotaux :1911 :257) Par le meurtre de Jeanne d'Arc, on témoigne encore une fois ce qu'aucune valeur n'a été accordée à la femme au Moyen Age. La canonisation de Jeanne d'Arc a en effet honoré toutes les femmes « Jeanne d'Arc appartient à la France, mais elle appartient aussi aux femmes du monde entier, et les femmes de notre pays se réunissent avec les hommes et les femmes de la France en adorant sa mémoire. » (Hoenselaars et Koopmans: 1998 :132) Elle représente un bon exemple à toutes les femmes. C'est pour cela que son exemple garde sa valeur universelle¹

Arş. Gör. Seçil YÜCEDAĞ
Fransız Dili ve Edebiyatı
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

1

1 D'une grande vertu, honnête, sage

2 Action d'assurer le salut de l'âme, de procurer le salut spirituel

Verdon, J. (1999). La femme au moyen age. Consulté le Novembre 2014, sur books.google: www.persee.fr

Clin, M. V. et Pernoud, Régine (1986).Jeanne d'Arc sur books.google. Consulté le Novembre 2014

Hanotaux, G. (1912). La mission de Jeanne d'Arc. Journal des savants, pp.249-258.

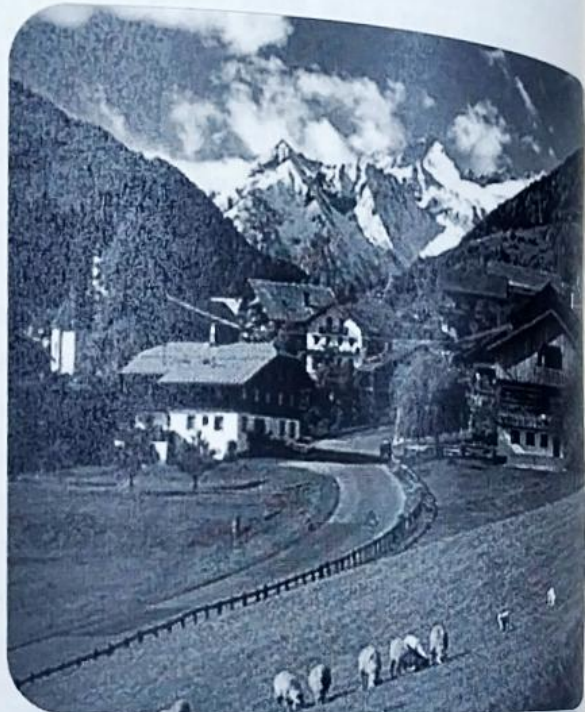
Hoenselaars, A. J. et Koopmans,Jelle (1998).Jeanne d'Arc entre les nations sur books.google Amsterdam: Rodopi

Femme médiévale.Consulté le Novembre 2014, sur http://feminaweb.free.fr/medievale.htm

DOLUP DOLUP GEÇECEĞİM

Küçük kasaba gibiydin,
Ben de bir buluttum.
Ara sıra uğradım sana,
Ağladım...
Ağladım,
Sonra geri dönerdim.
Aradan baya bir zaman geçti;
Sonra iyice arkadaş olduk
Uzun sürmeyen bir birlikteliğimiz oldu.
Bazen o kadar neşeli, sevinç dolu olurum ki
Sevinçten ağladım topraklarına.
Sonra rüzgâr beni başka topraklara attı,
Hiç sevmediğim
Alışamadığım topraklara...
Bir ara o topraklarda ağladım
Yalnızlıktan... Kimsesizlikten...
Çok bulut vardı etrafımda
O topraklarda
Ama hiç biriyle arkadaş olamadım
Beraber ağlayamadım o topraklara
Sevinçten...
Mevsim geçti,
Rüzgâr yeniden kasabama götürdü beni
Ne ümitlerle geliyordum sana
Tarlalarına yeniden ağlamak,
Seni de mutlu etmek için...
Birlikte sevinçten ağlamak için.
Ah be ah!
Benim sevimli kasabam
Sevgili kasabam
Sen artık eskisi gibi değilmişsin.
Değişmişsin,
Bir şehre dönüşmüşsün.
Kaç yol salınmış sana
Kaç gökdelen bina yapılmış
Nerde senin tarlaların,
Nerde senin insanların,
Neredesin sen, kendin?
Güneş parlatmıyor eskisi gibi
O güzelim tarlaları
İnanamıyorum...
Nerede senin güneş görünce parlayan gözlerin?

Nerde senin bulut görünce sevinen toprakların
Ah be ah!
Benim sevimli kasabam
Sen artık eski sen değilsin
Bugün de yağmur yağacak sana
Ama bu son olacak
Dolup dolup geçeceğim üzerinden hep
Ağlamayacağım,
Seni parlatan güneşin karşısını kesmemek için.
Kamran NAJAFOV
DOĞU AKDENİZ ÜNİVERSİTESİ
Radio Televizyon ve Sinema Bölümü
1. Sınıf

KARLI BİR YOLDA UĞULTULAR

Güneşin kendini ele verdiği vakitler bunlar

Ve bu vakitler öyle vakitler ki

Gün gelecek; ışıklar yanacak dünyanın en ücra köşesinde

Gün gelecek; yıldızlar ağır ağır sönecek; tatlı bir elveda öpücüğü bırakır gibi yanaklarımıza...

Gün gelecek; günler geceleri kovalamaktan bıcaacak...

Sen ıssız bir ürperti gibi bakacaksın gözlerimin en içine

Gözlerindeki titrek kaygıları göreceğim o vakit

Ve düşeceğim; bir sonbahar ağacının dalında sallanan yaprak gibi

Her şey üst üste geliyormuş gibi bıkkın bir off hali kendini bir tedirginlik havasına bürüyecek.

Kaybolacak baharım, kaybolacak yazım

Gözlerine asılı kalmış gözlerim çürüyecek

Dingin bir sonbahar ikindisinden çıkıp bir kış akşamına gireceğiz seninle

Masada otururken gözlerim ellerini tutacak ama ellerin gözlerimi tutmayacak,

Hiçbir şey anlamıyormuş gibisinden bir tavır takınacaksın;

Ben o kış akşamından masallar bulup getireceğim sana

Dingin bir sonbahar ikindisinden çıkıp sert bir kış akşamına girişimizin masalını getireceğim

O hiçbir şey anlamıyormuş gibisinden tavrını değiştirmeyeceksin...

Dünyanın aslında senin etrafında döndüğünü o an fark edeceğim.

Ve günlerin geceleri artık o masanın etrafında kovaladığını,

Gökyüzünün neden bu kadar maviyken senin daha güzel olduğunu,

Ellerimdeki çırpınısını izlediğimiz bir küçük kuşun,

Neden çırpınırken kaçıp gidemediğini o an fark edeceğim.

O masa etrafında yıllar geçecek,

Bunu, sen o dipsiz bakışlarını benden aldığın zaman fark edeceğim.

Yalnızca susacağım...

Susacağım, tıpkı düz ve boş bir yolda kar yağarken o sesi dinlemek gibi...

Deniz TUĞER
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Gazetecilik Bölümü
3. Sınıf

Sebepsiz bir hüznün çöker gözlerine bazen, herkesten kaçıp sadece yazmak istersin. İçindekileri dökmek sayfalara; kaleminin mürekkebi bitene kadar... İçinin denizleri boşalana kadar... Hüznün çöker gözlerine bazen. Aydınlatmak istersin kelimelerinle. Bazen hiçbir sebebi yoktur gideni düşünmenin. O gitmiştir ve gerçeklerin tüm acısını sen yaşarsın içinde. Çökmüş bir binanın enkazında sevdiğini arar gibi dolaşırsın ortalarda; sudan çıkmış bir balık gibi; aşkına sahip çıkamamış bir ölü gibi. Küçük bir çocuk gibi ağlarsın. Beklersin dönmeyeceğini bildiğin birini. Yanında olanları değil, kaybettiklerini düşünürsün. Yapabileceğin tek şey vardır: Bir kutu peçete, yalnız bırakılmış gözler ve sebebini sayamayacağın birçok neden için oturup hıçkırarak ağlamak. Gözyaşlarındaki sessizlik daha iyi anlatır sanki seni.

Öyle hissedersin işte bir nedeni yoktur. Hayal arkadaşını kaybetmişsindir belki, sevdiğin adam hiç senin olmamıştır ya da, başkası için atıyordu kalbi. Ama her mutsuzluğun altında bir sevgi eksikliği yatar. Şu kahrolası dünyaya tutunmak için binlerce hayal üretirsin. O hayalleri gerçeklere değiştirsin. Çünkü onlardır seni ayakta tutan. Acımasız dünya gerçeklerinin; yaşamayı değerli kılacak hayalleri. Bu sayfa ile ulaşır içinin nehirleri denize; alırsın kalemi eline ve sözcükler dökülür kendiliğinden. Tüm yaşamışlıklar dün gibi aklındadır. Ve herkesin bildiği bir gerçek vardır. Geçmişin yükünü atmadan ulaşamamış geleceğe. Küçük bir umut tutar insanı ayakta. Umut var olduğu sürece korkmam yalnızlıktan. Yaşından büyük şeyler yaşayan insanlar vardır aslında; gönlünün kaldıramadığı sevdalar vardır mesela. Ağır gelir taşıyamazsın. Kaçarsın kendinden, tüm gerçeklerden. Ama hayatın sana öğrettiği şeyler vardır. İki tane kapsamlı kural:

1.Kural: Gerçekleri kabullenirsen, onlardan korkmazsın. Kalbinin kabul etmediği gerçekleri beynin bağırır durur, ama duymazsın. Tek bir yalanını hiçbir gerçeğe değişmezsin. Çırpınırsın hayatta kalmak için. Sımsıkı bağlanırsın yalanlara. Gerçekler acıtır, ağır gelir insana...

Kalbinin taşıyamadığı aşklara atarsın suçu. Çok yağmur yağar, suçlusu aşktır mesela. Yarım kalan bir aşka ağlar gökyüzü. Yağmurun asıl gayesi budur bence. Yağmur yağdığında tüm aşklarımızın akıp gittiğine inanmak gerekir. Yağmurun maskemizi kaldırdığına ve aslında en parlak güneşinde yağmurlardan sonra çıktığına da... Etrafında seni yalnız bırakabilecek birçok kişi bulunması ne büyük bir çelişkidir. Seni kimsenin anlamaması en acısı seninde onları anlayamamış olman. Sahi nerede bıraktık insanlığımızı? Hangi kalplerde harcadık sevgimizi? Kimseyi anlayamamış, katı kalplerimizi... Hangi kelimeler yumuşatır onları, hangi şeffaf dokunuşla döneriz benliğimize, Allah'ın bize bahsettiği merhametimize? Keşke diyorum bazen keşke sevilen sevene hak ettiği değeri verse, onu anlayabilse, ömür boyu sevebilse. Herkes bir maske takıyor yüzüne, insanlara daha güzel gözükün. Seviyor (muş) gibi yapıyor. Hatalarını daha katlanabilir kılan. Sevmiyor işte kimse birbirini. Ya da... Ya da ben mi sevdim hiç

acaba? Sevgi nasıl olur ki? Bir bakış, bir dokunuş, ya da ne bileyim bir kelime... Evet, şu hayatı değerli kılacak bir kelime. Kafamdaki bulanıklıklar haddini aştı sanki. Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu anlamakta zorlanıyorum. Kalbim gözlerime perde çekti, sahibini takmıyor. Beynim kalbime itaat etmiyor. Git gide gerçekliğini yitiriyor benliğim. Ruhum bedenimden kaçıp kaçıp onun yanına gidiyor. Ve bu zor zamanlarımda iyilik oyunu oynuyorum ben.

2. Kural: Sana kötülük yapana, sen iyilik yap. Kötü biri olduğumu düşündüğüm gün anladım kimsenin iyi olmadığını -ve iyiliğin de kolay olmadığını-. O beni ağlattığından beri, insanları güldürmek için uğraşıyorum... Çok gülüyorum, haddinden fazla. İçim kan ağlıyor, yüzüm gülüyor. Gözlerim sessiz, dilim konuşkan. Bir değişim bu aralar. Kelimeler boğazımda düğümlü. Tüm olanlara katıla katıla gülüyorum. Çünkü biliyorum; bir gün geçecek, her şey geçecek. Yani, yani bu olanlar, her şey herkes çok saçma geliyor. Birkaç bakış nasıl da dağıttı hayatımı, nasıl izin verdim ben buna? Ama hiçbir şey tesadüf değildi. Her şey olması gerektiği gibiydi. Ben değişik anlamlar yükledim sadece. O bana bir umut verdi, ben ise her şeyimi...

Bir kadını anlamak zordur; kafasının içinde neler dolaştığını bilemezsin. Ama gerçekten sevdiği bir adama sadıktır daima. Sizi seven bir kadın bulduysanız hayat hiçte eskisi gibi olmayacaktır artık. Gözlerini ömrüne koyar, öyle sever sizi. Sevgi önemli.

Ah bu ben her şeyi içime attım da, kendimi atacak bir yer bulamadım. Ah bu ben! Kalbimden büyük sevdalara kalkıştım, yandım yanıldım. Kimselere anlatamadım derdimi. Büyük bir yaraydım, kanadım sadece kanadım... Hani bağırarak istersin bağırılmazsın sesin çıkmaz ya. Hani, hani sen çok seversin o sevmez ya... Hani öldüm der durur hala yaşarsın ya, işte öyle garip bir dünya...

Tuğçe Nur YILDIRIM
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Edebiyat Fakültesi
Sosyoloji Bölümü
2. Sınıf

İlkin, Aralık 1977 de ayak bastım Ankara'ya. Demişlerdi "çok sıkı giyin" diye de; ne çare üstüme ne aldışsam kar etmedi soğuşuna. Adana'dan çıkıp da bozkır milim milim geçen ve her istasyonda -yanaşmalı sevgilerinden birer öpücük alırcasına- duran trende başladı üşümüşlüğüm.

Hiç bitmeyecekmiş gibi bir yolculuktu bu. Onca insan, tiklim tiklim doldurmuştu koca vagonları; kıyamet akıyordu sanki Ankara'ya. Akşamında bindiğim trenden, Ankara'da ikindiye geçkin bir vakitte indim. Neredeyse koca bir gün geçti soğuşun elinde, vardım şükür sonunda.

Bir titreme bürüdü beni, elimde bir kat yorgan bir de valiz. Gardan çıkına dek yığılıyordum oracıkta. Bir polise uzat- tım elimdeki kâğıtta yazılan adresi. Havanın soğukluğundan ki çok soğuktu polislin tarifi. Anlamadım; ama eliyle gösterdiği yöne vurdum kendimi, başladım soğuk havaya saldığım sıcak nefesimin havada buharlaşmasını izleyerek yürümeye.

Akşam tez bastırılmış, soğuk iki katına çıkmış, sert bir ayaz dudaklarımı kesmeye başlamıştı. Sora sora Ulus'ta bul- dum, tarifine küfürler ettiğim, soğuşuna dayanamadığım şehirdeki adresi. "Ulus Palas" tabelasında soğuşu yaran koca ışıkla- rı görünce aynı; gece seyrettiğim parlak yıldızlara bakar halimi hatırladım, hem de serin yaz gecesinde yayladaki evimin damındaymış gibi.

Kocaman camdan bir girişi vardı. İçerisi gözüküyor buğudan, sıcaktı belli. Kanım dondu donacak son kuvvetimle içeri zorladım kendimi. Ortada kocaman bir soba, nasılda ısıtıyor etrafı; koşup sarılacağımdan korktum, yanaştım dibine dek. Ne kadar durduysam ayakta, bir sesle irkildim. "Buyur hemşerim oda mı lazım, birine mi baktın?" Bu denli kart bir ses bizim şarapçı Sefer Emmi'de vardı; bir de eski Ford kamyonunu çalıştırırken muhtar emmi, çalışmadığında kamyonu söverken çıkardığı ses vardı. Adımladım kayıt başında duran, etrafı sigara dumanına boğan, zulasında yudumladığı şarabın kokusunu etrafa yayan, ellisini zorlamış, kendine hala bıçkın delikanlı havası veren; ince bıyıklı, alnı açık, kulaklarını yandan örten gri saçlı adama.

Paltomun iç cebinden mektubu çıkardım uzattım. Titremem geçse de dışerim hala takırdadığından konuşamadım. Gerek de kalmadı, aldığı gibi mektubu özensizce açıp okumaya koyuldu. Dudağının kenarından sarkan sigarasının dumanın- dan, sağ gözünü kırparak uzunca bir okudu mektubu. Hazır olda kaldım. Bir askerde, içtimada, böyle durmuşum bir de...

-Aradığın adam, bu mektubun yazıldığı Rifat Bey, iki yıl evvel sizlere ömür. Oğlu bakıyor otele artık. Oda burada yok. Paran var mı? Yarın gelir bir de ona verirsın mektubu. Benden demesi oğlu Atif Bey pek sevmez hayır işlerini ha! Babası gibi değıldir ona göre. Var mı paran?

Düşündüm. Tren biletine verdiğim paradan arta kalanını.

-Evet. Var param.

-İyi madem, oda istiyor musun?

Soru muydu bu? Asabım tüm alınma ter olarak yayıldı. Belki de üşümekten kurtulan bedenimin, sobanın ana kucağı gibi sıcaklığında kendine geliyor oluşuydu bu terin nedeni. Nereye gidilir ki bu saatte? Kalmak mecburiyetindeydim, bu adresten başkasını ne bilirdim ki?

Başımı sallamamla teslimiyetim de belli oldu. Döndü arkasını uzandı boş oda anahtarlarının asılı olduğu askılara. Elini, gerdirebildiği kadar uzattı yerinden kıvıldamaya aciz bir halde. Parmaklarının değıdiği ilk anahtarını aldı. Yuvarlak, kirlı beyaz renklı, üstünde 7 yazan anahtarını alıp önüme bıraktı.

-Merdivenleri çık koridorda görürsün. Manzarası iyidir yola bakıyor. Haa, adın neydi? Kayda yazacağım da. Sırtım adama dönük adımlarken; elimde yorgan ve valiz dönmeye tenezzül etmeden yüksekçe söyledim adımlı:

-Cumalı Kızıldağ!

Merdivenleri çıkarken beynimin her yanına sızan soğuşun düşünmemi durdurduğunu, hiçbir şeyin aklıma gelmediğini anladığımda kendime "Neredeyim ben? ", diyebildim umutsuzca. Odaya, mahrem bir yere girer gibi korkakça; önce, açtığım kapıdan başımı uzatıp karanlıkta bir şey seçemeyince girdim. Gözlerim alışınca pencereyi seçtim ve ardından sokak lambalarının ışığını fark ettim. El yordamıyla kapıya yakın yerdeki düğmeden lambayı yaktım. Yorganı bir kenara atıp üstümü başımı odada yatağın pencere tarafına konmuş masa ve sandalyenin üzerine tek tek koydum. Çoraplarımı çıkarmayı son anda vazgeçip hatta üstüne bir kat daha giymeyi düşündüm. Ölgün bir lambanın altında pijamalarımı giyip yatağa uzanıverdim. Ağlayacak hale geldim bir an. Ama bir an. O an, aklıma büyükşehrin, başkentın, içinde yapayalnız olduğumu anlamak güç verdi bana.

Uzak bir yerden kopup gelmiştim. Şimdi kimsesiz ve yabancı olduğum burada kendim olup dik durmalıydim. İçimden pes etmek gelmedi ki ağlamak pes etmektir. Soğuğuna dayanamamağım belliydi, ona da yapacak bir şey yok. Koca köyde kim, hatta kaç kişi; Adana'ya gidip gelmenin dışında buralara kadarı da geçtim, şehrin dışına çıkıp dünyayı tanımıştır.

Uyumak bir zülüm olmadan, uyumak için zorladım kendimi. Bildiğim birkaç duayı okuyup üfledim sağıma soluma. Sonra sağıma, pencereye, döndüm; dizlerimi karnıma kadar çekip ellerimi, bacaklarımın arasına sokup onları ve kendimi ısıtmaya başladım.

Gece kaçtı bilmiyorum. Dondum uykudayken. Hala karanlık ve hala sokak lambaları yanık... Kalktım zangırdarak yanımda getirdiğim yorganı açtım. Yatağa serdim, üstüne oteldekini de koydum dahası da paltomun ceplerini boşaltıp giydim. Söve söve yeniden uyamaya çalıştım.

Sokaktan gelen seslerle hafifleyen uykumdan burnumun ve dudaklarımın uyuştüğünü fark ederek uyandım. Yorganı başıma çekip nefesimi yorgan içine verip yüzümün ısınmasını sağlamaya çalıştım. Soğuğun üstüne bu sefer felaket bir açlık sancısı başladı. Kıvrandım bir o yana bir bu yana döndüm. Hiç istemiyordum yataktan çıkmayı. Hatta uyandığında evimde olmayı diliyordum. Ama ne yaman şeymiş bu açlık. Soğuğu da bastırıyor. Kalkıp giyindim çünkü sobanın olduğu aklıma gelince ısınacağımı ve açlığımı da azıcık olsun bastırabileceğimi düşündüm. Sonra öğleyi bekler geç vakitte de yerim bir şeyler diye düşündüm.

Aşağı indim. Sobanın başında üç kişi; argolu ve bizden farklı bir ağızla konuşuyordu. Gene her yan yakılan sigaralardan duman altı olmuş, bu hal insana açken daha da ağır gelen bir kokuyla işkence ediyordu. Alışamadım tütüne ya neyse. Çekindim adamları görünce. Sobanın yanına gitmekten vazgeçip kayıt yerine döndüm. Bu sefer genç bir oğlan vardı koca tezgâhın arkasında. Dik dik bakıyordu bana. Gözlerim, ondan kayıp anahtarlıkların yanına asılmış saate takıldı. Öğleyi geçmiş, ikindiye gelmiş vakit. İnanamadım bu kadar uyuduğuma; oysa bana daha sabahın yedisi- sekizi gibi geliyordu. Şaşakaldım. Yanaştım. "Yedi numara mı?" dedi. "Evet" dedim. "Anahtarları alayım." Uzattım topuzlu yedi yazan anahtarları. Eğildim, kimseler duymasın ister gibi açlığım için bir medet umarak: "Yakınlarda yemek yiyecek bir yer var mı?" "Var abi, kapıdan çık sola doğru yürü bir tane lokanta var. Orada yemek var." dedi.

Kapıdan adım atar atmaz bir insan selinin içine düştüm. Bu kadar sesin gelmesi pek de doğal geldi bana, köy meydanından taşacak kadar adam; genci-yaşlısı aşağı yukarı gidip geliyordu. Çoğu da hamaldi. Bağırın çağırın dükkân sahipleri, mal indirip kaldıran kalfaları bana tarif edilen mahşer zamanını hatırlattı. Korktum. Bunca kalabalık içinde yalnızlığımı anlayacaklar da başıma bir fenalık gelecek diye korktum. Adımlarken o denli yavaşım ki hızla gelip geçenlerin ya omuz darbelelerini alıyordum ya da ayağıma basılıyordu. Büyükkşehir, dedim içimden. Lokantaya vardım yakınmış içeriden sızan kokulardan ziyade kapısında yüzüme vuran sıcaklıkla mest oldum. Saniyesinde yanımda bitiveren kısa boylu üstü yemek kokan bir garson bitiverdi. O konuşuyordu ha bire. Saydığı yemek adlarını bazılarını bilsem de benim gözüm aşçının tezgâhında duran, koca kazanda dumanı süzülen çorba olduğunu umduğum şeydeydi. Ayaklarım beni bir masaya getirdi, oturdum. Başımda hala bir şeyler söyleyen gençten adama "Çorba var mı?" dedim. "Var abi!" der demez bir koşu gidip getirdi hemen bir kâse çorbayı. Kokusu önce vurdu beni, tadına doymadım sonra; demek açlık böyle bir şeydi. Buradaki bir kâse çorbanın tadını unutamam asla ve belki nedeni soğuk bir Ankara gününde bu denli içimi ısıtan başka bir şeyin olmamasıydı.

Sokağa çıkınca günün bitmesine yakın olmasını da kendime bahane ederek otele dönüp yatana dek sobanın başına kurulup kemiklerim ısınmaya dek oturmayı hayal ettim. Yoldaki kalabalık günün bitimine yakın olmasından mıdır, nedir daha da hızlanmış koşuşturmalar artmıştı. Otelin kapısına gelince midemin tokluğundan olsa gerek düne nazaran daha emin kapıyı açıp girdim içeri.

Sobanın başında kendime yer edinmek için kararlı adımlarla yürüdüm. Sıcakla bütünleşip yarın adına yapacaklarımı tasarlamam lazımdı. Bir sandalye boştu. Tam yeltenmişken, kayıttaki genç seslendi. "Abi, patron seni bekliyor odasında." "Tamam" dedim. Önüme düşen genci takip ettim merdivenin yanında bir kapıda durup kapıyı çaldı. Ses gelmesini beklemeden kapıyı açıp başını içeri uzattı. "Abi geldi" dedi ve içerden "Gelsin!" sesi duyuldu. Genç kenara çekilip kapıyı sonuna dek aralayıp ben girdikten sonra kapıyı üstümüze kapadı. Masada oturan benden bir iki yaş büyükçe olduğu belli olan genç patronu gördüm. Benim boylarımda benim ten rengimde benim gibi kalın kaşlı ama sanki daha yakışıklı benden daha dik duran ve omuzlarının genişliğini daha da haşmetle ortaya koyan gözükü pek duruşlu kabadayı cinsinden birine benziyordu. Ayağa kalktı eliyle masanın önündeki koltuğu işaret etti, oturdum gösterdiği yere. "Adana'dan gelen sen misin?" dedi ve benden daha tok sesle. Eski hikâyelerde anlatılan destanlardaki yiğitler gibiydi. Gözümde bir den sesiyle daha da devleşti adeta. Kendide otururken paltosunu geriye doğru atarken belindeki tabancayı görünce daha da emin oldum kabadayılığından. Çekindim. Sesim titremesin diye gayret ettim. "Evet, benim, Adana'dan geldim beyefendi." Dedim olanca kibarlığımı da ekleyerek. Rahat değildim. Gözleri üzerimde beni süzüyordu. Ve benden daha delici bakıyordu. "Bir mektup varmış sende, babama yazılmış. Yanında mı?" Paltomun iç cebinden çıkarıp uzattım mektubu. Ellerine dikkat ettim benim gibiydi koca-

mandi. Çekinikliğim hayranlığa ve garip bir yakınlığa dönüyordu sanki. Aldı mektubu, zarftan çıkarıp okumadan evvel bana baktı: "anlat ne için var burada?" dediğine hemen uydum:

-Askerden yeni geldim. İzmir'de yaptım askerliğimi. Jandarmaydım okullara çok giderdik her olay oluşunda.

Tabi benim olaylarla bir ilgim olduğundan değil. Adana'da liseyi bitirdim ben. Köyümüzün imamı sağ olsun ön ayak oldu da okuduk. Ancak iş güc köy halleri dahasına babam izin vermedi. Evin ortancasıyım ben. Büyüklerim kendine başka yer etti evlenince haliyle köyde davarlar tarlalar babamla bana ve kardeşlerimin üzerine yük kaldı. Askere gitmezden evvel de anam rahmetli oldu. Onun içi babam hep evde kalmam için direttiyse de benim aklımda askerlikten beri hep okumak vardı. Üniversiteye gitmekti niyetim. Tıp okuyacağım ben. Onun için de Ankara hayali ile geldim. Şimdilik bir iş bulup çalışacağım hem çalışıp hem okul için hazırlık yapacağım. Adana'da da duramazdım. Durmak da istemedim. Çıkmalydım işte çıktım. Babam çok diretti gitmemem için ama aklıma koyduğumu anlayınca uzatmadı, kabullendi. Bir ara beni dinliyor mu diye yüzüne bakayım dedim ama daha bakmadan "Ee" dedi niyetimi sanki sezmiş gibi. Devam ettim ben de anlatmaya.

-Üç gün konuşmadı benimle. Kurbandan biriktirdiğim biraz para vardı. Az da sağdan soldan alacağımı da üstü- ne ekledim. Gideceğim dediğim gün babam buranın adresi ile elinizdeki mektubu verdi. Şimdi de buradayım. Evvela hemen bir iş bakacağım bu arada okula hazırlanacağım.

Mektubu bitirmiş beni dinliyordu. Yüzünde muzip bir gülümseme vardı. İki kolunu masaya dayadı bana bakmaya devam etti. Çekindim. Dalga geçtiğini düşünmeye başladım. Hem iş hem okul okuyacağım demem onun komiğine gittiğini düşündüm. Haksız da sayılmazdı zordu bu hayalim. Ama olacaktı nasibimi bu yönde zorlayacaktım. Kesin okumalı buradan dönersem de memlekete kesin doktor olarak dönmeliydim. Ahdim buydu. Boşuna gelmiş olmayacağım Ankaraya. Bakmaya devam ediyordu. Şimdi de geriye yaslandı bir sigara çıkardı yaktı. Masanın altına sol eliyle hafifçe eğilip doğruldu. Kapı açıldı ardından gelen kayıttaki gençti. "İki çay getirsene bize Mustafa" dedi. "Tamam, patron" sözüyle kapı kapandı. Demek adı Mustafa'yımış dedim, acaba geceki ihtiyar delikanlının adı neydi ki. Bu arada patronun adını da merak ettim. Adımı söyleyip tanışayım mı, diye bir ara niyetlendim ama çayla içeri giren çocukla bu merakım kayboldu. Çayları karıştırırken hala bana bakıyordu. Artık rahatsız olmaya başlıyordum. Derdi neydi ki. Dayanamayacağım bir hal almaya başladı. Asa- bım gene, alnımda tomurcuklanıp ter ter yayılmaya başladı. Sigarasını söndürüp bir tane daha yaktı. Ve yaslandı arkasına

-Mektubu okudun mu yolda gelirken?

-Hâşâ beyefendi, ne haddime...

-Hiç mi merak etmedin; ne yazıyor, babam bunu bana neden verdi diye.

-Ettim, ama usuldendir, bakılmaz dedim. Hem bir tanıdığı olsa gerek diye düşündüm. Belki de askerliktendir dedim çünkü Ankara nere Adana nere diye geçirdim aklımdan.

-Tamam inandım. Bak ne diyeceğim madem bu denli azimlisin hem iş bulup çalışmak istiyorsun hem de ... Okumak! Tamamdır. Sana işte bulurum. Burada da istediğin kadar kalırsın. Madem azmettin taa Adana'dan buralara dek geldin hepsi olur inşallah.

Akşamki ihtiyarın sözü kulağımda çınladı "Oğlu hayır işi sevmez ona göre". Ee bu neydi şimdi? İnanmak bağırarak neşeden havalar uçmak istiyordum öte yandan bir çapanoğlu çıkar diye de korkuyordum. Yok, canım bu adam düpedüz benimle dalga geçiyordu. Ondan söylüyor bunları. He bende yuttum. Ama kısada olsa şu Ankara'da ilk defa bir şey sevin- dim yalan değil. Gerçek olamayacak kadar güzel olsa da lokantadaki çorba kadar ısıtı yüreğimi içimi. Toparladım kendimi, koltuğa daha dik oturup: "Allah razı olsun beyefendi düşünmeniz yeter..." dedim. "Bırak bu bey mey laflarını!", diye kesti yarı alay eder yarı ciddiyetle konuşmamı. Sen hakikaten mektubu okumamışsın, baban da bir şey dememiş anlaşılın. Hepsini geçtim odaya girince hiç mi bir şey sezmedin. Kak hele bir ayağa bak bakayım boyumuza." Ayağa kalktı ben de kalktım ma- sayı dolanıp yanıma geldi. Omuzlarımdan tutup gözlerimin içine dikti. "Aslanım görmüyor musun nasıl da benzeriz birbirimi- ze." Bu cümleden sonra girişte gördüğümde kendime sakladığım dillendirmediğim şey yeniden aklıma geldi ağzımdan çı- verdi: "aynı Adanalılara benziyorsunuz." Dedim güldü cümleme. "Tabi ki Adanalıyım emmiöğlü. Sen benim amcaoğlumsun." Der demez sarıldı boynuma.

İşte o an benim için en sıcak gün oldu Aralık 1977'nin en soğuk gününde...

Mehmet Özcan YASDIBAŞ

Adana Yakapınar Selahattin Afşar Anadolu Lisesi

Edebiyat Öğretmeni

ADIN YAĞMUR OLSUN

Ben yıllarca gelmeni bekleyeyim
Sen hep kaç, hep uzaklaş benden
Eğer korkuyorsan.
Bu, korkunun zaferi olsun.
Benim adım hasret senin adın gurbet olsun...

Yüreğim gecelerdir susuz aşkına.
Sende bir kerecik sev Allah aşkına.
Eğer sevmezsen.
Bu, yüreğimin ölümü olsun.
Benim adım maktul, senin adın katil olsun.

Ben sana yazılmış bir kağıt parçasıyım.
Sen o kağıdı alıp okuması gereken kişisin.
Eğer okumazsan.
O kağıdı ateşe korsun...
Benim adım mektup, senin adın adres olsun.

Ben sana şarkılar şiirler söyleyeyim.
Sen dinle hiçbir şey deme.
Eğer dinlemezsen.
Bütün umut çiçekleri solsun
Benim adım bülbül senin adın gül olsun.

Beni gerçekten sevdiğini bileyim.
Çöllere düşüp de, izini süreyim.
Eğer seviyorsan
Bu yüzyılın aşkı olsun.
Benim adım Mecnun senin adın Leyla olsun.

Yüreğim yıllardır susuz gibi aşka kurak.
Yüreğin yağmasını bilmeyen bir yağmur damlası gibi ürkek
Yağ artık yüreğime ne olacaksa olsun.
Yüreğim, yüreğinden gelen damlalarla hayat bulsun.
Benim adım toprak senin adın yağmur olsun.

Ali SEVEN

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

AKIP GİDİYOR ZAMAN

Akıp gidiyor zaman
Durdurabilmek imkânsız
Geçip giderken yıllar
Keşkelere sığınmak manasız

Akıp gidiyor zaman
Yeni yaşanacaklara yol açarcasına
Ardında onlarca yaşanmış anıyı
Geçmiş yılları hatırlarımızda saklarcasına

Akıp gidiyor zaman
Ve sen dur demiyorsun, diyemiyorsun
Geleceği merak ediyor, ümitleniyorsun
Oysa gelecekte bir gün akıp gidecek
Ardında geçmiş ve izleri...

Sezer YÜCEDAĞ
GAZİ ÜNİVERSİTESİ
Türk Dili ve Edebiyatı
1.Sınıf

OKYANUS

Evinin üzerinden martılar geçen bir adam tanıyorum
Sonlarında kötü niyetler dolaşan onlarca masal
40'lı yaşlarda gelen yakışsız ölümler biliyorum
Dokunduğunda hala soğumamış hayatlar
Kapı önlerinde komşu çocuklarıyla oynuyorum
Biraz tozdan, biraz çamurdan...
Kar beyazlığında açan çiçek isimleri yazıyorum
Martılar geçen evin derinliğindeki sarı sıcak huzurdan.

Canberk KAYA
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Tarih Bölümü
2. Sınıf

DELİ KIZIN TÜRKÜSÜ*

Sana büyük caddelerin birinde rastlasam
Elimi uzatsam tutsan götürsen
Gözlerine baksam gözlerine, konuşmasak
Anlasan...

Elimi uzatsam tutamasam
Olanca sevgimi yalnızlığımı düşünsem-hayır düşünmesem
Senin hiç haberin olmasa
Senin hiç haberin olmaz ki
Başlar biter kendi kendine o türkü.

Yağmur yağar akasyalar ıslanır
Bulutlar uçuşur geceleyin
Ben yağmura deli buluta deli
Bir büyük oyun yaşamak dediğin
Beni ya sevmeli ya öldürmeli

Yitirmeli büyük yolların birinde ne varsa
Böcekler gibi başlamalı yeniden
Bu Allahsız bu yağmur işlemez karanlıkta
Yan garipliğine yürek yan
Gitti gidin

Gülten AKIN (1933 -)

Çeviren: Nazmiye Ordukaya

* Bu şiir Sezen Aksu tarafından 1993'te bestelenmiştir.

CHANSON DE LA FILLE FOLLE*

Que je te rencontre dans l'une des grandes rues
Que je te tienne par la main tu m'amènes
Je te regarde tes yeux que tes yeux, nous nous parlions pas
Que tu comprennes

Que je tende la main que je ne puisse la tenir
Que je pense à tout mon amour à ma solitude - non, que je n'y
pense pas
Que tu n'en sois jamais au courant
Tu n'en as jamais au courant
Commence finit d'elle-même cette chanson

Il a plu les acacias se sont mouillés
La nuit les nuages voltigeaient
Je suis folle de la pluie du nuage
Vivre, c'est un grand jeu
Que l'on m'assasine ou l'on m'aime

Il faut qu'on doive perdre tout à l'un des grands chemins
Il faut le recommencer de niveau comme les insectes
A cette obscurité sans Dieu et impitoyable
Supporte la pauvreté cœur brûlé
Qui s'en va

Gülten AKIN (1933 -)

Traduit par: Nazmiye Ordukaya

* Ce poème est mis en musique par Sezen Aksu en 1993

Arş. Gör. Seçil YÜCEDAĞ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı

HASAT ADAM

1968 yılında bir çiftçinin altıncı çocuğu olarak dünyaya gelmişim. Baba mesleğinin devamı için hiç okula gitmedim. Okuma yazma biliyorum fakat matematikle aram kötü. En küçük kardeşim -ki kendisi babamın yedinci oğlu ve on birinci çocuğu olur- buğdayın hasat verip koyunlardan kuzu aldı. Ğımız zaman doğdu. Ben mi? Ben, kışın doğdum kardan evden çıkamamışız o gün ve eve ebe dahi gelememiş. Tam olarak sayamasak da 24 yaşına geldiğimde bir gün annem öldü. Babamın traktörünün altında can verdi kadıncağız. Babam da değişti sonra bir acayip oldu. Köyde dalga geçtiğimiz karademmi gibi oldu. Almanya'dan amcalar gelip babamı götürdüler bizden zaten bir daha da görmedim ne babamı ne amcalarımı. Şuan 48 yaşındayım Kardeşimin birisi askerde öldü, birisine dağda ayı saldırdı, 3 ağabeyim vefat etti. 2 ablamı töreye verdik. Şu an 4 kardeşiz Mücahit, Ayşe, Hasan ve ben. Benim adımı sormayın. Irgat deyin yeter.

54 yaşında Mücahit ağabeyim ama dersin ki çakı gibi delikanlı. 3 karısı oldu, 2'si terk edince bir daha Türk avrat dedi, gitti gâvurla evlendi. Babamı geçti 12 çocuğu oldu Allah bağışlasın. Kız kardeşim Ayşe'yi köyün hocası istedi evlendiler, 4 yeğenim var gelir giderler ara sıra. Hasan en küçük kardeşim, ailemizin tek okumuş kişisi. Şuan mühendislik okuyor İstanbullarda. 4 sene önce gitti oraya bir daha da gelmedi arada arar halimi hatırımı sorar. Bir ara laf geldi köye yavuklusu varmış. Beraber kalırlarmış. Sevindim mutlu oldum. 48 yaşında adamım anamın eli dışında el değmedi bedenime. Bir daha da değmeyecek büyük ihtimalle. Kansermişim; hep o gâvurun icadı tütünden oldu zaten. Sabah-tan akşama bir paket sigara içerdim 14 yaşımdan beri. 34 yıldır zulüm görmeye alışınca dayanamamış ciğerlerim iflas etmek üzereymiş. Bırakamadım ama sigarayı da 3 günde 2 paket içirim hala. Bugün kışın en çetin günü doğduğum gündür belki de...

Belki de ölürüm yarın; doğduktan 48 yıl sonra...

Hüseyin YENİYAPI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Kimya Bölümü
4. Sınıf

Anımsamak bir tür buluşmadır.
Unutmak ise bir tür özgürlük.

Halil Cibran

HAYATI ADIMLAMAK

Hayatı adım adım yaşamalı insan, hiç acele etmeden yavaş yavaş. Hep duyarsınız insanlardan keşke şu andaki aklımla, yirmili yaşlarda olsaydım diye. Olmuyor be çocuğum, olmaz da insan yaşadıkça öğreniyor, tecrübe kazanıyor. Bu yazımı belki benim gibi orta yaşa gelmiş bir insan da okuyor, ya da daha yaşlı biri de ama ben çocuğum diye hitap edeceğim. Neden mi? Çünkü bakıyorum çocuklara, gençlere yazılarını okuyorum, hep bir tükenmişlik var, bıkkınlık, yorgunluk ve şikâyet...

İşte çocuğum bunun için oku bu yazımı. Senin geçtiğin yaşlardan geçmiş, ama o dönemle bu dönemin arasındaki farkları anlamaya çalışan, hatta sizin için endişelenip, üzülen bir büyüğünüm. Büyüğünüm dememe bakma, ben de içimde bir çocuk saklıyorum aslında. Zaman zaman şımaran, komik hareketler yapıp, dans eden, hatta başına gelen kötü bir olayı bile sonradan espri ile anlatan bir çocuk. Gülüyorum, ağlıyorum, özlüyorum, üzülüyorum yani ben de bir insanım sonuçta.

Çocuğum size nasihat etmeyeceğim. Çünkü biliyorum ki nasihat en sıkıldığınız şey. Şunu yapın, bunu yapın da diyemem çünkü bizim zamanımız da, sizin zamanınızda çok farklı. Nesil farkı denilen olay, işte budur. Ama tavsiyelerim olabilir, ister okur geçersin, ister uygularsın.

Sevgi; sevgi sadece karşı cinse duyduğün bir his olmamalı. Elbette seveceksin, âşık olacaksın, ama sevginin içi dolu olmalı, hayvanları da sevmeli, bitkileri de, bazen bir taş bile insana çok şey anlatır. Bakış açısını değiştiriyor insan zamanla. Nefret de etmeli, kırmalı da, ama aynada yansıma gibi her şeyin sana dönebileceğini de unutma. Aynaya baktığında ne görüyorsun; aslında kendi içini, hislerini de... Hatta gözlerinin içine bak, onlar sana seni anlatıyor. Önce kendini sev, sonra o sevgi dalga dalga tüm evrene yayılıyor. Kendine küsme, çünkü o zaman da tüm dünya sana küsüyor.

Çocuğum sana pembe bir dünya çizemem. Hayat acıları, kırgınlıkları, özlemleri, sevinçleri, sevgileri ile dopdolu sadece sen içinden hangisini seçmek istersen onunla yaşarsın. Seçimine çok dikkat et. Şunu unutma hayat aslında bir bumerang gibidir, yaptığın her şey sana döner ve insan ektiğini biçer.

Sevgiyle kal çocuğum, hayat senin, seçimini yap. Çünkü bir daha dünyaya gelmeyeceksin.

Not: I Know what it is to be young-Orson Welles (Bu şarkıyı çok dinledik, şimdi ne demek istediğini anlıyorum, bu yazıyı yazarken, sizinle paylaşmak istediğim için sözlerini ekleyeceğim.)

Genç Olmak Nedir Biliyorum

Ben, genç olmak nedir, biliyorum

Fakat sen yaşlı olmak nedir bilmezsin

Aynı şeyi söylüyor olacaksın sen de bir gün,

Kayıp gidecek avuçlarından zaman,

Bu hikâye (böyle) anlatılacak

Birçok soru sordum

Karşılaştığım bilge adamlara

Bütün cevapları bulamamış

Kimse (En azından, gördüm ki) daha

Hatırlanacak günler olacak

Dopdolu, gözyaşı ve kahkahalarla

Nasıl yazdan sonra kış gelirse

Öylece geçip gidecek yıllar da

Öyleyse arkadaşım, müzik yapalım (gel) seninle

Ben eskilerden çalayım senden yenileri dinlerken

Zamanla, senin de gençlik günlerin bittiğinde,

Seninle vaktini böyle paylaşanlar olacak.

Tercüme: Selçuk BEKAR

GÜLŞEN ÖZTÜRK

Emekli Mali Müşavir

ANKARA

RUSLARIN YILBAŞI GÜNLERİ

Noel (Noel Günü veya Noel Bayramı), Hristiyanlar tarafından mesih olarak kabul edilen İsa'nın (Nasıralı İsa olarak da bilinir) doğum gününün geleneksel olarak kutlandığı yıllık tatildir. Noel'de, İsa'nın doğum günü kutlamasıyla birlikte çeşitli âdetler de yerine getirilir. Antik çağlardan beri kutlanagelen Pagan ve Roma kış festivalleri olan Yule ve Saturnalia'daki uygulamalar Noel'in kökenini teşkil etmektedir.

Günümüzün Noel kutlamalarında genellikle, İsa'nın doğumunun canlandırıldığı oyunlar sahnelenir, Noel ağaçları süslenir, ışıklı ev, bahçe, cadde süslemeleri yapılır, hediyeler alınır, tebrik kartları verilir ve Noel arifesinde Noel Baba'nın geliş simgesel olarak canlandırılır. Yaygın Noel temaları, iyi niyet, sevecenlik ve ailenin birlikte zaman geçirmesi olarak sıralanabilir.

Noel, her yıl Hristiyanlarca 25 Aralık'ta kutlanır. Kutlamalar 24 Aralık'ta Noel arifesiyle başlamış olur, ve bazı ülkelerde, 26 Aralık akşamına kadar devam eder. Hristiyanların çoğunlukta olduğu ülkelerde Noel tatili yeni yıl tatiliyle birleştirilir. Bazı Doğu Ortodoks Kiliseleri, Jül Sezar takviminde 25 Aralık'a denk gelen 6 Ocak'ı Noel olarak kutlarlar. Noel kutlamalarına eski kültürlerdeki Pagan ve putperest âdet ve gelenekler oldukça etki etmiş, bu âdetler zamanla Hristiyanlığın uygulama alanlarına dahil edilmiştir. Hristiyan olmayan toplumlarda ve bölgelerde bu âdet ve gelenekler yılbaşı kutlamaları adı altında yayılmıştır.

Doğu Ortodoks Kilisesi'nde yılbaşı (İsa'nın sünnet yıldönümüne de denk gelen) 14 Ocak'da kutlanır (Jülyen Takvimine göre 1 Ocak). Ancak en büyük 12 Doğu Ortodoks Kilisesinin sekizi, iki tarihin aynı güne geldiği güncellenmiş Jülyen Takvimini benimsemiştirler (Bulgaristan, Güney Kıbrıs Rum Kesimi, Mısır, Polonya, Romanya, Suriye, Türkiye ve Yunanistan). Gürcistan, İsrail, Rusya ve Sırbistan Ortodoks Kiliseleri ise Jülyen Takvimi kullanmaya devam ederler.

Rusya'da "Yeni yılı nasıl kutlarsan, bu yılı ona göre geçirsin" derler. Bu prensibe göre yaşayan insanlar yeni yılı çok eğlenceli bir şekilde kutlamaya çalışırlar. Sırası gelmişken belirtelim ki, yeni yıl bayramı Rusya'nın en uzun bayramı olup 10 gün sürüyor.

Bayram öncesi uğraşmalar yeni yıl gecesinden çok daha önce başlar. Bu arada insanlar lüzumsuz eşyayı dışarıya atar, yakınlarına hazırladıkları hediyeleri paketleyip Noel ağacının altına koyar. Akşama doğru ziyafet masasını kurmaya başlarlar.

Bir batıl inanç vardır: Yeni yıl gelmeden bütün kırıncılıkları mazur görmek ve bütün borçları geri vermek lazım derler. "Blestyaşie" adlı popüler ses topluluğu bu geleneği hatırlatan şarkıyı söyler. Herkes yeni yılın eski

yılından daha iyi olacağına inanır. Yeni yılın eğlenceli ve zengin bir yıl olmasını istiyorsan, çok zengin bir ziyafet masasını kurman lazım derler.

31 Aralık gecesi bütün aile üyeleri ve yakınları büyük bir masa başında toplanır. Önce şampanya, şarabı dolu kristal kadehler eski yılın onuruna kaldırılır, eski yılda yaşanmış olan tatlı tatsız olaylar anılarak herkes eski yıla vedalaşır. Sovyetler Birliği zamanından beri Rusların yeni yıl masasının ayrılmaz mezeleri "Rus" salatası ve haşlanmış yumurta ile pancarla kaplı tuzlanmış balıktır. Ayrıca, yeni yıl masasında mutlaka mandalina ve havyarlı sandviçler, tatlılar bayram masasının vazgeçilmez yemekleri oluyor. Rusyalı çocuklar, "Yeni Yıl mandalina kokar" derler. Yeni Yıl Ağacının süslenmesi de önemli geleneklerden biridir.

Herkes masa başında toplandıktan sonra yeni yıla beş dakika kala Rusya Devlet Başkanı yeni yıl kutlama mesajını vatandaşlarına sunar. Kısa kutlama mesajı Rusya'nın bütün radyo ve televizyon kanalları tarafından yayınlanır ve Kremlin Sarayı'nın Spassky adlı kulesindeki ülkenin en önemli saat kulesi, gece saat 12'de on iki kez çan vurarak yeni bir yılın başladığını ilan eder ama bundan önce her zamanki gibi şampanyayı bardaklara koymak ve bir dilekte bulunmak lazım.

MUTLU YILLARI!!

Renata DENİZ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

ÖZLEM DEĞİL PERİŞANLIK

Çatı katı, ucuz bir daire, küçükte olsa terası...

Plakta 60'lardan bir parça, çatıda yağmur sesleri...

Hava soğuk, yanımızda ahretliğimiz olmasa da üstümüzde ömürlük hırka.

Rüzgâr dalgalandırıyor denizi.

Martı çığlıkları ve yaprak sesleri bahçeden...

Bazen semaverde çayımız...

Ama her daim balkonda rakımız... Masada şarabımız...

Ha bir de paramız denkleşmezse varoş sahil biraları.

Kitaplar bizi kurtarır hayatın zulmünden, alır okşar ruhumuzu.

Belki akvaryumda Japon balıklarımız olur yahut kafeste muhabbet kuşumuz.

Ama her dem hüznüldür kalbimiz.

Kandırmayalım kendimizi ne mevsimlerden kış, ne plağımız var, ne de kafeste kuşumuz...

Bize yaz bile acı verir ve kalbimizin kafesindedir hep hüznün...

Ve hiçbir zaman tam olamayacağız...

Volkan AKBALIK & Renata DENİZ

AŞK İNSANIN GÖZLERİNİ KÖR EDER

Bu hikâye trajik, hüznü, aynı zamanda gerçek bir hikâyedir. Olayları yaşayan kişiden bizzat dinledim. Birbirimizi saatlerce dinledik, duygularımızı paylaştık. Kendisi yaşadıklarını benimle paylaşmak istediğini söyledi, memnuniyetle kabul ettim. Bende hikâyeyi sizinle burada paylaşıyorum. Hikâyenin konusunun ilginizi çekeceğini düşünüyorum. Hikâyeyi okuyacak olanlara teşekkür ediyorum.

L'AMOUR REND LES YEUX AVEUGLES

A l'occasion de mon dernier séjour en France, j'ai revu beaucoup d'amies dont l'une avait un regard de tristesse malgré le sourire qu'elle gardait. Lorsque j'étais allée dans la cuisine pour mettre du thé aux invités, elle m'avait suivi. J'avais compris qu'elle avait besoin de parler avec quelqu'un. Dès mon jeune âge, je me rappelle que beaucoup de mes amies, la plupart étaient plus âgées que moi, et même mes proches me racontaient leurs peines, leurs soucis, leurs aventures. Parfois, ils me demandaient conseil. Ce n'était pas toujours évident. Je ne pouvais pas toujours les aider, mais je pouvais les écouter. Souvent, cela suffisait. J'avais ressenti la même chose. Nous étions seules, assises dans la cuisine. J'avais laissé les verres de côté. Je lui ai demandé comment elle et son mari allaient. A ces mots, elle était au bord des larmes¹. Elle m'a dit qu'elle voulait me parler un peu. Je connaissais son mari depuis son enfance. Elle, je l'avais vue quelque fois et j'avais discuté avec elle lors de mes séjours. Ils s'étaient mariés après moi. Elle était venue de Turquie par après. D'après elle, son mari fumait du hachisch². L'entrée de mon père avait interrompu notre discussion. Mon père s'empresait³ de boire le thé. Aussitôt, je le servais aux invités. Elle m'attendait encore dans la cuisine. Après l'avoir écoutée un moment, je lui ai proposé de leur rendre visite le lendemain. Peut-être aurais-je l'occasion de parler avec son mari. Elle était d'accord, mais elle se doutait que son mari ne voulait discuter avec moi.

Le lendemain, je me suis rendue chez eux dans l'espoir de leur parler, de les écouter. Elle était seule à m'accueillir. Elle avait un air vexé. Après m'avoir conduite au salon, elle disait que son époux était allé travailler, il était ouvrier du bâtiment ; il ne savait faire que cela ; c'était rare qu'il travaillait. Tant pis⁵ ! C'est avec elle que j'aurais discuté.

Avant de commencer la discussion, je lui avais demandé si je pouvais prendre des notes. Son regard montrait qu'elle n'avait pas compris. Je lui ai expliqué que j'écrivais dans une revue universitaire dans laquelle j'aurais aimé écrire son récit⁶ et mes impressions. Je lui ai garanti de garder son anonymat. Elle était d'accord. J'ai sorti un crayon et un bloc-notes que j'ai toujours dans mon sac à main et j'ai commencé notre entrevue.

Moi : Quel âge as-tu ?

Elle : J'ai 33 ans.

Moi : Quand est-ce que tu es venue en France ?

Elle : Après notre mariage. A l'âge de 19 ans.

Moi : Est-ce que tu connaissais ton mari auparavant ?

Elle : On est de la même famille. Nos grands-pères sont frères.

Moi : Quel âge ont tes enfants ?

Elle : L'aînée a plus de 10 ans ; la cadette a 7 ans.

Moi : Depuis combien d'années est-ce que tu vis en France ?

Elle : Ça fait 15 ans.

Moi : Est-ce que tu es satisfaite de ta vie d'ici ?

Elle : Les droits sociaux sont meilleurs que ceux de la Turquie. Mais, la vie d'ici a emporté ma personnalité et puis plein d'autres choses encore. Je suis condamnée à vivre une vie de robot.

Après qu'elle ait soupiré profondément, j'ai repris la conversation.

Moi : Quelles étaient tes rêves avant de venir ici ?

Elle : Je ne voulais que le bonheur. J'ai eu le coup de foudre⁸ dès que je l'ai vu. Etre heureuse ? Malheureusement, ça ne s'est pas réalisé.

Moi : Quand est-ce que tu as remarqué qu'il fumait de la drogue ?

Elle : Quelques mois après le mariage, j'en ai trouvé dans ses poches. Il m'a trompée en me disant que ça appartenait à ses amis. Ses yeux devenaient tout rouges ; ses regards changeaient. J'ai senti qu'il de droguait.

Moi : Est-ce que tu as déjà subi de la violence ?

Elle : Non.

Moi : Prend-il de l'alcool ?

Elle : Oui, de temps en temps. Lorsqu'il en prend, il devient violent, surtout dans notre vie privée ; sinon il est calme.

Moi : Est-ce qu'il y a d'autres femmes dans la même situation ?

Elle : Oui, même beaucoup.

Moi : Si l'on pourrait retourner à tes 19 ans, qu'est-ce que tu aurais aimé faire ?

Elle : J'aurais aimé poursuivre ma scolarité que j'avais arrêtée à la fin de l'école primaire pour des raisons financières. Etudier serait la seule chose que je voudrais faire. Bien-sûr, aussi rester sur mes pieds⁹. Ceux qui étudient, qu'est-ce qu'ils ont comme chance ! Après tant d'années, tu étudies. Je t'envie. J'admire ta persévérance. Que Dieu t'aide ! Tu es un exemple, un espoir pour nous.

Moi : Il n'est pas trop tard pour toi non plus.

Elle : Je n'ai plus de force. Je voulais être agent de police. Je l'aurais quand même aimé mon mari. Mais, je n'aurais pas choisi une telle vie. La plupart de mes rêves ne se sont pas réalisés. Je n'ai pas pu les vivre.

Moi : Est-ce que tes beaux-parents vivent ici ?

Elle : Oui, on habite dans la même ville.

Moi : En sont-ils au courant ? Que pensent-ils ?

Elle : Oui. Que peuvent-ils dire ? Il me conseille de patienter tout en tirant de temps en temps les oreilles de leur fils. Et lui, il fait comme si de rien n'était¹¹.

Moi : Est-ce qu'il y a beaucoup de personnes qui en fument ?

Elle : Ah oui ! Beaucoup de jeunes. On a déjà entendu au lycée, et même au collège, qu'ils ont commencé à en fumer. L'ambiance les attire. J'ai pensé plusieurs fois à déménager. Ceux qui l'ont fait se sont retrouvés et ils ont continué à en fumer. Ce n'est pas une solution. C'est

dommage ! Ils pensent vivre et être heureux ; tous se trompent ; aucun ne prend le goût de la vie ; le temps passe.

Moi : Est-ce qu'il pense arrêter de fumer ou prendre une thérapie ?

Elle : Non. Il ne s'en plaint pas. Lui, il est satisfait de son état.

Moi : Et ta famille, en est-elle au courant ? Que dit-elle ?

Elle : Je n'ai rien pu leur raconter pendant cinq ans. A ma deuxième grossesse, mon mari rentrait souvent très tard à la maison. J'en avais assez ! J'étais très malheureuse. Un jour au téléphone, j'ai fondu en larmes¹² à ma sœur. Elle, elle vit là-bas, en Turquie. Ma famille me manque beaucoup.

Je l'écoutais attentivement. Elle laissait couler ses larmes. Je n'ai pu me retenir. Je pleurais aussi. Cela a bien duré dix minutes qu'elle reprenait :

C'est un homme irresponsable ! Mes parents me conseillent de patienter aussi. Il changera peut-être. -Dans un air ironique- Changer ? J'ai très peu d'espoir.

Moi : Est-ce que tu as pensé divorcer ?

Elle : Oui, j'y ai plusieurs fois pensé. On en a aussi discuté avec lui. On n'a pas pu le faire. Mes deux filles, je vis pour elles. Je ferais tout pour qu'elles ne vivent pas le même destin.

On s'est tues un moment. On s'est prises du temps pour nous plonger dans les pensées. Elle se sentait mieux.

Moi : Tu l'aimes ?

Elle : Oui ! Malgré tout, je l'aime encore. C'est pour cette raison que je ne peux rompre¹³. En laissant couler ses larmes, elle avoue :

C'est le seul homme que j'aime.

Pendant que j'essayais de la consoler, sa fille aînée est entrée dans la chambre. La mère s'essuyait les yeux pour ne pas lui faire remarquer son chagrin.

Moi : Qu'est-ce que tu voudrais faire plus tard ?

La fille : Je veux être avocat. C'est mon rêve.

Après une petite discussion sur l'importance des études en montrant mon exemple, la jeune fille est retournée dans sa chambre.

Moi : Aurais-tu quelque chose à ajouter ?

Elle : Oui, je veux ajouter et souligner quelques mots. Que tous ceux qui lisent mon histoire en tirent une leçon ! Qu'aucune famille ne marie ses filles à l'étranger ! Sinon qu'elle fasse une bonne recherche avant de prendre une telle décision. Ici tout est différent ; la langue, le mode de vie, la culture, etc. Je suis étrangère à tout. Ici, je me sens toute seule. Que chacune des filles reste sur ses pieds ! Qu'elles ne s'empressent pas de se marier !

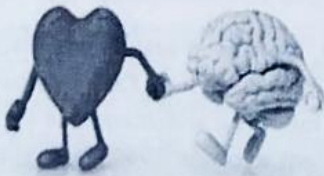
Je l'ai remerciée pour cette entrevue. Elle avait l'air d'aller mieux en versant ce qu'elle avait en elle¹⁴. Je lui ai demandé la permission de rentrer chez moi. Elle m'a accompagné jusqu'à la sortie. Je me suis chaussée. Elle ne pouvait se délaisser de¹⁵ moi. Elle voulait encore partager quelque chose.

Elle : Tu sais, il ne passe pas de temps avec ses filles. Un jour, la grande l'avait attrapé des genoux à la porte. Elle le serrait fort en lui disant de rester à la maison. Il ne l'a même pas écoutée. Il est parti en la poussant vers l'intérieur. Une autre fois, je lui ai demandé de faire les courses. Quand j'étais rentrée du travail, mes filles avaient accouru¹⁶ vers moi. Elles avaient les yeux tous brillants. «Tu sais maman ? Aujourd'hui papa a acheté plein de choses, plus que toi !» disaient-elles. J'avais jeté un coup d'œil aux achats. Il en avait oublié la moi-

tié ; j'en faisais autant tous les jours. Mais les courses du père, elles les agrandissaient ; elles étaient toute heureuses. C'est rare qu'il en fasse !
 Ce récit me touche encore énormément. J'ai essayé de le raconter. C'en est qu'un parmi d'autres. Je n'ai rien pu faire pour elle. Je l'ai seulement écoutée. Elle avait besoin de l'être. Je pouvais encore faire quelque chose pour elle, partager son histoire avec vous. Elle vous touchera aussi ; vous ne pourriez rester indifférent à cette histoire. Chacun peut retrouver quelque chose de soi ou de ses proches ; et réfléchir un peu sur elle. Moi, personnellement, après l'avoir écoutée, l'importance des études, de la confiance en soi, de pouvoir rester sur ses pieds, de la patience, d'une bonne réflexion avant de prendre une décision comme le mariage quitte à¹⁷ faire un mariage de logicité sont les points importants que j'ai retenus. L'amour rend les yeux aveugles. «La passion rend l'un aveugle aux défauts de l'autre.» N'est-ce pas ?

1. Etre au bord des larmes (être prêt à pleurer) : ağlamaya hazır olmak.
2. Hachisch ou haschisch n.m. (de la drogue) : esrar.
3. Rompre : bölmek, kesmek, kırmak, bozmak.
4. S'empresseur de (+ infinitif), (se hâter de faire qqch) : acele etmek.
5. Tant pis ! : ne yapalım ! Bir şey olmaz! Önemli değil!
6. Récit n.m. (une histoire) : hikaye.
7. Anonymat n.m.: ismin belirtilmeme durumu.
8. Avoir un coup de foudre : ilk görüşte aşık olmak, yıldırım aşkına tutulmak.
9. Rester sur ses pieds : ayaklarının üzerinde durmak.
10. Persévérance n.f.: azim.
11. Comme si de rien était : hiç bir şey olmamış gibi.
12. Fondre en larmes : ağlamak.
13. Rompre : ayrılmak, bırakmak, bitirmek.
14. Verser ce qu'on a en soi : içini dökmek.
15. Se délaissér de qqn : birinden ayrılamamak.
16. Accourir (venir en courant) : koşarak gelmek.
17. Quitte à (+infinitif) (au risque de) : - riskiyle.

Kıymet AVCI
 SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
 Fransız Dili ve Edebiyatı
 2. Sınıf

ANI

Şeyleri bilir misin sen?
Uzaklıkları...
Böyle özlem kaplı onca yollar
Vardır ya hani.
Böyle dolu dolu
Yazmaya doyamayan aşıklar.
Biraz da göz yaşı kattın mı,
Acısına doyulmaz.

Şeyleri... vardı ya hani,
Çocuk dilenciler?
Şey işte,
Bu ilk bulduğumuz parkta.
Onları unutmamışsan,
Gel artık.
Üç kere vur kapıma,
Rüzgâr ol,
Mumu söndür,
Beni yak.

Buralarda bir yerlerde bir çay içseymişiz keşke,
Şimdi şiirlerde,
Doya doya anlatacak anı olurdu.
Ben tek şekerli,
Sen yeşil çay.
İşte kalmana bir sebep!

Daha elinden bir çay içemedim be!
Nereye böyle?!

Elcan BAYRAM
HACI BEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik
2. Sınıf

ÖLÜM KIYISI

Fırtına anlarında sanki ben kalbinden gitmiyor da,
Yavaş yavaş dökülüyordum sonbahar yaprakları gibi,
Un ufak oluyor küçülüyordum; Hayattan çekiliyordum,
Sanki hiç nefes almıyordum, hayatı kör kuyulara gömmüş gibi ...

Ruhum gölgesinde bir ulu çınarın;
Huzuru gökyüzünde ararken,
Yanımda bir çift kahverengi göz taşıyordum,
Bedenimse hızla toprağa karışma telaşına giriyordum.
İşte her fırtınada böyle dağılıyordum ben,
Sonra bembeyaz güvercinler kadar saf ellerin senin;
Onlar getiriyordu ab-ı hayatı ölüm kıyısına.
Yüreklerle hüznü dağıtan bir şarkı olmaz mı o zaman hayat?
Senin simsiyah inciler yüreğime akıttığın sözler ...

İllic yağmurlara dursam da ne çare,
Yağmurlar yetmiyor dağıtmaya ruhuma bıraktığın kederi,
Taşımak kolay değil yeniden hayata koyulmanın yükünü,
Umut tomurcuklarını güneşe koyup yeşertmek ...

Öylesine sevgi dolu derin bakışlarında ben,
Bir mum gibi mütemadiyen eriyordum da,
Sonunu hiç ama hiç göremiyordum.
Yokluğun kıyameti ağır ağır taşıyordu kalbime, hissedemiyordum.
Hayat tüm renklerini yitiriyordu gözlerimde;
Dalgasız kalan deniz, susuz kalan toprak gibi bir şey bu,
Ölüm kıyısında nefes almak ...

SümeYYe EKŞİ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. sınıf

BELKİ

Şimdi zamani durdursak,
Hep sevişsek, vakit geçmese
Sarılsak, öpüşsek n'olur ki?
Hiç... Hiçbir şey.
Ama dün olabilirdi.

***

Bugün artık dün değil.
Dün olsa n'olurdu ki?
Buralarda saat hep gece iki,
Soğuk ve karanlık oda,
Ortada bir masa,
Masa yanında ben,
Benim karşımda sen
Olabilirdi ama.

***

Yatağında sıcaklık hep eksi beş,
Sıcak ve çekici dudakların,
Yorgan altında biz,
Ellerim göğüslerinde,
Bacaklarım bacaklarında
Olabilirdi ama.

***

Bir şeyler eksik, bu şiir gibi
Tutucu ve bağımlı satırları,
Senin ruhun geçen başlıkları
Başlıkların içinde senin ismin,
Sonlarda da sevgi kelimeleri
Olabilirdi ama
(nokta, nokta ve nokta)

Sammy SAPHARY
BAKÜ AZERBAYCAN DEVLET İKTİSAT ÜNİVERSİTESİ
Uluslararası Ekonomik İlişkiler Bölümü
4. sınıf

YAŞARKEN

En çok da zaman yıpratıyordu
Yollara baka baka eskiyen bakışları
Her gölgede tekrar tekrar yeşeren ümidi
En çok da geceler yıpratıyordu
Bir sabahın vermediğini
Öbür sabaha ertelemesiyle
Hep yoruyordu
Düşüyorduk, çakıllı taşlara diz üstü
Üşüyorduk, sonbaharın bağrında
Üzülüyorduk, hep
Yârla bir olacak yürek
Yerle bir oluyordu hep
En çok da ömür yoruyordu
Olmayışların ardına saklanmış ölüme ulaşamamak
Bir kez daha öldürüyordu
Çamura bulaşmadan toprak oluyordu insan
Denizin mavisini unutup şiir yazıyordu denize
Gökyüzüyle aldatıp kalemini vuruyordu kâğıda
En çok da yaşayamamak yoruyordu
Acıyı da tadamadık sevdâyı da...
Yaşarken yaşayamamak insana, ağır geliyordu

Emine KOÇ
KARABÜK ÜNİVERSİTESİ
Sosyoloji Bölümü
3. Sınıf

ÜÇ ADIM

Üç adım yüksekteyim yerden.
Sana üç adım
Üç de cennete...

Yer çekimine bir meydan okuma, sevmek seni,
Serbest bir düşünüş
Arşından göğün.
Tenha sokaklarına kalbinin
Kanatarak dizlerimi, dirseklerimi...
Yabancı kahkahalar gibi çınlıyorsun
Avuçlarımda yankı buluyor saçların
Ardından geceler boyu misafirimsin
Gündüzler boyu bir özlemi sürdürüyorum

Sadece üç adım.
Bu kadar uzak ve o kadar yakın.

Arından bir kez daha anlam buluyorum
Daha evvel art arda
Kimlerin ardından, kaç kez bulduysam..

Bir özgürlüğe koşuyorum.
Birbirine zincirlerle bağlı,
Şeffaf iki bedeniz benimle ben.
Ruhlarımızdan tenimize dek.
Nerede başlıyor, nerede bitiyoruz...

Sen sigarayı bırakıyorsun mesela
Çay demlemeyi de.
Ben şu tuhaf sarhoşlukları bırakıp ardımda
-hep ardımda-
Sana başlıyorum.

Bir oyunun ilk perdesi bu.
Sonunu yazmaya varmıyor elim
Her günü, ölüme koşar gibi doya doya
Ve her geceyi kollarında sonlandırma umuduyla...
Üç adım yüksekteyim yerden
Sana üç, üç de cehenneme...

Ne kadar uzaksan, o kadar yakınım
Oyunu bitirmeye...

Umut KÖKSAL
İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
Veteriner Fakültesi
2. Sınıf

GECENİN SESİ

Gece vakti çiçek isminden bir ada da yalnız, masum bir bekleyiş içinde, yetmiş yaşın yorgunluğu hayatın ezik yıllarının anıları ile müstakil hayaller kurarken, müstakil küçücük bir evin tek kanat penceresinin önünde bir bacağı çıkmaya meyil etmiş eskitme bir iskemle üstünde otururken. Taş evlerden kurulu bir mahallenin dar bir sokağında gözlerimi pencerenin önüne belediyenin yığıldığı mıcır-lara dikmiş, hafif yaz esintisinin kaldırdığı tozları izliyorum. Hava serindir diye düşünüyorum. Gündüz güneşinin kavurduğu damsız bir evde kaynama noktasını bekliyorum. Bir insan karaltısı sokakta büyüyor. Her adımda ezdiği küçük kum taneleri ahenkle hissediyor.

Kafamı öne eğiyorum. Pervazdan aşağı doğru inen bir karıncayı takip ederken gözlerim aklımdan geçiyor. Ne yollar gördüm, ne sokaklarda buldum canımı, hangi kumsallarda ayağımı kesti midyeler? Hangi meydanlarda bastılar üstüne ülkülerimin. Şimdi gözümün önünde sallanıyor ibretlerim. Bir köpek uluyor uzakta, bir başkası havlıyor gecenin sözünü kesiyor. Karşılıklı bir anlaşma bu bir fikrin yaygınlaşması köpek ideasında. Her şey anlaşılıyor da bir insanlık anlayamıyor dünyada. Özümdeki karmaşayla hayalleniyorum bir süre insani alışkanlıklarım bastırana dek.

İlgit ılgıt terliyorum rutubet bunalmışlığında, çok susadım. Mutfağa gitmeye yeltenecekken sineklikten sızıyor tozlu rüzgar içeriye. Terli vücuduma balçık kıvamında bir serinlik düşüyor bir anlıkta olsa. Kalkmaya teşebbüs etmiyorum. Ağzımda biriktirdiğim tükürüğümle boğazımı ıslatarak tekrar dinlemeye koyuluyorum sokağı. Bir gece gezmesinin artığı bir ailenin ayak makamı. Son dublesi fazladan gelmiş bir adam gölgesi. Kucağında bir çocuk elinden tutan bir başkası. Dik durmaya çalışan bir aile babasının son direnişi. Arkadan gelen bozuk satıhta yürümeye çalışan bir apartman topuğun inşaat kalıbı çakar gibi sert vuruşları.

-Anne çişim var!

-Babanın elinden sıkı tut bakalım şimdi geldik eve sık dişini.

Geçip giderlerken evin önünden adamın burnundan çıkamayan sözleri dilinde ezilmekte. Bir akşam gezmesinin uzun süren okey partisinden kalan lakırdılar dilinde. Çekiştirirken elindeki çocuk sağa sola diğerinin akıbeti bağırsak düğümlemesi. Yazlıkçı olsa gerek bunlar. Sokağın sonundaki pansiyona verilen evin kapısının gıcirtısında sonlanıyor söylenişleri. Köpekler susuyor onlarda geceyi dinlemekte.

Dargın yüreğim sorgularken bu keşfettiğim sesleri düşünüyorum da benim evladım şimdi nerede? Canım ciğerim dediğim hoyrat parçam. Çekinmezdi sokak aralarında. Gizli gizli girip bazı köşe başlarına, bazı çıkmazlarda yanımda hem güvenle hem keyifle işerdi تنها karanlıklara.

-Destur demeden bırakma!

Derdim çişini... Sorardı ne demek diye de bilemezdim ki cevap vereyim. Bir gören olsa kıkırdaya kıkırdaya kaçırdık olay mahallinden. Yeteri kadar uzaklaştığımızda çekerken fermuarını bakardım gözlerindeki parlak buluta. Nefes nefese kalmış bir muzipliğin heyecanı arkamızda.

Dışarıdan duyduğum yeni sesler yeniden toparlıyor zihnimi. Dışarıdan gelen sesler bir kedi gibi dikkat kesiyor. Kulaklarımı anten gibi oynatıyormuş gibi hissediyorum kendimi sonra iyice konsantre olup dinlemeye koyuluyorum. Kısık kısık söylenen iltifatlar takılıyor kulağıma. Kız belli ki oğlana çok aşık adımlarına dikkat etmiyor, oğlanın yüzüne bakıyor aksak yürüyüşünden çıkarıyorum. Çocuk fırsatçı تنها sokağı bulunca sıkıştırılmaya başlıyor kızı. Kız hoşnut ama utangaç anladığım kadarıyla. Düşük sesle yapılan sohbet bir öpücükle kesiliyor. Kız iteliyor oğlanı yarı mutlu yarı utanmış sokağı karanlığına karışıyorlar.

Hatıralar ısıyor bu çok sesli akşam yalnızlığında. Susuzluğum çok derinleşti gırtlığım kuru tarlalara döndü. Rüzgârda eskisi kadar hafifletmiyor bunalımı. Dudaklarımı yalarken ıslaklığında eski öpüşmelerin izi çıktı. Zoraki alınan izinlerle çıktığımız akşam gezmelerinde bende sıkıştırdım hanımı apartman girişlerinde. Öyle tavlamaştım ki hanımı bir şey diyemezdi. Kıpırmızı kaçırdı hep ayrılık vakitlerinde. Bende babasından çok korkardım ama tutamazdım kendimi. Bir gün ayrılıyorduk neredeyse, kızgınlıkla ettiği bedduada dudaklarını haram etmişti bana. Üç hafta yalvarmıştım da ancak aramızı düzeltebilmişim. Sonra onu uzun süre öpmeme izin vermemiş bir kış günü kendiliğinden çekmişti beni vapurun en arkasına. Soğuk delicesine yüzümüzü yalarken için için öpmüştü beni. Üşümek bir yana hararetim ancak bu günkü gibi kurutmuştu boğazımı sadece serin bir iz kalmıştı dudak-

larımda. Şimdi o islaklık o ana dair her şeyi yeniden canlandırıyor ruhumda. Gecenin sesi biraksa gideceğim mutfağa.

Oldukça uzaktan bir silah sesi yine durduruyor beni kalkmaya çalıştığım yerde. Av mevsimi değil ama. Bir kaçışın daha sonu geldi. Bir baykuşun guguk sesiyle başladı yine her şey şefin işareti gibi. Doğanın senfonisi başlıyor yeniden. En büyük filarmoni orkestralarını kiskandıracak birçok seslilik ve ahenk içindeler bu gece. Avcılığın spor olduğu bir dünya ne acı. İlk insanın hayatta kalma çabası avcılığı yüceltebilirdi aslında. Zevk almaya ne zaman başladı insan öldürmekten? "Tüfek icat oldu mertlik bozuldu" dediğinde dedem tam anlayamamıştım sözlerini. Arkadaşlarının bir av sonrası getirdiği çullukları reddetmişti küfür kıyamet. Allah onlara da silah versin o zaman görürsünüz demişti. Boynu bükük sallanan kuşlara bakakalmış saatlerce ağlamıştım ardından. Ninem teselli etmek için ne yaptıysa olmamıştı. Evin damından kalkan bir baykuşun sesinden iyice korkmuş saklanmıştım eteklerine. Baykuş sesleri çocukken de ürkütürdü beni. Ninemin kısık sesle okuduğu duaları tam anlayamazsam da "baykuş bir dama kondu mu hiç iyi gelmez." dediğini hatırlıyorum. Ninem haklı mıydı bilmiyorum? Taş atıp kovalarken baykuşları yine dedem kızmıştı bir keresinde. "Hani sen geçen kuşlara ağlıyordun?" Onlar uğursuz demeye çalışırken eliyle susturmuştu beni. "O da kuş bu da kuş. O da can bu da can" demişti. Özlemi içime doldu büyüdüğüm yörelerin. Ben dedem yaşına gelir miyim diye hiç düşünmemiştim. Şimdi üç aşağı beş yukarı aynı yaşlardayım ve hala içime sindiremedim avlanana ve en sevdiğim hayvanlar hep kuşlar oldu.

Karşiki evden bir telefon sesi duyulunca ilgimi hemen karşı evin penceresine yöneliyorum. Belli belirsiz bir karaltı ayaklanırken bu "saatte kim ola" diye benimde içime bir kurt düşüyor. Kötü bir haberi vermese bu telefon hiç değilse komşunun bölünen uykusuna mal olur. Işığın yanması ile açılan telefondan bir iki boğuk cümleden sonra ayrılıyor ayaklanan. Işığı kapatıyor ve karaltıya yeniden uzatıyor bedenini. Gözümü evdeki telefona çeviriyorum ne zamandır çalmıyor. Yanlış numarayı arayanlar bile denk düşmüyor uzun zamandır. Yalnızlığımın hüznü ile kederlenince içeceğim suyu da unutup uykuya dalıyorum oturduğum yerde. Belki bir taze mezar girer rüyama ve sevdiğim bekler başında. Yüksek sestemden bir itirazla dönmeyen dilinden sözcükleri de tükürükleri de saçıyor bir tanesi. Bir sağından bir solunda düzeltiyorlar yolu. Keyifleri ne âlemde belirsiz ancak biri cilaya gidelim diye haykırıyor son demlerinde. Öteki yeter diye çabalıyor. Sarhoş günlerim geliyor hizaya. Ne içerdik dostlarla... Bazen tabaktaki mezeyle avuturduk kendimizi, bazen Halil İbrahim sofrasına açardık şişeyi. Kimse sormazdı günah mı değil mi? Soba sıcaklığında meyhane halkasına zincir olurduk. Müzik daha çok kırardı kafamızı. Muhabbet yorgunu düşsek yinede sevdamıza kaldırırdık kadehleri sevdiceğimle. Nerde dostlarımız, nerde sevdiğimiz, neden yıkıldı o meyhaneler üzerime?

Nihayet dayanılmaz hale gelen susuzluğum beni daha takatsız kılmadan oturduğum iskemleden karşımda duran hem nefretim, hem esaretim, hem de özgürlüğüm olan tekerlekli sandalyeye geçmeye yelteniyorum. Zorda olsa kendimi atıyorum üzerine. Her yerine gidebileyim diye çok az mobilya koyduğum bu eve gelmeden önce "ne kadar çok mobilya var!" diye şikâyet ettiğim günler geliyor aklıma. Ne çok söylenirdim hanıma. Tam mutfağa hareket edecekken Acı bir fren! Beni delicesine dehşete düşüren... Beni bir kabristandan diğerine kovalayan... Karınca yuvalarına dahi saklansam bulup yerimden çıkarana... Umutlarımı dağılayan o ses. En son ne zaman duymuştum bu sesi? Yok hatırlamak istemiyorum. Beni oğlumdan, beni karımdan, beni şu boşlukta öylece sallanan bacaklarımdan eden o ses. Avuçları terliyor her seferinde kayıyor ellerim şimdi ayakları olan bu tekerleklerden. Beziyorum binlerce güzellikten. Kafam önüme düşüyor. Bir gözyaşım iki dudağımın arasına sıkışıyor. Diyorum senin hakkın bu ağlama. Gece sesini kesiyor. Köpekler susuyor. Baykuş benim çatımdaymış meğer yıllardır. Anlıyorum yinede ağlıyorum, yıllar önce beni benden alıp ta ruhumu bedenimden almayı bekliyorum. Çaresizlik başa bela yerimden oynasam neye fayda bundan sonra? Kim varsa etrafımda bir başka tarafa iten, herkesi bezdirip irtibatı kesen ben değil miyim? Teselliler gereksiz kimse bilmeseydi de ben bilirim yaptığım hatayı. Belli bir süre sonra yatışıyorum. Şimdi gidip iki yudum su içsem mi? Sonra yine derdime dönsen mi?

Aykut ÇAVDAR
KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ
Arkeoloji Bölümü
4. Sınıf

MADDEDEN ÖTE, MATERYALDEN ZİYADE

“Pour être créatif, il faut aussi savoir résister aux pressions sociales.”

(Yaratıcı olmak için, toplumsal baskılara dayanmayı bilmek gerekir.)

Bir cenin düşünün; dünyaya geldiğinde yabancılık çekmemesi için tüm element ve molekülleri vücudunda barındıran, en büyük mikro organizma yahut en küçük makro organizma denilen sistemin oluşumu... Dünyaya geldiğinde uyum sağlayabilmesi için gerekli olan her şey bu sistemde mevcut, fakat bir eksikliği var: Ruh. Yani nefes. Allah ona kendi nefesinden üfler; özü, ruhu budur insanoğlunun. “Biz, size şah damarınızdan daha yakınız.” Şah damarımızdan da yakındır; benliğimiz, aldığımız her nefes ve ruhumuz O’dur çünkü. ‘Vahdet-i vücud’ felsefesinde Allah’a karışmak ile meditasyonla özüne dönmek benim nezdimde aynı eylemlerdir –aynı amaca yönelik yapılmak şartıyla-. Vahdet-i vücud: nefsin yok edilmesi, iradenin artırılması ve düşüncelerin arıtılması ile Allah’a yakınlaşmak için uygulanan, sufist bir yöntemdir. Meditasyon ise, özü budizme dayanan; insanın özünü daha iyi tanıması, kendini bilmesi, dünyadan soyutlanıp ruha odaklanması için uygulanan bir yöntemdir. Ortak noktalarından başta geleni “En-el Hak”tır. Kendini bilmek... Özündeki sevgiyi ve mucizeyi keşfetmek. Kendini bilen, Rabbini; Rabbini bilen kendini bilir. Ruhunda yaratıcısından bir parça taşıdığı farkındalığı ile camide meditasyon yapan bir müslümanın, diğer insanlar tarafından –üstelik çoğu anlamlarını bile bilmediği halde- “ateist, zerdüş, budist” damgalarına maruz bırakıldığı bir toplumda yaşıyor olsak dahi; düşünce yaratıcılığını, hayat ilkesi olarak benimseyen insanlar, toplumsal baskılara dayanmayı da bildikleri için, kızgın mühürlerden etkilenmemeyi öğrenmişlerdir.

İnsandaki affedicilik, güvenilir olma, güvenilebilme gibi,(belki egomuz bile) insanları diğer canlılardan ayıran pek çok özellik Esmâ-ül Hüsnâ’da geçen özelliklerdir, bu bile içimizde Allah’ı taşıdığımızın kanıtıdır aslında. Ego ve yaratıcı arasında zihnimde ilişki kurduran şey, sadece birkaç çağrışım... ‘Allah’ deyince zihnimde beliren figür, ‘doğmamış ve doğrulmamış’, yalnızlıktan sıkılıp, küresinden birkaç galaksiyi yönetip tüm insanları izleyebilen, cinsiyeti olmayan bir büyücüydü henüz çocukken. Sembolik halinde anlatılmıştı, sembollerle biliyordum konuyu. Havva, ağaçtan bir elma koparıyor, bir kez ısırıp Adem’i de ikna ediyor. Daha küçük, zorluklarla dolu bir âleme gönderiliyorlar, bu yetmezmiş gibi iyice kısıtlanıyorlar. Mahremiyet giriyor işin içine, ölüm giriyor, kayıplar, kazalar... Esasında, Havva Levh-i Mahfuz diye bilinen kutsal kitaptan(sembolik ağaç), kutsal bilgiyi(elma) okuyup(ısırık), bunu Adem ile paylaşıyor. Bunun üzerine cennetten kovuluyorlar. Şuraya geleceğim; birine bir şeyi yapmamasını söyledikten sonra, yapmaya devam ediyorsa, koyduğunuz kural çiğnenmiş olur ve bu sizi

sinirlendirir. Egolarınıza yenilirsiniz. Daha çok kısıtlarsınız, bu böyledir. Egoların da Tanrısal bir özellik olduğunu düşünme sebebim bu, neticede bize az verilmiş olandan, sonsuzu O'nda mevcut, bize bahsedilmemiş olandan da...

Ne yazık ki insan her aklını kurcalayan soruya cevap bulamıyor.

2/Bakara 29: Sizin için yerde olanların tümünü yaratan O'dur. Sonra göğe yönelip (istiva edip) de onları yedi gök olarak düzenleyen O'dur. Ve O, her şeyi bilendir.

23/Muminun 86: De ki: "Yedi göğün Rabbi ve büyük Arş'ın Rabbi kimdir?"

41/Fussilet 12: Böylece onları iki gün içinde yedi gök olarak tamamladı ve her bir göğe emrini vahyetti. Biz dünya göğünü de kandillerle süsleyip donattık ve bir koruma (altına aldık). İşte bu, üstün ve güçlü olan, bilen (Allah)'ın takdiridir.

65/Talak 12: Allah, yedi göğü ve yerden de onların benzerini yarattı. Emir, bunların arasında durmadan iner; sizin gerçekten Allah'ın her şeye güc yetirdiğini ve gerçekten Allah'ın ilmiyle her şeyi kuşattığını bilmeniz, öğrenmeniz için.

67/Mülk 3: O, biri diğeriyle 'tam bir uyum' (mutabakat) içinde yedi gök yaratmış olandır. Rahman (olan Allah)ın yaratmasında hiçbir 'çelişki ve uygunsuzluk' (tefavüt) göremezsin. İşte gözü(nü) çevirip gezdir; herhangi bir çatlaklık (bozukluk ve çarpıklık) görüyor musun?

71/Nuh 15: Görmüyor musunuz; Allah, yedi göğü birbirleriyle bir uyum (mutabakat) içinde yaratmıştır?"

78/Nebe 12: Sizin üstünüze sapaşağlam yedi gök bina ettik.

Yedi kat yer, yedi kat gök, haftanın yedi günden oluşması, yedi temel renk, yedi nota, bu yedi notanın frekanslarının yedinin katları üzerinden gitmesi, insanın vücudunda yedi enerji çakrasının mevcut olması, bu yedi çakradan her birine yedi temel renk ve notadan birinin denk gelmesi, genel olarak ayetlerin yedi ve katlarıyla okunması, dünyanın yedi harikası... Büyük Ayı takım yıldızında yedi tane yıldız bulunur. Kâinatın 7 günde yaratıldığı bilinir. Kâbe'nin etrafı 7 kere tavaf edilir. Mevlevilikte 7 bilgelik rakamıdır ve Mevlevilerde 7 selam vardır. -Hz. Mevlana'nın 7 öğüdü vardır- Bu süreç Bektaşilikte "yedi erkân", Ahilikte de "yedi ad yedi şart" diye bilinir... Bunlar daha da artırılabilir. "Tasadüfidir" diyemiyorum, çünkü bu düzende tesadüf diye bir şey yok!

Bahsettiğim şekilde beden, yedi ana enerji merkezi vardır. Sanskritçe'de çakra olarak adlandırılan bu enerji merkezleri, güçlü elektrik alanlarıdır, gözle görülemezler. Bu yedi güç istasyonunun her biri bedenimizde hormon salgılayan bezlere karşılık gelir. Bu bezlerin hormon üretimini uyarırlar. Başka bir deyişle, fizik bedenimizdeki ismi ile hormon salgılayan iç salgı bezleri enerji bedenimizdeki çakralara karşılık gelirler. Yedi ana çakradan her birinin, hem fiziksel beden, hem de şuurumuzu etkileyen belirli fonksiyonları vardır. Çakraların her birinin belirli bir frekansı ve rengi vardır ve birbirleriyle bağlantılı olarak sürekli alış veriş halindedirler. 'Çakra' mutlaka pek çoğumuzun bildiği, hatta hakkında fikir sahibi olduğu bir konu. Peki ya dünyanın çakraları? Ley hatları dünyanın enerjinin hatsafaya çıktığı ender yerlerdir. Çok belirli noktalar ve genelde bütün paganist öğelerin varlıkları bu bölgelerde ya da yakınlarında olmuştur. İnsanların bunları ziyaret edip etraflarında gezinerek enerji akışı sağlamlarını için bizzat insanlar tarafından yapılmıştır. (Altın Çağda insanların bunun farkında oldu-

ğu düşünülür.) Çakralar gibi, vücudumuzun aurası da vardır ve aynı şekilde dünyamızın da aurası vardır. Latince bir kelime olan Aura'nın manâsı, parıldayan ışıktır... Vücudun etrafını saran bir enerji alanıdır... Fizik beden, Aura sayesinde evrensel enerji ile temas kurar... Biyolojik bedenin etrafını eterik beden sarar. Bizim yedi enerji bedenimiz vardır. İnsanların duygu değişimleri, Aura'da dalgalanmalar veya renk değişimleri şeklinde kendilerini ifade ederler... Biyolojik beden, salgı bezleri ile; eterik beden, çakralarla ilgilidir. Dünya üzerindeki bazı özel yapılar var olan enerjileri değiştirebilir ya da arttırabilir. Dünyanın yedi harikası tamamen enerji akışını sağlamak amacıyla olağanüstü yerler olarak tasarlanmıştır. Dediğim gibi, her şeyin bir sebebi var.

Araştırıp sorgulamak zor geliyor ve bildiğimiz çoğu şeyi doğruluk süzgecinden geçirmeden kabul ediyoruz.:

96 / ALAK - 1

İkra'bismi rabbikellezî halak(halaka).

Yaratan Rabbinin İsmi ile oku.

96 / ALAK - 2

Halakal insâne min alak(alakın).

İnsanı bir alaktan (embriyodan) yarattı.

96 / ALAK - 3

İkra' ve rabbukel ekrem(ekremu).

Oku ve senin Rabbin, sonsuz kerem sahibidir.

İkra! (Oku!) diye öğretilen kelimenin aslı, Arapça karae fiildir. Henüz defter kitap ortada yokken kullanılan bu fiil, 'adımlamak, öğrenmek' anlamlarını taşır. Yani zannedildiği gibi 'okumak' değildir emredilen; anlayıp, öğrenmektir. Kur'an-ı Kerim'i baştanbaşa hiçbir şey anlamadan binlerce kez okusanız ne fayda!

Mevlana'nın o en bilinen sözü... "Gel, ne olursan ol yine de gel!" Peki ya, bu söz yanlış biliniyor desem? "Mevlana'yı çok seviyoruz." Neye göre? Mevlana bir İslam âlimi değil ki, bir filozof. Felsefesini anlamayı denemeden neye göre seviyoruz? Anadolu'ya mal olduğu için mi? Ters giden bir şeyler var; Şems-i Tebrizi mi Mevlana'nın öğretmeniymiş, Mevlana mı onun öğretmeniymiş, hangisi âşık hangisi maşuktu, tavuk mu yumurtadan çıkardı, yoksa yumurta mı tavuktan? İki de hem âşık hem maşuk, hem öğretmen hem öğrenciydi ve o dönemde aralarındaki ilişki eşcinsellik boyutunda görüldüğü için iki kez ayrı bırakılmışlardır, Mevlana'nın dönme felsefesiyle yaptığı ibadet sadece dans olarak görülmüştür. Evrenin oluşumunda her şey dönme eylemiyle var olur, gezegenler kendi eksenleri etrafında ve birbirlerinin ekseni etrafında döner. Atom parçacıkları, moleküller birbirlerinin etrafında döner, en küçük parçadan en büyük parçaya her şey... Mevlana'nın bu döngüyü zikrederek yaptığı ibadet dönerek kendinden geçip, 'kendine' karışmaktır. Farsçasında "Dön gel! Ne olursan ol yine de dön gel!" olarak yaptığı çağrı, İç Anadolu insanında yine bir eşcinsellik çağrışımı yaptığı için 'Dön!' kullanılmamaktadır. "Ne olursan ol yine gel!" sözü Mevlana'dan 100 sene önce yaşayan Sufi "Ebu Said" e aittir. Mevlana'yı sevmemizi sağlayacak olan ve onu farklı kılan noktaları sildikten sonra, anar-ken sevgi sözcükleri kullanmamız da bir şey ifade etmez bence...

Yanlış bildiğimiz, gözden kaçırdığımız, birbiriyle bağlı olmasına rağmen 'tesadüf' deyip geçtiğimiz çok şey var fakat çoğu şeyi düşünmeden günü kurtarmak için yaşıyoruz. Evrende her şey mucizevî bir biçimde birbiriyle bağlantılı ve bunu anlamadan geçen her anda, kendimizi muhteşem bir düşünsel şölenlerden mahrum bırakıyoruz.

Her zaman söylediğim şeylerden ilki: Her şey tamam, her şey hazır. Evren emrimize amade... Bizler sadece 'Sevgi'ye hizmet etmekle yükümlüüz.

İkincisi: 'Farkındalık' çitanızı yüksek tutmanız dileğiyle...

MAŞUK GİRDAP

Mağdur edilmiş bir aşkın öfkesi geziniyordu damarlarımda: kıskançlık.
Sanki kölesi habersizce kaçan bir sahip gibiydim ya da Tanrısı kendiyile dalga geçen bir rahip!
Elimi kolumu bağladı kandırılmak, uzun zamandan beri düzenli ve kararlı olarak yaptığım tek şey, ani
ağılama krizlerine, koşulsuz şartsız teslim olmak.
Oysa aşka tam bir teslimiyeti yeğlerdim ben, aldatılmak değildi tercihim.
Ayrılığın tasvirini, ayrılığa dair tek bir kelime kullanmadan yapabilecek haldeyim.
O kadar 'his kazası' geçirdim. Hala da tedbirli değilim aşka, bunun nasıl bir önlemi olabilir ki, tehlikeyi
göremedikten sonra, işin en başında...

Belki saatlerce sohbet ederek, yıllarca arkadaş kalarak, her gün ona daha çok bağlanarak kapılırsın
ona, belki ilk gördüğünde yıldırım çarpmışa dönersin, o derin bakışlar karşısında titrer ellerin, çıkmaz
sesin... Ne zaman nerde geleceği belli olmaz ama durgun denizde canı sıkılmış tekneyi bulan bir gir-
daptır O. Dümeni ne yöne çevirirsen çevir, kaçamazsın. Aslında merak etmiyor da değilsindir girdaba
kapıldıktan sonrasını; binde bir şansın vardır, belki de deniz seni suyun yüzeyine geri bırakır ve kaldı-
ğın yerden sürdürürsün hayatını. Saklanmak yerine kollarını açar, rüzgâra ve gökyüzüne başını kaldı-
rır, beklersin. Midende bir kasılma yokmuş gibi, o adrenalin etkisiyle kalbin delicesine çarpmıyormuş
gibi, ölmekten korkun yokmuş gibi... Ama girdap anlar seni. Bilir ki bu tekne onun çekim alanında,
kaçışı kurtuluşu yok. Acıma beklesen de nafile, zalimdir. Ne yaparsa yapsın ona aitsindir tüm benliğin-
le ve o seni kendine hapseder bütün bencilliğiyle. 'Sonrası iyilik güzellik' derler ya hep; bunun "sonra-
sı boşluk karanlık" olsun.

Binde bir ihtimalin olduğunu bile bile gözünü bile kırpmadan ona karıştıktan sonra; parçalara, zerlele-
re ayrılmış ve senden geri kalan ne varsa bir araya gelemeyecek kadar dağılmış halde çıkarırsın su yü-
züne bir zaman sonra. Girdapsa, farklı yerlerde yeni yıkımlara devam eder. Bu parçalanmış halinde
bile tekrar acır her zerren. Saçma bir biçimde düşüncen şudur: 'Keşke parçaladığı son tekne ben ol-
saydım, keşke gözünde farklı bir yerim olsaydı!'. Sızlanırsın, kanarsın; duyan gören olmaz seni. Oysa
onun rüzgârı bile değişmiştir. Sen hala aynı öze sahipsindir. Aynı seversin, fazla kanarsın, fazla ince
kesilirsin, kesildiğin yerlerinden dersini alamazsın.

Bir tekne aşk denizine hükmediyor görünürde.
Tüm emir, komuta yetkisi onun dümeninde.
Deniz durgun...
Beklenmedik bir fırtına çıkıyor ve değişiyor her şey birdenbire
Bir girdap oluşunca, o çarşaf gibi denizde.
Hiçbirinin akıbetini öğrenemedik, sorayım sizlere.
Aşk mı kazanıyor (deniz mi?)
Yoksa aşık mı (tekne mi?)
Ya da maşuk mu (girdap mı?)

Bence kazananı olmayan bir mukadderatta, etkisiz eleman bunların hepsi sadece... Ama hiçbir zaman
telef olan maşuklar olmazmış, telef olan âşıklarmış*, gerisi boş hikâye...

Selin SİVARI
Selçuk ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

SEVGİLERDE

Sevgileri yanlılara bıraktınız
Çekingen, tutuk, saygılı.
Bütün yakınlarınız
Sizi yanlış tanıdı.

Bitmeyen işler yüzünden
(Siz böyle olsun istemezsiniz)
Bir bakış bile yeterken anlatmaya her şeyi
Kalbinizi dolduran duygular
Kalbinizde kaldı.

Siz geniş zamanlar umuyordunuz
Çirkindi dar vakitlerde bir sevgiyi söylemek.
Yılların telâşlarda bu kadar çabuk
Geçeği aklınıza gelmezdi.

Gizli bahçenizde
Açan çiçekler vardı,
Gecelerde ve yalnız.
Vermeye az buldunuz
Yahut vaktiniz olmadı.

Behçet NECATİGİL
(1916-1979)

DANS LES AMOURS

Vous avez laissé les amours à demain
Timide, respectueux, hésitant.
Tous vos parents,
Ils vous ont mal compris.

A cause des affaires qui ne sont pas terminées
(Vous ne vouliez pas qu'on les soit faits ainsi)
Même, un regard suffisait pour tout expliquer
Les sentiments fourmillant dans votre cœur
Sont restés dans votre cœur.

Vous espérez avoir trop de temps
Or, dire son amour en peu de temps, c'était moche.
Il ne vous est pas arrivé à l'esprit
Les années allaient passer si vite en tout hâte.

Dans vos jardins intimes
Il existait des fleurs écloses
Dans les nuits et tout seul
Elles étaient très peu pour donner
Or, vous n'avez pas eu le temps.

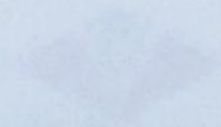
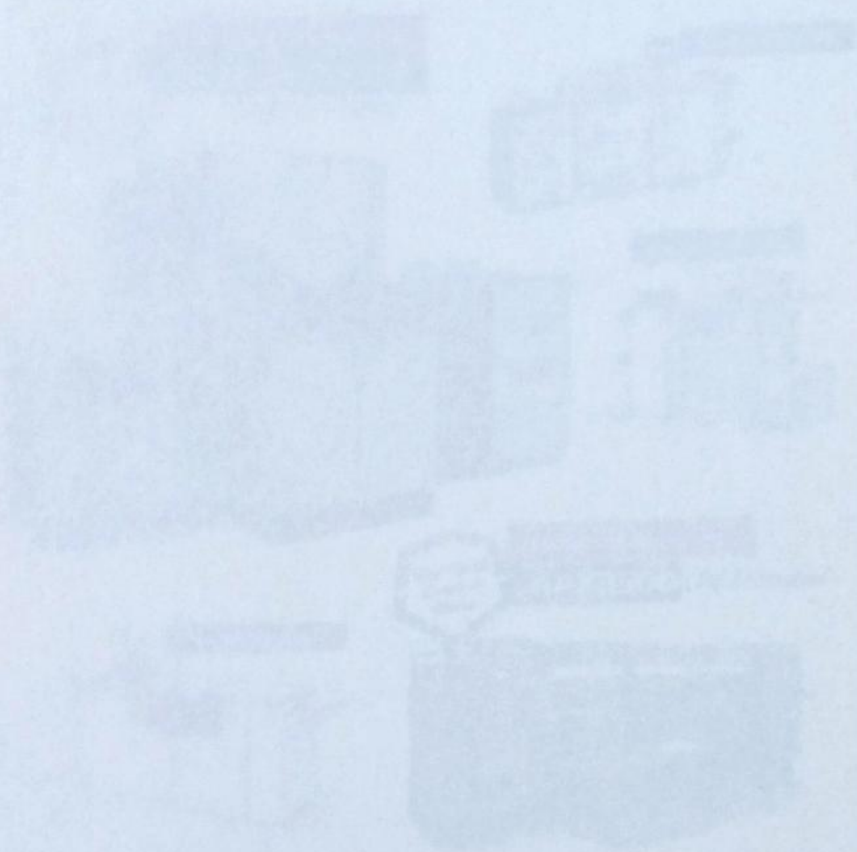
Behçet NECATİGİL (1916-1979)

Traduit par : Galip BALDIRAN

YUK

PERVEZ

YUK PERVEZ
ARCHITECTS

1000 10th Avenue
New York, NY 10018
Tel: 212 696 1000
Fax: 212 696 1001

1. *Introduction*
2. *Methodology*
3. *Results*
4. *Discussion*
5. *Conclusion*
6. *References*
7. *Appendix*
8. *Tables*
9. *Figures*
10. *Notes*
11. *Abstract*
12. *Keywords*
13. *Subject Headings*
14. *Index*

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

SADECE KONYA'NIN DEĞİL İÇ ANADOLU'NUN

EN BÜYÜK DİJİTAL BASKI MERKEZİ

Dijital
Baskıda
Son Nokta

Konyada İlk ve Tek
HP Latex 360

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Konyada İlk ve Tek
HP INDIGO 3550
Digital Press

Xerox 4112 PS

Canon IR8290

Canon IR5240

Canon IPF 620

Xerox 5000

Her Türde
Zemine
Baskı

Konyada İlk ve Tek
HP FB500 UV Printer

Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd.
Aktif İş Mrk. No: 30/A
Selçuklu/KONYA

AYBiL
DİJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

Tel: (0332) 350 21 71
www.aybilonline.com
info@aybilonline.com

Sizi
Yaşamın Tüm Renkleriyle
Buluşmaya
Davet Ediyoruz...

hp indigo 3550 ile
hayal ettiğiniz
baskı kalitesi aybil dijital'de
gerçek oluyor

Ferhuniye Mh. Sultansah Cd. Aktif İş Mrk. No: 30/A
Tel: (0332) 350 21 71 Fax: (0332) 350 71 21 Selçuklu/KONYA

www.aybilonline.com

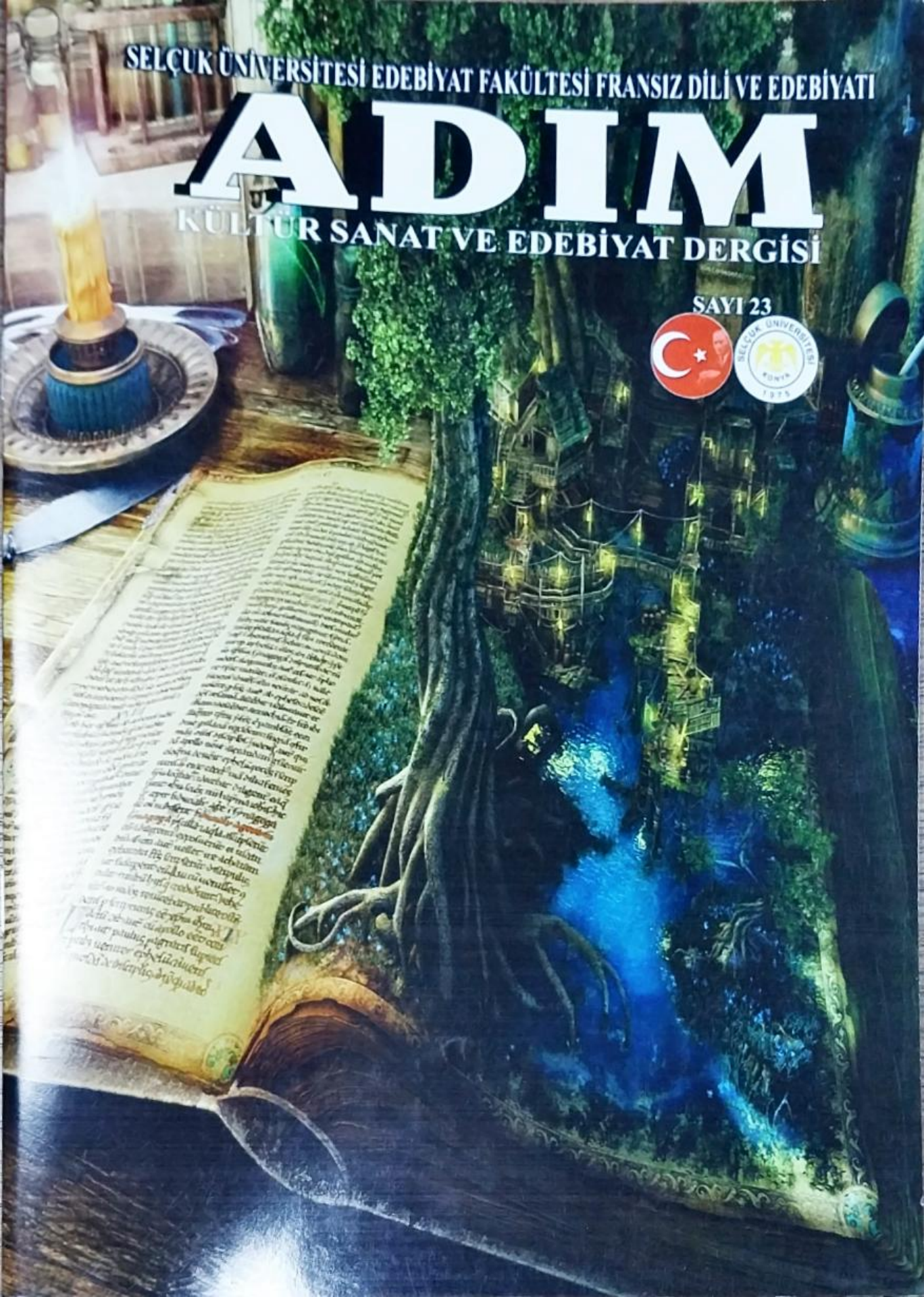
info@aybilonline.com

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI 23

ADIM©

İki Aylık Kùltür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü

Selin SIVARI

Yayın Yönetmeni

Selin SIVARI

Yayın Kurulu

Melike ÖZKAN

ELİF KARAER

Selin SIVARI

Kıymet AVCI

Yayın Türü

Yaygın Süreli

Şubat 2015

Konya

Her Hakkı Saklıdır.

Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi

Fransız Dili ve Edebiyatı

Selçuklu / KONYA

adimadim.selcuk@gmail.com

Dizgi

Selin SIVARI

Basım Yeri

Aybil Dijital Baskı Sistemleri ve Matbaa Hizmetleri

Matbaa Sertifika 20781

Ferhuniye Mah. Sultanşah Cad. Aktif İş Merkezi No:30/A

Selçuklu / KONYA

Telefon: 0332 350 21 71

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
MENEMEN	Mehmet Özcan YASDIBAŞ	3
TOPRAĞIN ÇOCUKLARI	Ali SEVEN	6
HOŞÇA KAL	Deniz TUĞER	7
PENCEREMİN BUĞULU KENARI	Sibel KORANA	8
UZAT BAŞINI PENCEREDEN	Umut KÖKSAL	9
KARDAN MAHLÛK	Fatih ONAYDIN	11
ÖLÜLER	Fatih ONAYDIN	13
AZ ŞEKERLİ KÖPÜKSÜZ	Melike ÖZKAN	14
SENDEN SONRA	Selin SİVARİ	14
BOŞ TUVAL	Hüseyin YENİYAPI	15
REMİYE TEYZE	Aykut ÇAVDAR	16
GÜN AYDINLIĞIM	Sümeyye EKŞİ	18
MASADAN KAYAN DİRSEKLER	Elcan BAYRAM	19
KIYASLAMA	Kamran NAJAFOV	19
PENCERE	Cannur DAŞKIRAN	20
DUVARLAR	Kıymet AVCI	23
HÜZN-Ü AŞK	Emine KOÇ	26
D-C-B-A	Selin SİVARİ	26
TURGUT UYAR	Sezer YÜCEDAĞ	27
ERZURUMLU EMRAH	Hilal KUŞ	28
BİR ŞİİR GÜNLÜĞÜ	Emine KOÇ	29
SEN BİLMEZSİN AMA BEN	Sammy SAPHARY	29
SENDE ÖLMEK	Hale USALAN	30
YALNIZLIK SERAMONİSİ	Tuğçe Nur YILDIRIM	31
TENEFFÜSE KAÇ DAKİKA KALDI	Aykut ÇAVDAR	32
SON DAMLA	Toprak Şems TEZCAN	33
ADIN	Abdulkadir BUDAK	34
TON NOM	Galip BALDIRAN	34

EDITOR' den

Merhaba Sevgili ADIM DERGİSİ Okurları,

Dergimizin 23. Sayısında sizlerle buluşmaktan büyük bir mutluluk duyuyoruz. Öğrenim yılının ikinci dönemine geçtiğimiz bu zamanlarda, bütün öğretmenlerimize ve öğrenci arkadaşlarımıza iyi bir okul dönemi diliyoruz.

Bizlere destek verip katkıda bulunan herkese buradan teşekkürlerimizi iletiyoruz. Siz değerli Adım dostlarının istek ve önerilerinizi de bekler, bir sonraki sayımızda görüşene kadar sevgiyle kalmanızı dileriz.

Keyifli okumalar...

Adım Dergisi
Yayın Kurulu

MENEMEN

O gün okuldan sonra ana-babasının işlerine koşturacaktı. Bir gün öncesinden ihtiyarcıkların işlerine yardımcı olmuş ancak yetiştirmediği için bir güne sarıkmıştı her şey. Okulda yarım gün dersinin olması avantajınaydı, okuldan çıkar çıkmaz öğle tatilinden önce kendini bekleyen babasına yetişmeliydi. Trafik canını sıkı ancak zamanında tapu müdürlüğüne yetişti. Babasını hem fazla bekletmemiş hem de sıcak yüzünden çekilmez hal alan şehir trafiğinde fazla kalmamıştı.

Tapuya gelen babasıyla buluşmuş, öğle sonrası mesaisine yetişip sırayı alıp kuyrukta beklemeye başlamışlardı. Zamanlaması iyiydi. Öğle sonrası mesaisine yetişmiş ilk sıralardan babasıyla sırayı kapmış olmak günün geri kalanını kurtarmak demektir. Bir saati aşan bir sürede tapu işini hallettiler. Anasının üstüne yıllardır ödenmeyen ve haksız yere yüklenen haciz kalmış baba-oğul rahatlamıştı.

İki yıl önce tapusu anasının üzerine olan bir arsanın satıldığı halde alanlar tarafından ödenmeyen vergileri hala ilk sahibi görünen anasına- ki çocukları için sata sata hiçbir ziynet eşyası bile olmayan kadıncağıza- oldukça yüklü vergi cezası olarak gelmiş; ilk anda yaşanan şaşkınlığın yerini kızgınlık almıştı. Ancak elinde avucunda bir şey olmayan kadının yapacağı bir şey de yoktu. Haciz işlemleri başlatılmış ancak mesele tatliya bağlanmıştı artık.

Gülerek tapudan ayrıldı baba-oğul. Otoparka yönelip araca bindiler. Hasan'ın aklına ilk gelen şey babasını kardeşinin yanına bırakmak olduğundan direk aracı kardeşinin mahallesine sürmek oldu. Bir gün öncesinden yoğun geçen ama bitmeyen tapu işlemlerinden sonra ikisini kardeşinin evine bırakmıştı Hasan. Hem torunlarını sever hem de kursaklarından bir şey geçirdi, düşüncesiyle böyle davranmıştı. Hasan'ın eşi ailesinin yanında olduğundan Hasan'ın evi hem tam takir kuru bakır hem de oldukça dağınıktı.

-Nereye gidiyorsun? dedi babası.

-Kardeşime. Yemek yeriz sonra annemle seni akşam arabasına bindirip yollarım, olmaz mı?

-Annen bir gün daha kalacakmış, torununu biraz daha sevecekmiş. Sabah erkenden yola çıkarız sığağa kalmadan eve gideriz, dedi bana. Hem ben seninle kalayım muhabbet ederiz, istemez misin?

Bu son cümlesi "İstemez misin?" oldukça imalı çıkmıştı babasının ağzından. Babasının bir an alındığını düşündü Hasan. Hem açıklamaya koyuldu.

-Tabi baba da ama benim ev hem dağınık hem de yiyecek hiçbir şey yok. Ben onun için seni kardeşime götürmek niyetindeydim yoksa ayıp ediyorsun senden kaçarmıyım hiç?

Ah, acı bir durum oldu işte Hasan için! Yüzü asıldı birden ve içinden hiç o niyette olmadığından babasının kendisini yanlış anlamasına kızdı.

-Ne bileyim, istemiyor gibiydin.

Ne alakası var baba? Ne diyorsun, böyle düşünürsen üzersin beni!

Cümlesinin bitimiyle yolu değiştirip yeniden yoğun trafiğin içine daldı Hasan. Babasının güvence vermesinden beri yanında rahat sigara içer olduğundan konsoldan bir sigara alıp yaktı. Camdan dışarı üflerken; içinden, babasının gerçekten yaşadığını ve de alınganlığının arttığını düşündü. Işıklar, dur-kalk derken kendi mahallesinin sınırlarındaki son trafik ışıklarında beklerken babasına döndü:

-Lahmacun yiyelim mi baba? Ama benim param yok ısmarlar mısın?

Şirinlikten çok yılışık bir tavırdı yüzündeki hal. Beden dilini bu kez iyi kullanamadı ki babasından olumsuz bir cevap aldı. Ardından babasının teklifine de razı olmak zorunda kaldı: Menemen. Evinin yakınında bulunan manavın önünde durdu. Babasının arabadan inip domateslere yönelmesi menemenden kaçışın olmadığını kanıtıyordu. Hasan, manava selam verip babasını tanıştırdı. Babası, manavın şivesinden hareketle hemen memleket sorgusuna geçti. Manavın memleket bilgisini aldıktan sonra kendinin o memleketteki -yaşayıp yaşamadığı belli olmayan kelli felli adamları-tanıdıklarını tanıyıp tanımadığı sorgulamasında "neden tanıyorsun?" bakışlarıyla manavı inceden inceden süzdü menemen ustası. Manavın bu halden hoşnut kaldığı kesindi ki ekstradan ücret talep etmeden hediye ettiği acı biberlerden belliydi. Babasının kırk yıllık ahabıymış gibi muhabbet ettiği manavı ve babasını yine yarı şaşkınlık ve kızgınlıkla izledi Hasan. Aklında canlanan bir anı buna sebepti. Küçükken babasıyla gittiği mahalle pazarında çektiği çileydi bu. Adamcağız sohbeti seven halkla daima ilişkide olan bir meslekte olduğundan pazarcılarının hemen hepsini tanırdı. Onların da babasının hem mesleğine hem de kişiliğine hürmeten saygıları sonsuzdu. Pazarın girişinden başlayan muhabbet pazarın sonuna dek devam eder, ardından oğluna-kesin lakap taktığı pazarcının yanına gideceğini söylerdi-dönelim derdi. Böylece pazarın en başına gidilir, ilk selam verilen pazarıcıdan sadece domates alınır ve işkençe Hasan için başlardı. Pazar listesindeki her ürün o ilk pazarıcıda bulunduğu halde hepsi oradan alınmaz. Kiminle muhabbet ettiyse onlara yeniden uğranır ve liste tamamlanırdı. Oysa Hasan'a kalsa pazarın girişinden ilk sebzeçiden bütün siparişler alınır eve de fazla yorulmadan dönülürdü. Ama öyle olur mu, olmaz. Hasan, sipariş poşetlerini tek tek yüklenir pazarı boydan boya geçer ve alışveriş bitiminden sonra sinirden ağlamaklı bir halde evin yolunu hızlı hızlı tutardı. Kopardı yolda parmakları, kolları.

İmdi de onun bir küçük anı yaşıyordu manavda. Allahtan aracı vardı da aynı işkenceyi otuz küsurlu yaşında yapmıyordu. Menemen için bütün malzeme alınmıştı. Arabaya binip oturduğu sokağın yolunu tuttular. Site kapısından girip apartmana en yakın yere park edip siparişleri yükledi Hasan. Eve çıktılar, eşyalar mutfığa bırakıldıktan sonra Hasan hemen evi topladı. Babasının ikinci namazına müteakip menemene başlayacağını bildirmesi ile açlık sorunu Hasan'ın babasının namazda olmasından fırsat mutfuğın tezgâhını toplayıverdi Hasan. Malzemeleri yıkayıp önce domatesleri arıdan da soğanları soydu. Manavın ekstra hediyesi acı biberleri de yıkayıp ince ve halka olacak şekilde doğradı. "Nasıl yaptım, şimdi güzelce bir menemen yapalım çay demleyip keyfimize bakalım evladım.", demesiyle arkasına dönüp babasına gülümsedi Hasan. Tüm malzemeleri babasının önüne yığıdı. En büyüğünden bir tavayı da ocağa bıraktı. Babasına dönüp:

-Baba, manavi iyi sorguladın haa...

-Bilirim onun memleketini baya gittim dediğim adamlar benim eski dostlarım.

-Doğrudur. Bak ev tam takir baba, benim derdim seninle olmamak değildi. Ayıp olmasın diye dedim. Yoksa başımı tünde yerin var. Hem öyle düşünmeden de beni üzdü haberin olsun. İnsan babasından kaçarmı?

-Tamam, evladım tamam. Bende sende kalayım ananda kardeşinde kalsın istedim.

Hasan güldü, meseleyi anladi: "Akşam rahat rahat sigara içemedin değil mi?", dedi. Babasından hiç ses çıkmadı, soğanı doğururken orali da olmadı hatta. Tam babası Hasan'a bir şey diyecekken Hasan'ın telefonu çaldı. "bir saniye baba" diyerek babasının sözünü kesip balkona çıkan Hasan'ın konuşması bitene dek babası soğanları ve biberleri kızartmış, domatesleri eklemek üzereydi. Konuşma uzun sürmüştü. Hasan açıklama hissiyatındaydı:

-İzmir'den bir öğrencim baba, derhaneye gideceğim tanıdığım biri olup olmadığını sordu. Bende İzmir'deki bir tanıdığımı arayıp bilgi verdim indirim sözünü aldım. Onları yarın buluşturmak için de birbirilerine telefonlarını verdim. Yarın kim metse kızımız derhaneye yazılacak inşallah.

-Haydi, eline sağlık.

An geçmeden telefon yeniden çaldı. Telefonu açmadan babasına arayanın can dostu olduğunu söyleyip telefonu açtı. Kısa bir konuşmanın ardından oğlunun ciddileşmesi üzerine babası dikkatle Hasan'ı dinlemeye başladı. Oğlunun "hemen kardeşim yola çıkıyorum" demesi üzerine telaşlandı da. Babası, telefonu kapatıp kapatmaz meseleyi öğrenince bir çözüm olarak tandık bir kargocu tanıdığının telefonunu vererek yardım edebileceğini belirtti. Hasan bunun üzerine önce kargocuyu ardından da can dostunu arayıp bilgi verdi. Ancak bir dakika sonra yeniden dostunun araması üzerine kısa bir konuşmanın ardından Hasan:

-Baba menemen dursun Ceyhan'a gidiyoruz. Bir evrak alacağız, evrak da köydeymiş. Köyden de bir araç bulup Ceyhan'a incek durumu yokmuş belgenin bulunduğu kişinin. Kadınmış, tekmiş kimsesi yokmuş.

-Tamam.

Sözünden sonra ocağı kapatıp her ikisi de hazırlanacakken yeniden telefonun çalması ile durdular. Arayan yine Hasan'ın can dostu Tanık'tı. Olumsuz bir konuşma geçmiş olacak ki Hasan'ın "sen bilirsin" lafı ile masaya oturmasını izliyordu babası. Konuşması biten Hasan:

-Köy Ceyhan'a uzakmış hem kadın belgenin nerede olduğunu da bulamamış. Kızı varmış...

Bütün olayı baştan sona anlattıktan sonra yeniden menemen yapımına devam etti baba-oğul en son yumurtaları çirpıp koyduklarında çay da demlenmiş buharı mutfuğı sarmıştı. Masayı hazırlayan Hasan, hazır yoğurttan ayrıları da yapıp birer bardak doldurup menemenin yanında sundu. Bir lokma, iki lokma üçüncü lokma nasip olmadan yeniden Hasan'ın telefonu çaldı. Özellikle ayarlansa telefon trafiği bu denli tesadüfün hızına yetişemezdi. Telefona bakan Hasan hayırdır inşallah" deyip samimi bir sesle açtı telefonu.

Telefonu kapattıktan sonra gülerek babasına "Mustafa geliyor" dedi. Bir lokma aldıktan sonra "bu akşam muhabbetimiz baya kalabalık olacak." dedi. Mustafa'nın eşi, çocukları ve kayın babasıyla geldiğini, onlara bir ekmeğin almasını yemekte de menemen olduğunu, söyleyen Hasan, durumu anlattı. Mustafa'nın küçük kızının sağlık durumundan dolayı acil geldiklerini ve kendisinde kalacaklarını babasına söyledi.

Hasan içinden "ya, bak kalbimi kırдын" diye geçirse de bunu dillendiremedi. Ancak yüzündeki kocaman gülümsemeye engel olmadı. Menemeni yiymeden yeniden telefon çaldı. Duracağı yoktu artık bu gidişatin. Telefonda Mustafa'ya, kendi evine dek gelene kadar yol tarifi yaptı Hasan. Yirmi dakikayı aşan bir süre sonra Mustafa'ya başarıyla apartman kapısına dek getirmeyi başarmıştı. Bu arada babası yemeyi bırakmış kendine bir bardak çay alıp balkonda sigarasını tütürmeye koyulmuştu. Hasan, gelenleri karşılayıp yenge hanımı, Mustafa'nın kayınbabasını babasıyla tanıştırdı. Aç olduklarını bildikleri misafirleri için hemen mutfakta işe girişen Hasan, yeniden menemen yapmaya başladı. Menemen sen nelere kadırsın, diye içlendi Hasan. Mustafa, Mustafa'nın eşi, iki çocuğu ve kayınbabasına yaptığı menemenin yanına babasından kalan menemeni de ekleyip yeniden misafirleriyle yemeğe oturdu Hasan.

Çocuklara, kendi çocuklarının oyuncaklarını verip oynamasını sağladıktan sonra sıcak yaz akşamında topluca balkona geçen misafirlerine çay servisini de yaptı Hasan. Babasının Mustafa'yla öncesinden samimiyetiyle akşam güzel bir sohbet başlasa da Mustafa'nın küçük kızının rahatsızlığını anlatması ile de hepsi üzüldü. Hasan'ın babasının olumlu konuşması sürerken

yeniden telefonu çaldı Hasan'ın. Yok yok bu telefonun bugün bütün garezi babasına idi. Sanki intikam alırcasına. Hasan güldü, bak gene çalıyor, dedi Bu seferde tanıdıktan öte samimi biriydi arayan. Babasına" Osman arıyor. ", deyip uzaklaştı misafirlerinin yanından. Gülerek geldi misafirlerin yanına:

-Bugün bir bereket var maşallah. Osman diye bir arkadaşım var ki Mustafa'da tanıyor İstanbul'dan. Babam da bilir. O bu gece bir buçuk-iki gibi burada, Adana'da, olacaktı, sende kalabilir miyim, diyor. Kendi okulundan bir arkadaşının yeğeni vefat etmiş onları cenazeye getiriyormuş gece bende kalıp sabah altı uçağı ile de İstanbul'a dönecektmiş, dedikten sonra babasıyla gün boyunca süren durumunu Mustafa'ya da anlattı, herkesin gülüşmesinden sıyrılıp babasına manalı manalı baktı Hasan.

Çaylardan sonra gece fazla ilerlemeden misafirlerinin yoldan geldiğini ve yorgun olduğunun bilinciyle hemen onlara yatacak yerleri ayarlayıp misafirlerini yatırdı. Mustafa'ya yarın evden çıkıp hiçbir yere sapsadan tarif ettiği yoldan gittikleri takdirde hastaneyi bulabileceklerini söyleyip babasına da iyi geceler deyip yatağına geçti. Uymalıydı gece Osman'ı alacak sonra erken kalkıp onu havaalanına bırakacaktı. Yattı ama döne döne uykusunun kaçtığını fark edip telefonunu eline alıp internete girdi. Ardından babasının uyuyup uyumadığını merak etti, su içme bahanesiyle mutfaka geçerken babasının odasını kontrol ettiğinde onun çoktan uyuduğunu görünce umudunu yitirdi. Kendine koca bir bardak neskafe hazırlayıp balkona geçti. Sigara yakıp günü düşündü. Kahvesi bitene dek birkaç sigara içti.

Bir saat doldu dolmadı uykusu geldiğini anlayınca evden çıkmaya Osman'ı alacağı buluşma noktasına gitmeye karar verdi. Kontrol için Osman'ı aradı. Bir mola verdiklerini Adana'ya gireceklerini öğrenince rahatlayıp evden çıktı. Buluşma noktasına varması ile on dakika beklemesi Osman'ın gelmesi bir anda geçirivermiş gibi geldi Hasan'a hem daha gün bitti sayılmazdı. Osman'la kısa bir halleşmeden sonra ona eve götürmeden gecenin de sessizliği ve sakinliğinden faydalanarak bir Adana turu atmayı teklifini sundu. Teklifi kabul eden Osman'la Adana'nın içine daldılar. Geceleyin Adana gerçekten güzeldi. Ulu cami muhteşemdi ışıklandırmasıyla. İstanbul, Sultan Ahmet geldi ikisinin de aklına. Osman'a da günün özeti anlattı. Aşırı yorgun olan Osman baya gülmüş, uykusu açılmıştı. Eve dönüş yolundayken sokak ortasına üç gencin kendilerine doğru arkalarında polislerle koştuklarını görüp durdular. Sağlarından sollarından geçen gençlere ve polislere şaşkınlıklarını atınca gülmeye başladılar. Bir süre sonra gecenin ikisinde açık olduğunu gördükleri meşhur bir ciğer kebabçısının önünden geçerken Hasan, arabayı hemen lokantanın önüne çekip durdu. Osman'ın itirazlarına aldırmadan arabadan inip lokantaya yöneldi. Osman'ın yapacak bir şey olmadığından Hasan'ı takip edip lokantaya geçti. Gecenin bir yarısı ciğer kebab yemek ikisi içinde bir ilk olacaktı. Yemek, yemek adına değil de gecenin bir yarısı "ciğer" yemek heyecanı oluştu ikisinde. Hasan "evde, koca tavanın yarısı meşhur menemen var, onu yemene gönlüm razı değil dostum.", dedi alaycı bir tavırla. İkisi de gülerek siparişlerini verdiler.

Yemek boyunca sohbetin ardı arkası kesilmedi. Hasan hep İstanbul özleminden bahsetti, Osman da şuan ki durumun kötülüğünden dem vurdu İstanbul'dan bahisle. Lokanta balkonundan Adana'nın meşhur caddelerinden birinde olduklarını anlatırken Hasan, hızla giden bir motosikletin önlerinde durduğunda onlara bir aracın çarpmasını şahit oldular. Motosiklettekilerin havaya uçtuklarını, arabanın da motosikleti önüne alıp park halindeki arabalara da çarparak durduğunu görünce her ikisi de istemsiz bir şekilde gülmeye başladılar. En çok da "daha neler olacak" diyerek Hasan güldü. Bir anda herkesin kaza yerine koştuğu sırada Hasan'la Osman'ın gülmesi onları görenlerin sarhoş olduklarına kanaat etmelerine neden oldu. Ama bunu ikisi asla bilemezdi ki neden güldüklerini de onları bu kargaşa içinde gülerken görenlerin bilemeyeceği gibi.

-Kardeşim bu nedir ya? Daha Adana'ya ayak basar basmaz TV'deki haberleri yaşadım bir an. Bir kovalamaca bir de bu kaza. Yok, ben bir daha gelmem Adana'ya

-İlahi kardeşim o benim bahtsızlığım ve bu günün döngüsü. Kaderim.

Saat üçe gelirken Hasan'ın evine geçtiler. Balkondaki minderlerin üzerlerine uzanıp serinlemeye başlayan havanın etkisiyle balkonda kısaca kestirdiler. Beşte kalkıp yeniden yola koyuldular. Hasan, havaalanına Osman'ı bırakıp eve döndüğünde babasının giyinik, hazır halde kendisini beklediğini gördü. Annesi sabah namazı vakti telefonla arayarak babasını kaldırmış, hazır beklediğini söylemiş. Hasan, elini yüzünü yıkayıp üstünü değiştirdikten sonra hiç konuşmadan babasıyla evden çıktılar. Yirmi dakikaya varmadan annesinin olduğu kardeşinin evinin önündeydiler. Kardeşi annesini getirmiş arabaya bindirirken abisine "İyi misin?" demesi üzerine "Uykusuzum." cevabından sonra yola koyulmuştu. Gözleri sabahın ilk saatlerinde uykusuzluktan ve de güneş ışıklarından yanmaya başlayan Hasan gözlüklerini taktığı halde bir fayda göremedi, hala yanıyordu gözleri. Otogara girip Adana'dan kalkacak ilk minibüse yetiştirmişti ana-babasını. Erkenden binmeliydiler çünkü Çukurova'nın nemli sıcağı başlamadan bir önce yola koyulmalıydılar ki anası sıcaktan rahatsız olmadan bir an önce eve varsındı. Minibüsün dolmasına daha vakit varken babasıyla hala konuşmayan Hasan, dün olanları bir solukta anlattı anasına. Kısa bir görüşmenin ardından anası babasına dönüp:

-Gördün mü evladımın kalbini bilmeden kırdın? Onun için bak iki çift laf edemeden telâşe ile geçmiş gününüz...

-Canı sağ olsun babamın, başka bir sefere inşallah...

Mehmet Özcan YASDIBAŞ
Adana Yakapınar Selahattin Afşar Anadolu Lisesi
Edebiyat Öğretmeni

TOPRAĞIN ÇOCUKLARI

Kayıp bir yalnızlık bizimkisi
Yokluk, yoklukta erimiş gibi...

Bir ışık sesi uğulduyor ormanın karanlıklarında
Ne bir çiçek açmış ne de bir kuş kanatlanmış,
Sevgiye dair ne varsa yetişen çayırarda...

Gece boğuldu sabahın ilk ışıklarında.
En narin elbisesi yırtıldı doğanın;
Bir damla düştü, yapraktan toprağa,
Bir ruh büründü kozadan tüm vücuduma.

Kanatlarımda bir kıpırdanma başladı;
Ve ardı sıra hızlandı kalbimin vuruşları.
Unutmadım mektubunuzu toprağın çocukları!
Gök babadan isteyeceğim bütün yoklukları.

Bir buğu ile yükseldi pembe kanatlarıyla yanımdan,
Dans ederek selamladı bütün can sahibi olanları,
Ve daireler çizdi çevremde onlarca kez,
Toprağın bana en büyük armağanı.

Açılmıştı artık gökyüzünden emanet mavi kanatlarım,
Göğe doğru çıktıkça çıktım, tahtını aradım durdum gök babanın
Kesildi nefesim ve yorgundu artık kanatlarım
Sözüm vardı çocuklara, söyleyecektim ki gök babaya:
Bağışla bütün yoklukları ve ruhundan üfle toprağa!
Çünkü yokluk en büyük acı, varken yok olanlara...

Ardımdan kanat sesleri duydum,
Ve pembe kanatlarıyla sardı beni
İradem yoktu, yalnız ona uyduym
Yiten canım, gelmişti geri.

Bıraktı beni ve tuttu ellerimden
Döne döne yükseldim göğe yeniden
Bulutların arasına varmıştık.

İrademle çıktığımda görmediğim kapıyı
Nurdan muhafızlar yavaşça araladı
Bir güç çaktı bizi ve kanatlarımız yandı
İradem yoktu, ama o yanımdaydı.

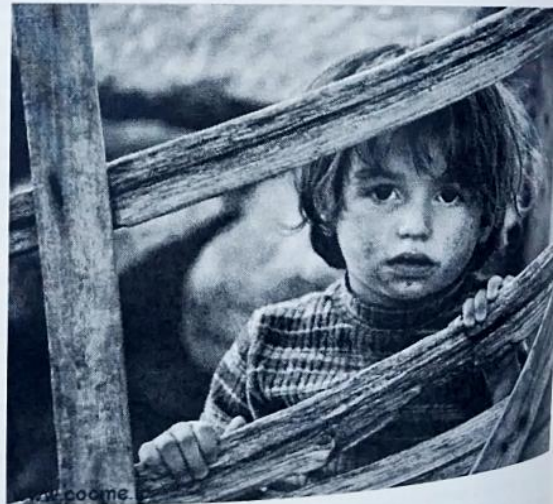
Sıyrıldık kendimizden
Ben o oldum, oda ben,
Dönmeye başladık tane tane... Yana yana.

Dualar yayıldı bir bir göğe

O beni diledi ben onu
Ve unutmadım sizi
Toprağın çocukları
Ve dilekler canlandı
Yok olanlar varlık suyuna bulandı

İşte böyleydi size duam, toprağın çocukları...

Ali SEVEN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

HOŞÇA KAL

"Kitabın tutarsa görüşelim.", dedi güzel kadın o asi tavrını hiç bozmadan.

"Tutması önemli değil.", dedi toy şair kadının gözlerine bakarak. Güzel kadın dudaklarının arasına küçük bir tebessüm yerleştirerek:

"Biliyorsun ki benim evlilik programlarındaki kadınlardan bir farkım yok.", dedi.

Toy şair gözlerini kısıp balıklama atladı yer yer buzulların oluşturduğu sığ denize.

"Şansını zorlama istersen. Sinirle söyledim dedim."

Kadının dudakları arasındaki tebessüm kayboldu ve buz tuttu dudakları bir anda.

"Şaka yapıyorum."

Toy şair artık veda vaktinin geldiğini anladığında saat ikinci üstünü gün batımı geçiyordu. Yutkundu; son sözlerini sarf edip, aşkını yüreğine gömüp toz olmalıydı buradan, değilse gün batımı bitmiş bir aşkın sönmekte olan korlarını yeniden alevleyecekti. Gün batımının nasıl bir sihrî olduğunu sahil kenarında birbirinden ayrılmış farklı yöne giden ve son anda karar değiştirerek birbirine koşup sarılan âşıklar bilir. Aslında bunu herkes bilir.

"Tamam.", dedi ve devam etti toy şair. "Kendine iyi bak o halde görüşmeyelim artık."

Sözünü keser gibi oldu güzel kadın toy şairin.

"Bu arada sana güvenim sonsuz." Bu, zaten bildiği bir şeydi toy şairin. Ona daha bilinmesi güç şeyler gerekiyordu. Mesela "seni hala seviyorum." ya da "seni sevmekten hiç vazgeçmedim", gibi...

"Neden?" diyebilirdi yalnızca çünkü sadece bu kelime çıkabilmişti ağzından.

Güzel kadın bakışlarını yeryüzüne çevirip, astı yılların yorgunluğunu barındırdığı yüzünü...

"Güvenebileceğim tek insansın çünkü..."

Toy şair bir sigara yakmak istedi ama yakmadı, olmadı, eli cebine gitmedi, gitse de sigarası cebindeydi ama çakmağının taşı bitmişti. Gereksiz bir hava katmak istemedi gün batımına karşı. Gün batımı demişken, yüzünü çevirdiği güneş batıma yaklaşmış, ufuk çizgisini yakalamak üzereydi.

"Değilim güzel kadın. Öyle olsaydı gitmezdin."

Uzun uzun baktı güzel kadın toy şairin yüzüne. Acımakla karışık pişmanlık duygusu barındıran kompleksli bir bakışı bu...

"Hoşça kal."

Deniz TUĞER
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Gazetecilik Bölümü
3. Sınıf

PENCEREMİN BUĞULU KENARI

Kasım ayının ilk günü bu gün. Evimdeyim. Pencerenin kenarında izliyorum yağmurun eşsiz güzelliğini ve burnumda ıslak toprak kokusu. Hatırlar mısın sevdiğim, yağmur yağdığında pencere kenarındaki halimizi? Ben hiç unutmadım! Pencerenin buğusuna çocuk gibi adımızı yazıp kalp içine aldığımızı? Toprak kokusu bitecekmiş gibi kaçırmamak için nasıl hızlı nefes alıp verdiğimizizi? Islak toprak kokusunun bizde yarattığı huzuru?.. Sonra elinde iki kadeh ve şarapla salondan içeri girişini... Şaraplarımızı doldururken bile ayrı izlerdim seni, tüm zerrecelerini. Gözlerin, kaşların, saçın, dudakların... Ne güzeller...

Her defasında şükrederdim Rabbime, bu adamı benim kıldığı için. Seni izleyişimi yakaladığında suratında küçük bir tebessüm oluşurdu. Bende utanırdım, kızarırdı yüzüm yanardı alev alev. Sonra bana o en güzel halinle gülerdin ya, içim erirdi işte. Pencere kenarında şaraplarımızı içerken yağmurun büyüüne kapılırdık. Hiç beklemediğim bir anda durup derdin ki sen; " Her bir yağmur tanesi kadar seviyorum seni kadın, bu pencere kenarında izlerken, yağmuru yüreğimin elleriyle tutuyorum, her bir damlasını ki dağılmasın sevgim kaldırım taşlarına." Bu sözü duymaya alışkın olmama rağmen her defasında tutamazdım gözyaşlarımı. O güzel ellerinle silerdin yanağımdan akan yaşları. Sonra öperdin gözlerimi, öpe öpe yüzümden, dudaklarıma kadar inerdin. Sonra buluşurdu dudaklarımız... Nefessiz kalana kadar dakikalarca öperdin. Şimdiyse o günler bir hayal... Gittiğin gündün beri...

Ben hep bizim penceremizin kenarında, elimde bir kadeh şarapla, karşıma koydum hatıralarımızı... Gözlerim nemli, seni bekliyorum, buğulu pencere kenarında...

Bir de, acımasız telkinlerim ve seni düşünüp yazdığım mısralar vardı, eşlik eden yalnızlığıma...

"Susmalıyım belki de, kefenleyip tüm kelimeleri.

Gitmeliyim, geri dönüşü olmayan bir yoldan, gitmeliyim...

Yakmalıyım tüm limanları, gelmesin gidenler geri.

Prangalamalıyım gözlerimde ki dilsiz cümleleri.

Gömmeliyim, kanı canı olmayan duyguları yerin yedi kat dibine.

Ve bitmelisin içimde, bir adım kala ölüme..."

Sibel KORANA
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği
2. Sınıf

UZAT BAŞINI PENCEREDEN

Hepimizin kıyak kafaları
Sen, şehrin ışıklarından oldukça uzaktasın
Tam da bu vakitlerde
Kırpiklerinden bir intihar alır beni
Yahut... Diyelim ki takılsam şu kırmızı pabuçlu,
Kırmızı çantalı kırmızı kadının peşine
Sensiz bir sevişmek sarsa ikimizi
-Sensiz-
Akordu bozuk bir gitar tıngırdar
Kendi kusmuğunda boğulur köşedeki serseri
Dengesi bozulur yer küremin
Çekimi artar, arttıkça eziliriz
Uykuyla aksi arasında bir girdap bu
Varlığından dökülüyor yokluğun
Gözlerinden dökülüyor
Seninle doğdum sanırdım, öyle bir sevmek!
Tüm aynalarda sen
Ve parkelerde dans etmişliklerimizin ayak izleri...
Gün ortası gece çöküyor kanatların sardığında güneşi.
Gögünde yıldızların var, bilirim
Ve sen, lavanta çiçeği kadar güzelsin...

Saat 5.45,
Uzat başını pencereden
Kuşlar; bize şarkı söylesin...

Umut KÖKSAL
İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
Veteriner Fakültesi
2. Sınıf

Les yeux d'un enfant

... Caroline FRANCOIS

Rien n'est plus beau,
Rien n'est plus précieux,
Que ce doux cadeau :
Un enfant dont les yeux
Vous regardent,
Miroir d'eau
Attendant l'aubade
De votre coeur
Tellement gros,
Qu'il a peur.

Tendez lui la main,
Offrez lui des lendemains,
Montrez lui la route,
Loin de vos déroutes,
Un nouveau monde,
Où la paix abonde,
Jusqu'aux cieux
Du miroir de ses yeux.

KARDAN MAHLÖK

Şehrin gariban kuytuluklarında dolanırken yapayalnız bir kardan adama rastladım. Boynunda ıslak bir atkı, başında pala çor bir şapkaıyla kaldırıma oturmuş gözyaşı döküyordu. Hayat meşgalesine boyun eğen kılıbık insan ırkı, her zamanki gibi kendi işiyle meşguldü. Kimsenin bu kar yumağıyla ilgilendiği yoktu. Hızlıca yolun karşısına atladım ve elimi cebime daldırıp buruşuk sigara paketini kavradım. İçinden bir tek çıkartıp kardan mahluğa seslendim:

"Hayrola kardeş, ne derdin var senin ya?"

Ardından usulca yanına çöktüm ve bir tek sigara yakıp ağzına saptırdım. Sözüm zavallının suikastçı hiçkırıklarını tetiklemişti, içli bir ağlama nöbetine tutuldu ve saniyeler sonra ağzındaki sigaradan derin bir fırt çekti. Böylelikle yamuk kafası griye yakın bir renge büründü.

Sonra ağaç dalından bozma koluyla az ileride duran bakkalı işaret etti ve konuşmaya başladı:

"Sorma be kardeş", dedi. "Şu bakkala bir hatun girdi ki Afet-i Derya'dır ona tutuldum. Gel gör ki benim şu eciz bücüsü şeklime bakarsan anlarsın derdimi" diyerek kafasını eğdi.

O sıra da zavallının havuçtan burnunun üzerine mihlanmış kömür tanesinden gözlerine bak-tım, gerçekten pek tipsizdi. İçim burkuldu doğrusu. Ortamdaki kasveti dağıtmak adına kaldırımın köşesinden bir avuç kar aldım ve zavallının bacak arasına saptırdım:

"Ulan," dedim, "Dert ettiğin şeye bak. İstedığın şekil olsun be, çaresi var kardeşim"

Usulca kafasını okşadım ve elimi omzuna attım:

"Ben seni öyle bir şekilde sokacağım ki şimdi, o kız var ya o kız gelip yalvaracak sana, kardan oğlanım beni bırakma diye. Bekle sen."

Kardan adamın tedirgin bakışları arasında etrafı eşeleyip kendime tahtadan birkaç heykel aparatı buldum. Sonra civardaki karları güzelce soğuk mahluğun yanına yığdım. Heyecanlanmıştım, hevesle ellerimi bir birine sürtüştürdüm ve yerde oturan ucubeye:

"Kalk bakayım ayağa," diye seslendim.

Ağır ağır doğrudu yavrucağız ve karşıma dikildi. Elimdeki tahta parçasıyla yamuk kafasını düzelttim ve geriye taranmış muhteşem kardan saçlar yaptım ona. Sonra biraz yüzüne şekil verdim ve üzerimdeki deri montu çıkarıp üzerine giydirdim. Ağaç dalından kolunu söküp yerine kardan güzel kollar iliştrirdim. Dakikalar sonra işim bitti ve birkaç adım geri çekilip şaheserime baktım:

"Of of of, ulan var ya şu halinle Miss Alaska'ya katıl birinci olmazsan bırakıyorum bu mesleği." dedim.

Kardan adam şöyle bir üstüne başına bakmak istedi ancak civarda ayna yoktu. Kar yumağı, or-talıkta turlayıp ayna aramaya başlayınca elimle yolun karşısındaki mağazayı işaret ettim ve:

"Git şu vitrinin camından bak gel kendine," dedim "Dikkat et ama arabalara ezilip de mundar olma başıma."

Zavallıcık gitti dakikalarca kendine baktı ve gülümseyen kömürden ağızıyla yanına döndü. Kar-la yaptığım yeni eliyle omzuma dokundu:

"Sağ olasin abi." Dedi. "Seni karşıma Allah çıkardı." Sonra gülen yüzü birden ifadesizleşti ve kömür karası gözleri arkamda bir yere çivilendi.

Kafamı biçare bakkala doğru çevirdiğim an ne göreyim; siyahlar içindeki karamel teniyle ve sarının her tonunda parlayan saçlarıyla yegâne sevdiğim kadın, aşkım süzüle-süzüle bakkaldan çıkıyor. O esnada namussuz kardan adam,

"İşte abi," dedi " Ben bu Serengeti kırağına vuruldum"

Duyduklarım vücudumdaki tüm kan hücrelerini beynime sıçratmıştı. Gözlerimi, kafası griye çalan kardan adama diktim ve:

"Ulan benim kıza mı asılıyorsun sen?" Diyerek az önce giydirdiğim deri monttan kavrayarak yukarı kaldırdım.

Çapkın kar küresi, parmak uçlarına kadar yükselmiş ve endişeye kapılmıştı öyle ki göz diye su-ratında duran kömürlerden biri yere düştü. Korkuyla kem küm edecekti ki bir yumrukta kafasını göv-desinden uçurdum. Tuz buz olan kafasının kardan polenleri uçuşurken hızımı alamadım ve sıkı bir yumrukla da karnını deldim. Kavga kaçınılmaz olunca o da bana bir yumruk savurdu. Kafamda patla-yan kardan eli param parça oldu; ancak nankör şaheserimin eli ağırdı. Attığı yumruk beni yıkmaya yetmişti.

Böylelikle kafası ve tek kolu eksik zamparayla kıyasıya mücadeleimiz yerde devam etmeye başladı. O esnada Sibel'in kadifeden yumuşak elleri beni kolumdan kavradı:

"Tarık ne yapıyorsun, aklını mı kaçırdın sen?"

Yerde yığılı kar kütesine birkaç tekme daha savurdum ve olduğum yerden kalktım. Üstümü başımı düzeltip ceketimi sırtıma giydim. Sızlayan yanağımı elimle ovuştururken:

"Boş ver Sibel," dedim "Beni boş ver... Siyahlar sana çok yakışmış."

Sonra hızlıca oradan çekip gittim ve soğuşun karla örülü koynuna karıştım.

Fatih ONAYDIN.

ÖLÜLER

Şemsiyesi kayıp yolcular, yağmurun altında
Arkalarında ıslak ayak izlerim...

Bir tuhaf sis, pencerelerin pervazında
Paramparça, harap, yürümekten dizlerim.

Gökleri sarmış ıslak bir koyuluk, hava bulutsuz,
Dönüyor üzerimde kuzgunlar, her biri fütursuz,
Öyle bir yer ki rüzgâr taşıyor tenhada taşları,
Ve ben yürüyorum, ardım sıra ketum çığlıkları...

Kolumda eski bir saat, ne akrebi var ne yelkovanı
Köşe başlarında sırtlanlar, hepsinin dolmuş miadı.
Bir serseri yağmur, ıslatıyor biz günahkâr kulları;
Öyle bir yer ki zaman öldürüyor tenhada zamanı.

Toprağın üzeri koca bir avlu yağmurlar parmaklık,
Her birimiz tutsağız, yaşam harici garip bir varlık,
Nice zaman sonra duyulur da tiz bir ıslık semadan,
Yürümeye devam eder nicesi, yürüyenlerin ardından.

Böylece karışır gider işte toprağa ayaklarımız,
Biz zamandan muaf çürümüş ruhlarız.
Balçık olana kadar durmadan ıslanır ve yürürüz.
Bizler yaşamdan korkan milyar yıllık ölüyüz...

Fatih ONAYDIN
DUMLUPINAR ÜNİVERSİTESİ
Grafik Bölümü
2. Sınıf

AZ ŞEKERLİ KÖPÜKSÜZ

Kalbime doğru geçiyor
 Çatlamış ellerin.
 Önce parmak uçların dokunuyor
 Sonra kulaklarım bir anlık hiçkırıkların...
 Dokundukça teninin tuzu ve kokusu yayılıyor
 Çarpa çarpa boşluklarım.
 Acısı bir yana olmuyor,
 Yetmeyecek yıllar bize.
 Sus pus olmuş konuşmalarında
 Konuşurken okunmayan hecelerini,
 Hissedilir sonbaharlarında
 Topladığım yaprakların vardı bende.
 Soramazdım seni kimselere
 Dostlar bir garipti, çünkü
 İçtiğim kahveleri bile
 Az şekerli köpüksüzdü...

Melike ÖZKAN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

SENDEN SONRA

Kalbime doğuşun, bir gülümsemeyi gözbebeklerinde saklayan bir çocuğu.
 Sevgiyi öğrenmek adına son çirpinişlerim, sanıyordum ki boş bir umuttu...
 Senden öncesi vardı, bilinmeyen ya da kaybeden değerini, küf kokan notalar gibi;
 Senden öncesi vardı sevdiğim, 'senden sonrası' hiçbir lügatte yoktu.

Aklın oyunları vardı; oynamayı aklımızı kullanmakla birlikte unuttuğumuz...
 Düşlerimiz ve hayallerimiz vardı, birbirimizden habersiz aynı yöne doğrulttuğumuz,
 Birbirimizden ayrı uykularda unuttuğumuz uykularımız vardı.
 Senden önce bir rotam yoktu sevdiğim, bilmese de birbirimizi, birdi yolumuz.

Zorla çıkan kelimelerden oluşan, gözlemci şiirler yazdım bir zaman
 Hepsı birer şarap gibiydi görünürde, yıllandıkça değer kazanan, sık rastlanan
 İçi boş şiirlerim vardı, alfabemde olmayan harflerden oluşturduğum,
 Senden öncesi anlamsızdı sevdiğim, sendin kelimelerime canından can katan.

Yaşamın ötesinde bir kapı vardı, uzaklarda bir yerde, kalbimin güneyinde
 Hüzünlerden oluşmuştu dudak kıvrımlarım, güldükçe benzerdi batan güneşe
 Her resme güneş çizen çocuklar gibi, farkında olmadığım bir iyimserlikle sevdim
 Ve kalbime doğuşunla aydınlandı 'sevgi'nin anlamı zihnimde...
 Ve bil ki, Sevgi'm, güneşim, eşim, ruh eşim, en yakınım, sevdiğim
 Seni sevgi kelimesinin sözlüklerde bulunmayan bir anlamında seviyorum ben;
 Bütün hücrelerim ve tüm benliğimle...

Selin SIVARI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

BOŞ TUVAL

Ne zaman onun yanına gitsem fazla param olmuyor. Otobüs param ve simit, çay alacak kadar genelde. Belki de param olmadığı için yanına gidiyordum? Bilmiyorum. Yine o küçük kafede görüşüyoruz. Kafe; küçük şirin bir yer, masalar gökkuşağından daha renkli ve tabii ki sandalyeler de onlara eşlik ediyor. Kasada genç hoş bir kız var, her zamanki gibi. Saçları altın sarısı, gülüşü içinizi aydınlatır. Servisi bir ihtiyaç yapar ve her zaman yüzünde bir ışık olur. İnanın etrafınızı aydınlatır. Mekânın müptelaları genelde liseliler olur. Karşısındaki lisenin buna katkısı büyük tabii ki. Kafenin adı "Yağmur Kafe" ve daha ilk adımı atmadan bir yazı ilişir gözünüze. "İlk çay her zaman ikramımızdır."

Hafta sonu olur da buraya gelerseniz boş yer bulamazsınız. Tanrı onun ikramlarını fazlasıyla iade ediyor. Kısa bir sürede mekânın bir aile işletmesi olduğunu ve kasadaki kızın adamın kızı olduğunu anlarsınız. Arka tarafta geçtiğinizde ikisinin resimlerini bolca görebilir ve biraz eski fotoğraflarda karısı ve oğlu ile olan fotoğrafları da görebilirsiniz. Eğer biraz dikkatliyseniz bunları size yazan saç sakalı birbirine karışmış dağınık genç ile o ergen delikanlının birbirine ne kadar da çok benzediğini fark edeceksiniz. Evet, evet doğru tahmin! O benim çok fark ile olsa da, evet o benim. Ben kim miyim? Babama göre (tabii ki önceden böyle söylerdi) "hergele itin biriyim". Tatmadığı pislik kalmamış, şeytanla derin bir mazisi olan birisi. Ama artık uslandım, size Tanrının huzurunda yemin ederim ki uslandım. Artık sadece kendi işimi yapıyorum, kötülükten uzağım. Boğazın en güzel manzarasına sahip bir sahilde karakalem portreler çiziyorum. Geçerken beni mutlaka görmüşsünüzdür.

Verdiğim bir sözden ötürü en azından iki ayda bir babamla vakit geçireceğime söz verdim. Annemin hatırasına sahip çıkmaya çalışıyorum ama ben kadının ölümünde bile yanında değildim. Öldüğünü günler sonra öğrenmişim. Ve o zaman farklı bir kişi olmaya başlamışım. Ama babamın yüzüne her gün bakmaya dayanamam. Söz verdiğim gibi arada yanına gider oturur bir çay içer ve biraz kurabiye yerim. Montumu askıya asarım girerken çıkarken farklı bir askıda bulurum. O zaman anlarım ki yine cebime biraz harçlık konulmuş. Gelenek haline gelen bu olay her seferinde tekrarlanır. Ve yine gelenek olmuştur, beni her gördüğünde hüzünlü gözlerle yanımda kalmam için ısrar etmesi. Bıkmadı hiç, her seferinde aynı manzara.

Sonuçta aynı, dönemem. Montumu askıdan alıp kapiya yöneliyorum. Önce babam sarılıyor sonrasında Dilay, ardında sessizce o seni çok özleyen Yağmur diyor. Susuyorum yine ve geldiğim gibi geri dönüyorum tek odalı viraneme. Gidip şövale ve kâğıtlarımı almalıyım.

Hava güzel; insanlar sahile gelecektir...

Hüseyin YENİYAPI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Kimya Bölümü
4. Sınıf

REMİYE TEYZE

Kilosu yirmi beş kuruş beş kilosu bir liraydı o sene soğanın. Yine apartmandaki arka bahçeye soğan ekmişti Remiye teyze. Soğan yemeyi bu kadar seven her sene bu kadar soğan eken bir başkası var mıydı bilmiyorum. Soğan bu kadar ucuzken neden soğan ekerdi sadece, onu da hiç bilemeyeceğim herhalde... Arka bahçe apartmandaki çocukların oyun alanıydı bir yandan. Apartman sakinleri ara ara hobi bahçesi yapmaya çalışsa da sonunda çocuklar galip gelirdi. Sokakta trafik tehdidi altında oyun oynanmasına gönüllü elvermeyen ebeveynler sonunda bahçeyi temizler çocuklara bırakırdı. Sadece kurban bayramlarında asli görevi elvermeyen ebeveynler mir eşek ise bahçedeki futbol kalesiydi. Top bazen komşu apartmanlardaki diğer bahçelere kaçırdı bir şekilde alınırdı.

Bu düzeni benimseyemeyen ve her sene bahçeyi işgal eden bir tek Remiye teyze vardı. Remiye teyze her sene inanılmaz soğan sevgisine yenik düşer ve bahçeyi bellemeye başlar; tam da top oynamaya müsait olan zemini komple kaldırır soğan ekerdi. Sonra bir sınır karakolundaki nöbetçiler gibi balkonuna kurulur çocukların bahçeye çıkışını engellemeye başlardı. Fırsat bulup bahçeye çıkmaya kalkan çocukları düşmanmaz tiz ve çığırın sesiyle "Bahçede top oynamayın kenefler! Soğanlarım eziliyor!" diye uyarır; hasbelkader çıkan olursa balkondan taarruza başlar su ve mandal fırlatırdı.

Apartman çocukları onun bu ısrarcı çabasına daha çok kinlenir, Remiye teyzenin bahçe tarımına bir son vermek için türlü çalışmalar içine girerdi. O dönem en çok kullanılan yöntem Remiye teyze balkona çıktığında torpil fırlatmaktı. On-on iki metre kadar yükselen torpil gürlüyle patlayınca çığlıklar ve beddualarla içeri kaçardan dönerken çocuklar sokakta kedi kovalıyordu. Çocukların hisminden kaçmaya çalışan kedi karşı yönden elinde torbalarla gelen Remiye teyzenin üzerine doğru koşturunca kadın önce şaşkınlıktan çığılığı bastı ve sonra çocukları azarlamaya dahi fırsat bulamadan bayılıp sırtüstü devrilip gitti. O anın korkusuyla deliler gibi sağa sola koşturarak çocuklar bir anda dağıldılar. Mahalle eşrafından bazıları bayılan remiye teyzenin poşetlerini toparlayıp bir yandan ayıltmaya çalışırlarken koskoca kadının küçücük kediden bu denli korkmasının şaşkınlığı ve gülünçlüğü arasında kalıyorlardı.

Bahçe savaşlarının arasında bir gün oyun topluluğu bir aradayken kendi aralarında geçen gün yaşanan olayı konuşup gülüşüyorlardı. Herkesin gözü üçüncü katın balkonunda gelebilecek bir saldırıyı bekliyordu. Aralarında bulunan Remiye teyzenin alt komşusu Gülseren teyzenin torunu Rıza ise anlatılan olayın esinlenmesiyle başka planlar içine girmişti. Rıza'nın Remiye teyzeyle düşmanlığı diğer çocuklardan farklıydı. Ne zaman bir olay yaşanırsa yaşansın en yakın komşunun çocuğu olması hasebiyle önce onu anneannesine şikâyet ediyor olaylar büyük çoğunlukla Rızanın başına patlıyordu. Rıza bu şikâyetlerin çoğunda zan altında kalıyor evde sopa sırtından eksik olmuyordu. Bu durum Rızayı Remiye teyzeyle daha fazla biliyor Remiye teyzenin başına gelen en küçük bir olumsuzluk onu daha çok keyiflendiriyordu. Rızanın beklediği fırsat artık karşısına çıkmıştı. Hem bahçe hayatının garanti altına alınması hem de Remiye teyzenin fazla ayakaltında dolaşmaması için bu kedi korkusu en büyük nimetti. Hemen örgütlenme başladı en kısa zamanda bahçe kedilerle bezenecekti. Mahallede sürekli çocuklar tarafından taciz edilen kediler kıymete binmişti. Bütün çocuklar Rızanın önderliğinde evden aşırıdıkları ufak tefek mama kıntılarıyla yavaş yavaş kedileri bahçeye çekme çalışmalarına başlamıştı.

Bahçedeki kedi nüfusu gün geçtikçe artıyor. Rıza ise artık evde yemeklerini bile yemeden balkondan aşağıya kedilerin kalışını garanti altına almak için takviyeliyordu. Bahçedeki kedi popülasyonunun artması dikkat çekecek duruma gelmişti apartman sakinleri de durumu fark ediyordu. Çoğu işinde gücünde umarsız tipler olan apartman sakinleri fazla ilgilenmedikleri kedilerden rahatsız olmuyordu. Bu durum en çok Remiye teyzenin canını sıkarak hale gelmişti. Bahçeye soğanların başına gitmek çok meşakkatli bir hale gelmişti. Remiye Teyze iyi konuştukları apartmanın yanındaki müstakil evde oturan Hacı Kadının kocasından rica ediyordu bahçeye çıkarken refakat etsin diye. Hacı Kadının kocası Müşterek Efendi kaba saba , iri yarı ve çocuk düşmanı bir adamdı. Müşterek efendi önce bahçeye çıkıp kedileri kovalıyor. Sonra Remiye teyze bahçedeki işini bitirene kadar başında bekliyordu. Bu esnada çocuklar pusuda nefret ettikleri bu adamın gidişini bekliyor ve bahçeyi terk edişlerinin ardından kedileri geri çağırarak üzere çalışma başlatıyorlardı. Pisi pisi pisi pisi sesleri birbirine karşıyor ve sokakta köpeklerden sonra en büyük düşman olan mahalle çocukları kedilerle sıkı bir işbirliği kuruyorlardı. Rıza bu olaylar esnasında ayrı bir plan daha başlatmıştı. Oturdıkları binanın balkonlarına yakın ikinci kata kadar dalları uzanmış bir Erik ağacı vardı. Kediler zaman zaman bu ağaca tırmanıp oyun oynarlarken aklına bir fikir

daha gelmişti. Ancak kediler sadece Rızaların balkonuna kadar erişebiliyor. Bir üst kata doğru giderek incelen dallar esnediği için çıkamıyordu. Rıza kedilerin arasında hamile olan bir sarmanı kendine iyice alıştırmış artık balkonda besler hale gelmişti. Bu kedinin bir şekilde bir üst katta Remiye Teyzenin balkonundaki hırdavat malzemelerin dolu olduğu bir dolaba doğursa, sorun uzun bir süre için kökten çözülecekti. Ağaca ve balkona dayadığı tahtalara kedinin bir üst balkona zıplayabileceği bir düzenek kurmayı da başarmıştı. Her gün kedinin hareketlerini izliyor doğum yaklaştıkça kediyi yukarıya yönlendirmenin hesaplarını yapıyordu.

Müşterek Efendi yine o gün Remiye Hanımın ricası üzerine bahçedeydi. Remiye Hanıma bu işin böyle sürmeyeceğini bu kedilerin hazır hepsi bu bahçeye toplanmışken birer parça zehirli et verilip hepsini toptan ortadan kaldırmak gerektiğini söylemişti. Adamın fikrini pek beğenen kadın bir an önce bu işi yapmak üzere anlaşıp oradan ayrılırken pusuda bekleyen çocuklar bu durum karşısında ne yapacaklarını bilemez ve çok alıştıkları kedileri nasıl koruyacaklarını düşünür haldeydiler. Rıza hiç hoşlanmasa da büyüklerden yardım alması gerektiğini anlamış şans varken iki gün sonra yapılacak apartman toplantısında hayvan sever olan birilerinin ortaya çıkması umuduyla toplantıya bir piyesle katılmayı düşünür olmuştu. Komşuların çocuklarını da kedilere olan sevgisini de kullanarak bir şekilde o toplantıya gidip olayı gündeme getirecekti. Giriş katta oturan komşuların evindeydi toplantı. Aile büyüğü olarak katılacak olan anneannesine ısrar edip kendini götürmeyi başarmıştı. Giriş katta oturanların kızları ile oynar diye götürülünce tüm apartmandaki çocuklar bir araya toplanmış oyun sahnelenmeye hazır hale gelmişti. Tüm gudubetliğiyle Remiye teyzede toplantıdaki yerini almıştı. Apartmanın temizliğinden aidatların gecikmesine kadar tüm sıradanlığıyla süren toplantının ortasında Rıza birden ortaya atılıp gündemi ele geçiriverdi.

-Remiye teyze yandaki adamı da alıp kedileri öldürecekmiş! Bir anda tüm çocuklar ailelerine koşuşturup;
-Anne Babal! Lütfen öldürmesinler... Ağlayanlar tepinenler ortalığı bir çocuk kakofonisine çevirdiler. Bir anda gündeme oturdular.

Komşulardan biri:-Doğru mu bu Remiye Hanım koskoca kadınsınız ayıp yahu!

Bir diğeri:-Aslında biz de girişte oturuyoruz balkonumuza pisliyor bu kediler çözüm şart.

Bir başkası:-Canım ille de öldürmek mi lazım?

Aniden bütün apartman kediler üzerinden hararetle bir tartışmaya tutuşmuş yaşı ve saygınlığıyla kanaat önderi olan Rızanın anneanesi Gülseren Hanıma söz gelmişti.

-Öldürmek çok günah vallahi hiç birimiz bu vebalin altından kalkamayız. İki yakamız bir araya gelmez.

Her şey Rızanın küçük aklının planladığı gibi düzgün giderken apartman toplantısından kedilerin öldürülmeyip bir şekilde toplanıp uzak bir yere götürülmesi fikri üzerinde uzlaşılır hale gelmişti. Rızanın çocukları organize etmesi belki kedilerin hayatını kurtarmış ancak bahçeyi Remiye teyzenin arzu ettiği gibi kullanmasını engelleyecek kadar başarıya ulaşamamıştı. Ertesi gün sicağı sicağına olayı kotarmak isteyen Remiye Hanım, Müşterek Efendiyi birkaç arkadaşı ile birlikte bahçeye getirmiş kedileri kısırtıp çuvallara doldurmaya başlatmıştı. Kediler korkuyla saldırganlaşsa da onları yakalamak isteyenleri tirmalama girişimlerine rağmen Müşterek Efendinin ısrarlı çabalarına yenik düşmüş bir kaç saat içinde kediler karga tulumba çuvallanmış mahalleye uzak bir yere götürülmek üzere çığırtılar içinde toplanmıştı. Çocuklar uzak noktalardan bu olayları gözyaşlarıyla izlerken mağlubiyetin hırsı ve Remiye Teyzenin gülüşleri arasında kaybolup gitmişlerdi.

Akşam balkona çıkmıştı Rıza Alışkanlık haline gelmişti her gece yemek verme ritüeli onun için. Pisi pisi dedi, bahçeye baktığı donuk gözlerle. Cılız bir miyav sesine irkildi. Gündüz yaşanan hengâmeden korkup da daha önceki alışkanlığı nedeniyle Rızaların balkonuna pusan hamile sarman balkondaydı. Sevincini boğazına düğümleyen Rıza fazla ses çıkartmadan kediyi besledi. Hayvan iyice hareketten kesilmiş hamileliğin son demlerindedeydi. Son bir parça yemeği üst balkona gönderen Rıza el yordamıyla kediyi de üst balkona gönderdi yaptığı düzenekten. Sabaha karşı vızıltilar arasında Remiye teyzenin balkonuna korkunun da esaretiyle muhtemelen erken doğum yapan kedi hırdavat dolabına yerleşiyordu. Sabah bütün apartman balkona çıkan Remiye teyzenin yavrularına zarar verir korkusuyla iyice çıldıran kedinin saldırısına uyandı. Çılgık çılgığa ortalığı yıkan Remiye Hanım sırtüstü devrilip gitmiş kedinin sert bir saldırısına maruz kalmıştı. Herkes içten içe bu olaya sevinmiş olayın korkusuyla bir daha balkona dahi çıkamayan Remiye Hanımın sesi kesilmişti. Rıza her gün hem kediyi besliyor hem de artık bahçeye adını atamayan Remiye Hanımdan uzak bahçenin keyfini çıkarıyordu. Ekmek kaplarından uzaklaştırılan kedilerse bırakıldıkları yerden içgüdüleri sayesinde, gün be gün geriye dönüyor bahçe eski neşesine kavuşuyordu.

Aykut ÇAVDAR
KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ
Arkeoloji Bölümü

GÜN AYDINLIĞIM

Senin varlığın gecelerin karanlığını gölgeliyor,
En derinlerinde denizlerin masmavi dalgalarını saklıyor gözlerin,
Ne bir şiir, ne bir roman, ne de bir film anlatabilir sevdanı,
İnce ılık sonbahar yağmurları yazdı yüreğime adını...

Sessizliği kayboluyor gecenin, adını ay ışığına fısıldadığımda,
Engin dalgalarla çırpınıyor hatıralarım, sana ulaşmak için,
Ve ben umutlarımı salıyorum karanlık hazan dolu gecelerine...
İncinmiş bir yüreğin acısını hissediyorum kalemimin ucunda,
Yazabilmek istiyorum sevgini, en anlamlı şiirlerle,
Okumalı herkes, haykırmalıyım sana olan sevgimi her mısradada...
Rüzgâr eser, hasret kanatlanır serin suların üstünde,
Ulu bir çınarın gölgesinde toplanır hasretin ve yüreğin,
Masmavi gökyüzünde bembeyaz bir martı gibi kanat çırpıp sonsuzluğa...

SümeYYe EKŞİ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. sınıf

MASADAN KAYAN DİRSEKLER.

İşte ben de hep böyle
Oğlan çocuğu gibi
Kaybettim mi ağlamaklı olurum.
Tüm düplerimde
Ağlamaklı olurum zaman zaman.
Ve işte bir daha
Sevme beni, diyorsun ya umarsızca...
Aşk kokuyorsun
Nasıl sevmeyeyim?
Tutukluk yapmışsın, zihnimde
Düşünmemek elde mi?
Var mı gamsız bir köy ki
Oralara gidip sevmemeli kimseyi?
Buradan kaç sen ötedeymiş o?

Ve düşünürken aniden
Kayar masadan dirseklerim...

Her şeyde varmışsın meğerse.
Hiç fark etmemişim.
Sabah uyanır
Seni içer,
Seni giyip, sana gelirim.
Senin eteklerine konar tüm mavi kuşlar,
Sen diye öter;
Tüm vapur sirenleri,
Kilise çanları...

Deniz bile saçlarından öğrenmiştir
Dalgalanmayı.
Sen diye kalkıyor tüm otobüsler duraktan.
Bir dilenci yaklaşır, bir az sen ister.
Hiç bozuk anım yok derim.

Ve düşünürken aniden
Kayar masadan dirseklerim...

Ve işte dolu bir hal ile yürürken
Kırk kopuk
Bir memur durdurur
Kimliğimi sorar.
Seni gösteririm.
Evimi soran herkese
Seni tarif ederim,
Tüm adremlere sen denmiş,
Sana gelirim.

Ve düşünürken aniden
Kayar masadan dirseklerim...

Elcan BAYRAM
HACI BEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik
2. Sınıf

KIYASLAMA

Senden sonraydı
Şarapla tanıştım barlardan birinde
Evet, senden sonra
O hiç konuşmadı
Ben konuştum onunla
Güzelliğinden bahsettim,
Kırmızılığın
Tatlı acısından
Boyu uzundu
Senin acın kadardı
O kadar uzundu ki
Rahatça öpüyordum dudaklarından.
Hiç mani olmadı
Sanki o da ayrılmıştı
Seviyecek dudak, içine dolabilecek bir beden arıyordu
Saatlerce sevmiştim onu barda
Sonra eve dönmek üzere taksiye bindim
Yolda bir şarap evi gördüm
Karşısında kırmızı, beyaz montlu kadınlar
Durdurdum taksiyi,
Aldım onlardan bir kaçını taksiye
Eve götürdüm.
Pikabı açtım
Nina Simone ile
Sonra kırmızı montlu kadını açtım
Doldu içime
Dudaklarımda kırmızı leke oluştu
Çok sert kadındı
Dudaklarımda dişleri...

O bitti, ruhunu kaybetti
Beyazı yatağa çağırarak için yan odaya geçtim.
Plağı değiştim
Beyazı kollarımda getirdim yatağıma
Ne güzel
O da suskun
Sanki karakterimi çözmüşlerdi;
Hiç biri konuşmadı
Biraz ben konuştum
Yalnızlıktan yararlanıp dans ettim beyazla

Sonra onu da içtim
Bitirdim onu da
Senin beni bitirdiğin gibi...

Kamran NAJAFOV
DOĞU AKDENİZ ÜNİVERSİTESİ
Radio Televizyon ve Sinema Bölümü
1. Sınıf

PENCERE

Odanın camına vuran her damla aynı şeyi söylüyordu. "Hey büyük bir fırtına yaklaşıyor evlat!" İyî bir fırtına elçilerini yeryüzüne damla damla indirdiği sırada müzik dinliyordum. Gece üzerime asma kilitlerle kapanmıştı adeta. Hiç uykum yoktu. O sırada boş durmak yerine, bir şeyler okuyor kendimi oyalıyordum. Sevgilimden mesaj bekliyordum. Uzun bir gece ve hiç ses çıkarmayan bir telefon sinirime dokunuyordu. Aldırış etmiyor gibi görünmem büyük kurmacaydı. Aksine bütün dikkatimi telefona vermiştim. Karnım acıkmıştı. Bir şeyler atıştırmak için mutfığa gittim. Dolabı açtığımda, tencereyle tava, masonluk ve derin devleti tartışıyorlardı. Bir anda susup kulplarını bana doğru çevirdiler.

Tava, tencereden önce lafa girdi:

"Hayırdır bilader, bir şey mi var? Ne bakıyorsun öyle tip tip!"

İrkildim. Kavga çıksın istemiyordum.

"Yok hayır sorun yok," dedim.

Kendi aralarında söylendikleri sırada, dolabın kapısını kapatıverdim. Bu geçimsiz, kıl tavalardan yüzünden ikinci kez mutfaktan eli boş dönüyordum. İlkinde Fenerbahçe - Beşiktaş maçını konuşuyorlardı. Odama giderken, bir anda derin bir öksürüğe kapıldım. Karnıma bir yumruk yemiş gibi hissediyordum. Aşağıdan yukarı doğru bir şey geliyordu. Bir kaç saniye nefes dahi alamadım. Bir anda ağzımdan bir şey fırladı. Bu midemdi. Ters ters bana bakıyordu.

"Yetti artık Can, ben gidiyorum."

Telaşa kapıldım. Bir anda kapı koluna sıçrayıp kapıyı açtı. Merdivenlerden indiği sırada peşinden koştum.

"Dur nereye gidiyorsun? Sen benim midemsin."

Midem olduğu yerde durup, bana doğru baktı.

"Yeter artık beni hep ihmal ediyorsun. Bıktım senden, başka birisinin midesi olacağım."

Midem merdivenlerden aşağı indiği sırada, hemen bir koşu gidip üstümü başımı değiştirdim. Aşağı indiğimde kapıdan dışarı çoktan çıkmıştı. Saçma bir yürüyüşü vardı. Paytak bir yürüyüş. Fazla uzaklaşmış olamazdı. Yağmur başlamıştı ve hava soğuktu. Oldukça endişeliydim. Dışarıda, soğukta yapayalnız ne yapabiliirdi? Yıllarca içimden başka bir yer görmemişti midem. Etrafta deliler gibi koş-turmaya başladım. O sırada bana hiç yabancı gelmeyen bir ses durmama sebep oldu.

"Can, ne var ne yok?"

Arkamı döndüm. Ceyhun ağzında sigarayla bana bakıyordu. Tek gözü yoktu.

"İyidir, Ceyhun hayırdır gözün nereye gitti?"

"Sorma ya, kavga ettik. Yok neymiş fotoğraflarda göz rengimi değiştiriyormuşum, lens fiyatlarına bakıyormuşum. Falan filan. Sen ne yapıyorsun? Telaşlısın, hayırdır ne oldu?"

"Ya Ceyhun midemi gördün mü abi? Basıp gitti, ne yapmaya çalışıyor bu anlamıyorum ya. Çok üzüyor beni."

Ceyhun etrafına bakındı. Omzumu tutup, sigarasından bir fırt daha aldı.

"Sıkma canını ağa, kürkçünün dönüp dolaşacağı yer tilki dükkânıdır. Elbet gelir."

"Tilki olmasın o dönüp dolaşan?"

"Her neyse işte, takılma orasına. Bak benimde gözüm gitti ama umurumda değil. Yüz vermeyeceksin abi, yüz verince daha çok tepene çıkıyorlar. Neyse benim kaçmam gerek. Bu arada mideni gördüm galiba, az önce şu aşağıdaki taksi durağına doğru koşan ufak bir mide gördüm. O senin miden olabilir."

"Sağol abi ya ben bir an önce gidip geri getireyim şunu. Sensiz yapamaz o."

Aşağı taksi durağına doğru koştum. Midem oraya henüz yetişmişti. Taksinin kapısını açıp bindi. Hemen koşup başka bir taksiye atladım.

"Öndeki taksii takip edin."

Taksi şoförü burunsuz bir adamdı. Muhabbete girmek için kendini hazırlıyordu:

"Hayırdır kardeşim, ne bu telaş?"

"Sorma abi ya, midem öndeki taksidede. Aldı başını gidiyor."

"Yapma ya, bende burunla papaz oldum."

"Hayırdır abi neden kavga ettiniz?"

"Yok her şeye karıştıyormuşum, herkesle muhatap oluyormuşum sonra o laf yiyormuş. Her şeye burnunu sokuyor dediklerinde gücüne gidiyormuş. Saçmalığa bak."

Adamın burnu haklıydı aslında. Yol boyunca birçok şeyi sorup, bana fikir vermeye çalışıyordu. Ya çok yardım sever biriydi ya da can sıkıntısına yapıyordu her şeyi. Midemin içinde olduğu taksi bir barın önünde durdu. Haliyle bizde durduk. Taksi parasını ödedim. Adam işim kısa sürecekse bekleyebileceğini söyledi. İyimser bir ses tonuyla "belli olmaz" diyerek yolladım taksiciyi. İçeri girdim. Midem oturmış votka içiyordu. Hemen yanına gittim.

"Allah seni kahretmesin. Votka sana dokunuyor bilmiyor musun?"

Yüzüme bakıp omuz silkti.

"Yine mi sen ya? Bir rahat bırak beni."

"Hayır, efendim. Hayır! Yok öyle rahat bırak falan, kalk gidiyoruz. Eve dönüyoruz."

"Ya bir git başımdan, rahat bırak beni. Kafa dinlemek istiyorum."

"Sorun ne? Vallahi düzeleceğim."

"Sorun sensin. İhmal ediyorsun hep beni. Sevgilinle bile daha çok ilgileniyorsun Can."

"Bak özür dilerim. Gerçekten bak ama ne olur bunu içimizde halledelim, insanlar bize bakıyor."

"Of ya içine girersem sesini kesecek misin?"

"Ne istersen onu yapacağım."

Midem bir anda suratıma sıçrayıp ağızımdan içeri girdi. Dışarının kirini, pisliğini ve soğukluğu- nu yanında getirse de kızmamıştım ona. Midemi ikna ettikten sonra kalan votkasını içip, hesabı ödedim. Dış kapıya çıktığımda, midemle gelen taksici kapıda bekliyordu.

"Az önceki midenin sahibi sensin galiba kardeş?"

"Evet benim, ne oldu bir şey mi var?"

"Altmış iki lira tuttu, malum gece tarifesi."

Cüzdanımda son bir elli lira kalmıştı. Adam oldukça sinirli bakıyordu. Geri kalan on iki lirayı ve- rebilmem için, bankaya gittik. Bankaya gittiğimiz için yirmi lira verdim. Yetmiş liraya patladı, kendi gelişimde kırk lira tutmuştu. Eve dönmek için başka bir taksi çevirdim. O da elli lira tuttu. Gece çok pahalıya patlamıştı bana. Bir anda açlık hissi bastırdı. O sırada sevgilimden mesaj geldi. Gece yarısı beni mutfak penceresine çağırarak kadar, çılgın ve cesur bir kızdı. Seviyordum onu. Her ne kadar geç mesaj atsa bile beni düşünüyordu. İyi olmamı istiyordu hep. Pizza yaptığını, beni görmek istediğini ve beş dakika içinde pencerenin önünde olmam gerektiği yazıyordu mesajda. Üstüm zaten hazırды, yola koyuldum. Yolda bir sigara yaktım. Hızlı adımlarla yürüyordum. Zaten bir kaç dakikalık mesafe vardı aramızda. Yıldızlara bakarak gittiğimde ise bu süre yarıya iniyordu. Pencerenin önüne geldiğimde, apartmanın arka kapısından çıktı. Beyaz elbisesi geceye öyle çok yakışıyordu ki, bir meleğin beni kut- samaya geldiğini sanmıştım bir an. Güllükleri içimi ısıtıyor ve bu berbat geceyi unutmamı sağlıyordu. Midemin beni bırakıp gitmeye çalıştığından bahsetmedim ona. Beni suçlayacağını biliyordum çünkü. Boşuna laf yemek istemedim. Ağır bir poşeti elime tutuşturup, yanağıma bir öpücük kondurdu. Ona pencereye çıkmasını ve el sallayacağımı söyledim. İçeri girdi. Bir kaç dakika sonra pencere açıldı. Çıkan kişi o sanarak, güllükler saçıyordum pencereye doğru. Onun yerine pencereye annesi çıktı. Dışlerini gösteren, kısık gözlü sakallı bir herifle karşı karşıya geldi annesi. Bir anda yüzüm normale döndü ve ciddileştim. Annesi oldukça ciddi ve kızgın bakıyordu bana.

"İyi akşamlar," dedim.

"İyi akşamlar," dedi.

Sandığım gibi bir fırtına kopmamıştı. Sadece pencere yüzüme kapandı. Daha sonra yağmur arttı ve gerçek fırtına koptu. Sırılsıklam eve gittim. Karanlık odamın içinde, midemi tutarak yatağa uzandım. Votka dokunmuştu. Biliyordum bunun başıma geleceğini.

Cannur DAŞKIRAN
ESKİŞEHİR ANADOLU ÜNİVERSİTESİ
Uluslararası İlişkiler
2. Sınıf

MON PERE, MON HEROS

Oh mon Père, t'évoquer est un vrai bonheur
Et dépose sur mes lèvres, un tendre sourire.
Combien Il était facile de te chérir
De tant de charmes tu étais le moissonneur

Devant les embûches tu montrais du courage
Pour nous tu as tout affronté avec humour
Et tu nous as toujours accordé ton secours
En silence tu t'es battu avec rage

Tu nous as légué ta nature en héritage
Tu ne pouvais nous donner meilleur avantage
Pour vivre une existence sans trop de débours

Combien me manque papa, notre bavardage
Dissertations qui partaient en vagabondage
En délicieuses communications d'amour.

Evelyn

DUVARLAR

Baba! Aslında sana hep "BABACIĞIM" demek istedim. Fakat bu sihirli sözcük hep dilimin ucuna geldiği halde söyleyemiyordum. Neden acaba? Bilmiyorum. Belki de aramızdaki dev duvarlardır, kim bilir? Sen hayatımda tanıdığım ilk erkektin. Hep güçlüydün. Yakışıklıydın. Sana hep hayrandım. Bütün kızlar babaları hakkında böyle düşünmezler mi?

Sen, tüm eş-dost, akrabaların saygı duyduğu, güvendiği, maddi-manevi sıkıntılarında hep yanlarında bulunarak arabulucu rolü üstlenerek onlara yardımcı olan kişisin. Herkesin başı sıkışınca mü-racaat edebileceği "Büyük Adamsın. Çevremiz birçok yeniliği seninle tanıdı. Teknolojik eşyalara çok meraklıydın. Bize maddi sıkıntı çekirtmedin. Telefonu ilk sen almıştın. Çamaşır makinesini de... Bulduğumuz çevrede ne ses getirmişti bu olay! "Karin ne yapacak çamaşır yıkamayıp da!..." gibi çıkışlar hala kulaklarımda çınlıyor.

Ehliyet alma yaşına geldiğimde, bu fırsatı bana verdin. Sana minnettarım, çünkü bir genç kızın 1990'lı yıllarında ehliyet alması çok hoş karşılanmayabiliyordu. Fransa'da zorunlu eğitim yaşının 16 yaş olmasına rağmen, 19 yaşına kadar okuttun. Liseyi 18 yaşında bitirdikten sonra, bir yıl da "post-bac" eğitimi gördüm. (Liseden sonra alınan bir yıllık eğitim) Strasbourg'da Stilist Bölümü kazanıp bir yüksek okula kaydımı yaptırmıştım. O dönemde de 17.500 frank burs almaya hak kazanmıştım. Ama nafile, seni ikna edememişim. Sebep: "kız çocuğu okutulmaz", "tek başına, bulunduğumuzdan 60 km yere nasıl gönderilir", "çok okutup başımıza dert açabilir"... Bu görüşler senin olduğu gibi, tanıdıklarımızın, çevremizdeki insanların da görüşü idi. Aslında bunları yazarken, sanma ki sana kızıyorum. O zamanın şartları öyleydi. Kimse kızını okutmuyordu. O günün çevre baskısı insanların üzerinde çok ağır hissediliyordu. Yaşadığım şehirde, liseden sonra okumak isteyen tek Türk kız bendim. İlk olmanın talihsizliğini yaşadım. İçimde ukde kalan okuma arzusunu içime defnederek durumu kabullenmem gerekiyordu çünkü evde - ataerkil yapıyı kabullenen her evde olduğu gibi- BABANIN sözü geçerliydi. Ben de bu kurala uydum.

Baba! Aramıza neden bu kadar duvar ördün ki? Neden kucağında oturduğumu, seninle oynadığımı hatırlamıyorum? Acaba beni hatırlayacağım yaşta hiç kucağına almadın mı? Benimle oynamadın mı? İlkokul yıllarımda bana aldığın oyuncakları çok hatırlıyorum: kocaman yürüyen bir bebek ve kırmızı bir bisiklet. Bebek mavi gözlü; uzun, kestane renkli saçları; mavi peluş kazaklı; ekose, kloş siyah bir eteği; siyah ayakkabıları olan, kocaman, yürüyen bir bebektir. O bebek benim için çok değerliydi. Altı yedi yaşlarında bir kız için başka nasıl olabilirdi ki? Onunla her oynayışımdan sonra onu şeffaf ambalajına koyuyordum, ona gözüm gibi bakıyordum. Bunu ritüel haline getirmiştim. Zamanla ambalaj yırtıldı. Ben de büyüyordum. Artık o bebeği, ihtiyacı olan bir küçük kıza verme zamanı gelmişti. Onu yaz izinde köydeki bir kıza hediye etmişim. Küçük kızın halinden belliydi mutluluğu.

Bisikletim kırmızıydı. Arka tekere takılabilen iki tane yedek tekeri vardı. Bu ilk ve son bisikletim oldu. "Kızlar bisiklet sürmez ki". Onu da zaten benden iki yaş küçük erkek kardeşimle kullanmıştık. Ben ona binmeye doymadan kardeşim onu kırmıştı. Yıllar sonra, hatta evlendikten sonra, Fransa'ya ailemi ziyaret etmek için gittiğim bir sırada, bir arkadaşşımdan bisikletini istedim. Çok merak ediyordum; acaba sürebilecek miydim? Korku ve heyecanla birlikte, sabahın alaca karanlığında, henüz şeh-

rin sokakları ıssız iken, aldım bisikleti saldım kendimi karanlıklara. Böylece beni kimse göremeyecek, görse de tanımayacaktı. İnanılmazdı! Sürebiliyordum. Bunca yıl sonra, bunu yapabilmek, uçmak gibi bir şeydi. Belki bu çocukça bir şeydi. Güneş, iyiden iyiye kendini şehrin dar sokaklarında hissettirmeye başlamıştı. Tüm vücudumu ısıttığı gibi, içimi de ısıtıyordu. Doyamamıştım sanki; fakat eve dönme vakti gelmişti, evdekiler beni kesin merak etmişlerdir diye düşünüyordum. Artık sokakların aydınlığı ve beni tanıyanların beni görmesi beni korkutmuyordu. Kendimce bir tabu yıkıştım.

Baba, küçük bir kız için, oyuncakların yeri önemli olabilir, ama bundan emin ol ki, senin kucağından, ilginden daha çok önemli değil. Bu sadece benim için mi böyle? Olayları abartıyor muyum? Niçin aramızda duvarlar hissediyorum?

Liseyi bitirir bitirmez, memlekete izin hazırlığı yaparken bizi uğurlamaya gelen her ziyaretçiye: "kızı bu yaz çıkaracağım" –yani evlendireceğim. Hiç usanmadan herkese aynı şeyi söylüyordu. İlan ediyordu. Ben, bu evde 19 yaşında olmama rağmen, fazlalık mıydım? Baba, aramıza niye bir duvar örüyorsun? Evlilik aceleyle getirilecek bir şey mi? Ayrıca, nasip işi değil mi? 7 haftalık tatilimiz kâbus gibiydi. Hayal edebiliyor musunuz? Tatil boyunca tanımadığınız birbirini takip eden dünürler. Taliplerin evlenme tekliflerinin beni beğendikleri için mi, yoksa yurtdışına gidebilmek için mi yaptıklarını ayırt etmenin güçlüğüne belirtmek isterim. Ya! Baba, ben henüz evliliğe hiç hazır değilim ki! Evlenmeyi düşünmedim ki! Baba, beni neden bu kadar evlendirmek için acele ediyorsun ki? Yıllarca yetiştirdiğin kızını hiç tanımadığı biriyle evlendirip nasıl rahat edeceksin ki? "Kızım onu sevebilecek mi?", "Evliliği yürütebilecek mi" gibi soruları hiç kendine sordun mu? Farkında mısın, aramıza hep duvar örüyorsun. Belki sen onları görmüyorsun. Fakat onlar önümde hep dikili duruyor. Gün geçtikçe sayıları ve kalınlıkları artıyor. Tatil sonuna kadar taliplere verdiğim ret cevaplar babamı kızdırsa da, direnebilmişim. Evlenip ne yapabilirdi ki evlenmeyi düşünmeyen bir genç kız? Ayrıca, etrafımda örnek alabileceğim evlilik modeli göremiyordum. Erkekler tarafından, kadınlar hizmetçiden farksız ya da şehevî duygularını tatmin edebilmek için bir meta. Karşılıklı sevgi, saygı, aşk yoktu. Bu tablolar beni evlilikten, erkeklerden, birçok şeyden uzaklaştırdı. Ben de fobi oluşturdu. Araştırdığım İslam evliliği böyle tarif etmiyordu.

"Hanımlarınızla iyi geçinin"¹ buyrulmuştur.

"...ve yanınızdaki arkadaşa iyilikte bulunun..."²

Hız Peygamber'in (SAV) vefatından önce ashabına üç kez şu tavsiyede bulunur: "Kadınlarınız hakkında Allah'tan korkun! Onlar sizin yanınızda bir emanettir"³

İslam dininin tarif ettiği evlilik modelini ne yazık ki yakın çevremde göremiyordum. Henüz evlenmek istemiyordum. Bunun senin için önemi yok mu Baba? İstedğim özellikteki kişiyi bulana kadar beklemek istiyordum. Ama Baba, senin kızın için çizdiğin evlilik modeli belki bu değildi! Bunları hiç konuşmamıştık ki. Ah Babam, ah! Biliyor musun bu ördüğün duvarlar hep çoğalıyor, kalınlaşıyor!

Bu baskılara ancak bir sonraki yaz tatiline kadar direnebilmişim. Yine aynı curcunaydı. Aynı konu. Hiç görmediğim, tanımadığım biriyle birkaç hafta içinde evlenmek... Bu nasıl bir şey?! Dört hafta direnmeyle ve içinde bulunduğum karışıklıktan, ruh sağlığımın bozulmasıyla birlikte Yaradan'a tevekkülden başka çaremin kalmadığını anlıyordum. "Karşıma öyle bir insan çıkar ki, onu görür görmez evet diyebileyim, aradığım özellikleri onda bulayım! Tüm korkularım, şüphelerim, ıstıraplarım son bulsun! Allah'ım! Çaresizliğimi senden iyi bilen yok. Bunca sıkıntıdan sonra huzur bulacağım, anlaşabileceğim birini karşıma çıkar!" diye içimden bunun gibi dualar ederek, ruh gibi, evdeki vazifelerime devam ediyordum. Artık karşı olduğum evlilik değil, evlenme şekliydi. Bu şekilde evlenmemeliydim. Taliplerimi sınava mı soksaydım? Çıldırarak gibiydim. Başkalarının istemesiyle değil benim istediğim için, istediğim özelliklere sahip biriyle evlenmeliydim. Nasıl? Bunun böyle olması mümkün müydü? Yaz tatilin bitmesine iki hafta kalmıştı. Bir akraba vasıtasıyla, eşimle karşılaştım. 45 dakikalık karşılıklı şartlarımızın açıklanmasıyla ilk ve tek görüşmemiz gerçekleşmişti. O'nu ilk gördüğümde, "elektrik" aldım. Dualarımın kabul olduğunu hissettim. İki gün, sonra 'evet' cevabımla düğün hazırlıkları yapıldı. Bir hafta içinde evlendik. Böyle olmasını hep babam istemişti: "Kızı verdin mi haftaya düğün yapılmalı". Neydi bu acele? Seneye evlensek ne olurdu? Kendince bazı doğruları vardı. Tüm bunlara ilaveten toplumun baskısı birçok kişiyi etkilediği gibi babam da bundan kurtulamadı. Baba ocağından ayrılırken

hiç ağlamamıştım. Çok garip karşılanmıştı. Zorla mı? Ağlamak istemiyordum. Artık beni yeni bir hayat bekliyordu. Nelerle karşılaşacağımı bilmiyordum. Karşıma çıkan bu insanla anlaşabileceğimi, belki de onu sevebileceğimi düşünüyordum. Umudumu kaybetmek istemiyordum. Bu kadar sıkıntıdan sonra, belki yadığadığım o duvarlardan biz de inşa edecektik. Ama onlar donmadan, yükselmeden yıkmalıydık. Baharı yazı getirmeliyiz.

Türkiye'de yaşamak, inan hiç kolay olmadı. Bir yandan eşimle olan kültür farkı, diğer yandan tayin olduğumuz Türkiye her şeyin acemisi olan genç bir kadının yaşadıklarını hiç düşündün mü? Köyde bakkal yoktu, evde su ve telefon yoktu, doğal olarak çamaşır ve ekmek yapımı elle yapılıyordu... Türkiye'nin 1990'lı yıllarını bir düşünün. Tüm bu sıkıntılara bir de terör belası eklenince, korkularım tavan yapıyordu. Ama tüm bu sorunlar, inan Baba, aramızdaki duvarlar kadar aşılmaz değildi. Eşimin engin anlayışı ve sabrı benim de kararlığım, arada dikmeye başladığımız duvarları donmadan parçalıyordu. Hayat o kadar kısa ki, arkamıza döndüğümüzde ne görebiliyoruz ki: iyi veya kötü anılar. Elimizde olan şeyleri olumlu yaparak hayatı güzelleştirebiliriz.

Seninle her karşılaştığımızda dikilen dev duvarların yıkılacağını hep ümit ediyordum. Gurbet bazılarını yok etse de hala bazıları dimdik ayakta. Neden? Belki de benden. Düşünüyorum, bana somut bir şey yapmadın. Fakat niçin bu duygulardan kurtulamıyorum? İçimde öyle bir sızı oluyor ki, yanaya iken, niçin bu duvarlar hep önüme çıkıyor? Peki, Baba, sen de bu duvarları görüyor musun?

Seni anlamaya çalışıyorum. Senin yerine kendimi koyuyorum. Sende belki çocukluğunda bu duvarlar arasında yaşamış olduğun için bu şekilde yaşamak normal gelmiştir. Böyle düşününce sana kızmıyorum. Bilemiyorum. Seni anlamak istiyorum.

Evlence, içimde ukde kalan üniversite eğitimi hepten suya düşmüştü. Yapacak tek şey kalırdı: içinde bulunduğum duruma, şartlar ne olursa olsun, alışmaktı; eşimle mutlu olmanın yollarını aramaktı. (Şükürler olsun ki, beklediklerimi fazlasıyla buldum: 2013 yılında, 38 yaşında eşimin ve kızımın desteğiyle üniversite sınavına girerek Selçuk Üniversitesi Fransız Dili ve Edebiyat Bölümünü kazandım, eğitime halen devam etmekteyim.)

Bazen, sol yanım acıyor Baba. Bu dev duvarlar buzdan olsa, kutupta, kışın erimez. Fakat mevsim ilkbahar, yaz olsa bu duvarlar erimez mi? Mevsimler doğal olarak kışa dönecek. Olsun! Bahar ve yaz yine gelecek. Dolayısıyla duvarlar ebedi olmayacak.

Galiba deliriyorum. Ben yaşadıklarımı bu şekilde algıladım. Sana asla söyleyemeyeceğim bu duyguları ancak yazabiliyorum. Yıllardır içime hapsettiğim bu duyguları belki onları kâğıda aktararak özgürleştirebilirim. İçimi bu şekilde, sizinle dertleşerek dökebilirim.

Her şeyi olduğu gibi kabul etmek gerek aslında. Ben de Babamı o şekliyle seviyorum. Kim başkasını değiştirmiş ki ben değiştirebileyim? Belki de değişmesi gereken zaten bendim...

Her an kızlarımızla, oğullarımızla sıkıntılı dönemler yaşayabiliriz. Onlara bazen kendi doğrularımızı dayatmak isteriz. Otoritemizi göstererek iyi anne-baba olduğumuzu ispatlamak, terbiye etmek isteriz. Bu durumlarda benim yazımı hatırlayın. Empati kurmaya çalışalım. Üç çocuk annesi olarak ben de öyle yapıyorum.

Tüm sevdiklerinizle, arkadaşlarınızla, herkesle ilkbahar ve yaz mevsimini dolu dolu geçirmeniz dileğiyle... Hayat ne kadar kısa, değil mi?

1. Şa'rânî, a.g.e, s. 333
2. Nisâ 4/36
3. Nesaî, es-Sürenü'l-Kübrâ, nr 7097

Kıymet AVCI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

HÜZN-Ü AŞK

Unutmuşlar seni şarkılarda...
Her notada,
İşliyorsun en derine.
Kalemleri dokundurmuşlar tenine;
Bulaşıyorsun şiirlerime.
Dize dize düşüyorsun diz kapaklarıma
Kâğıda oluyor olan
Beyazı kirletiyorsun
Zamana bırakmışlar seni
En çok da geceye...
Tik-takları arasında saatin,
Gözyaşlarımdan süzülüyorsun.
Eski fotoğraflarda hala gülüyorsun;
En derine sinmişsin,
Kaderi, kör düğüm ediyorsun...

Emine KOÇ

KARABÜK ÜNİVERSİTESİ

Sosyoloji Bölümü

3. Sınıf

D-C-B-A

Daha önceden dinlemediğim,
Derin, tiz, İstanbul kokulu kadın sesleri var şimdi kulaklarımda...
Daha önce varlığını bilip sevmediğim ne varsa
Dolanıyor şimdi anılarımda... kanımda.

Can tuzumdun, kanadıkça bastığım
Canımın nadide yaralarına
Camdan bir kalp olduğunu görmeden vurdun
Canım kalmadı, sustum ölüm pahasına...

Beklemektensevgi, dediler
Bekledim hiç bilmediğin bir boşlukta
Boşluktan içime çığlar düşürdün
Ben yandım alev alev, karların inadına...

Aşk, bir kez yaşanırdı sana göre
Azrail bir kez can alır, annesi bir tane olurdu insanın
Aynalar seni izlerdi benim yerime, ben kıyılarındayken
Aklına bile gelmediğim özlem sınırlarının...

Selin SIVARI

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Fransız Dili ve Edebiyatı

2. Sınıf

TURGUT UYAR

Turgut Uyar 4 Ağustos 1927'de Ankara'da doğdu. Babası subaydı. İlk öğrenimini çeşitli kentlerde tamamladı. 1947'de Bursa İktisat Lisesi'ni, 1947'de Askeri Memurlar Okulu'nu bitirdi. Bir süre orduda subay olarak görev yaptı. 1958'de İstanbul'a ayrıldı. Türkiye Selüloz ve Kağıt Fabrikaları Ankara Bürosu ile Sanayi Bakanlığı'nda çalıştı. 1968'de emekliye ayrıldı. 1969'da öykü yazarı Tomris Uyar ile evlendi. İlk şiiri "Yâd" Haziran 1947'de Pedagog dergisinde çıktı.

Özellikle 1950'lerde yer alan şiirleriyle adını duyurdu. Ölçülü, uyaklı ilk dönem şiirlerinde daha çok kişisel yaşantısı, sevgileri ve divan şiirinin biçimlerinden yararlanarak geliştirdi. Büyük kent yaşamını bütün karmaşıklığı, parçalılığı ve sarsıntısıyla yansıttı ve divan şiirinin biçimlerinden yararlanarak geliştirdi. Büyük kent yaşamını bütün karmaşıklığı, parçalılığı ve sarsıntısıyla yansıttı ve divan şiirinin biçimlerinden yararlanarak geliştirdi. Büyük kent yaşamını bütün karmaşıklığı, parçalılığı ve sarsıntısıyla yansıttı ve divan şiirinin biçimlerinden yararlanarak geliştirdi.

Türk şiirinin büyük gösteren şiirlerinden Turgut Uyar'ın 1970 yılında yayımladığı Divan adlı yapıtı, gazel, kaside, rubai türle- rine belli bir oranda uygunluk gösteren şiirlerden oluşur. Klasik divanlarda olduğu gibi bir münacatla başlayan yapıt, redif ve kafiyeyle Divan şiirinin önemli örnekleri arasında yer alır. Bu yüzden Divan, yalnızca yayımlandığı dönemde değil, günümüzde de Divan şiirinin önemli örnekleri arasında yer alır. Bu yüzden Divan, yalnızca yayımlandığı dönemde değil, günümüzde de Divan şiirinin önemli örnekleri arasında yer alır.

"Yemenekten yararlanma" tartışmalarının revaçta olduğu her dönemde yoğun ilgi görmüş, kimi eleştirmenler, Uyar'ın bu yapıtıyla, Divan şiiri geleneği ve Osmanlı tarihiyle olumlu bir ilişki kurduğunu savunurken, kimileri tam tersini iddia etmiştir. Divan'ın şiirin diğer yapıtları arasında nispeten önemsiz bir yere koyan eleştirmenler de vardır. Uyar ise gerek şiir üzerine yazdığı yazılarda, gerekse kendisiyle yapılan söyleşilerde bu değerlendirmelerin çoğunu geçersiz kılacak görüşler ortaya koymuş, bu yapıtı Divan şiiri geleneğine dönme gibi bir amacı olmadığını, biçimi de sadece bir araç olarak kullandığını vurgulamış-

tır. Turgut Uyar'ın "Çocukluk Senindir" adlı şiirinde şekil ve biçim bakımından dilin alışılmış kalıplarının yıkıldığı, sözdizimi kuralları ayırdığı, alışılmış yönelimleri değiştirmeye ya da bozmaya yönelim olduğu görülmektedir. İçerik olarak Turgut Uyar bireysel konulara yönelmiş, şiirde hayal gücüne ve duygulara ağırlık vermiştir. Söylemek istediklerini genellikle soyut bir dille anlatmaya çalışmış, söz sanatlarından, süslü ve abartılı anlatımdan kaçınmıştır. Okuyucuya verilmek istenilen duygu- yu anlatmaktan ziyade hissettirmeyi amaçlamıştır. Oldukça sade ve anlaşılır bir dille hayatındaki kadının her şeye fazlasıyla sahip olduğunu belirtmiş. Beyitlerde yapılan bir işin veya gerçekleştiren bir olayın sonucunda oluşan güzelliklerinin hepsinin hayatındaki kadının olduğunu dilettirmiştir. Turgut Uyar'ın "Çocukluk Senindir" adlı şiiri ikinci yeni topluluğuna ait özellikleri genel olarak yansıtarak dönem için iyi bir örnek teşkil etmektedir¹.

ÇOKLUK SENİNDİR

Özenle soyduğum şu elma söyle şimdi kimindir
Özenle ne yapıyorsam bilirsin artık senindir
Suya giden bir adam mesela omzunu eğri tutsa
Güneş su ve adamın omzundaki eğrilik senindir
Ayağa kalkarsın, adına uygunsun ve haklısın
Kararan dünya bildiğin gibi sık sık senindir
Kararan dünya, yeni bir güle bir ateş parçasıdır
Bir ateş parçasından arta kalan soylu karanlık senindir
Bir deneyli geçmişti aldın geldin yeniyi güzel boyadın
Ben bilirim sen de bil ilk aydınlık senindir
Benim sevdiğim su senin suyunun öz kardeşidir
Senin soyunun bıraktığı güçler artık senindir
Çünkü bir silah gibi tutarsın tuttuğun her şeyi
Her yeri bir uyarma diye tutan ılık senindir
Senindir ey sonsuz veren ne varsa hayat gibi
Tutma soluğunu, genişle, öz ve kabuk senindir

ey en güzel görüntüsü çiçeklere dökülen bir çavlanın
aşkım, sonsuzum, bu dünyada ne var ne yok senindir.
Turgut UYAR (1927 -1985)

(Araştıran-Gönderen) Sezer YÜCEDAĞ
GAZİ ÜNİVERSİTESİ
Türk Dili ve Edebiyatı

¹ tr.wikipedia.org

ERZURUMLU EMRAH (d.1775 Tanbura, Erzurum – ö.1854, Niksar, Tokat), Türk halk şairi.

Sivas ve Kastamonu'da uzun süre kaldığı, Dertli'yi koruyan Alişan Bey'e sığındığı, bir ara Sinop ve İstanbul'a gittiği söylenir. Medrese öğrenimi gördüğü için klasik şiire yönelmiş Fuzûlî, Baki, Nedim gibi usta bildiklerini örnek almış, Nakşibendiliğin Halidi koluna bağlı olduğu için tasavvuf öğelerini şiirine doldurmuş, koşmalarında Karacaoğlan'ı, kimi zaman da Aşık Ömer ve Gevheri'yi izlemiştir. Aşık geleneğine bağlı kaldığı koşmalarında ustaca bir söyleyişe ulaştığı, yerli zevki dile getirdiği görülür.

Erzurumlu Emrah'ın aruzla yazdığı şiirleri Divan adıyla Erzurumlu Abdulaziz tarafından bastırılmış (1913-1914), hece ölçüsüyle yazılmış şiirlerini Eflatun Cem Güney ile Çetin Eflatun Güney kitap haline getirmişlerdir: Erzurumlu Emrah'ın Hayatı ve Şiirleri(1958). Bu yıla kadar şiirleri ve hayatı sürmüştür Erzurumlu Emrah semaisiyle de ün kazanmıştır. Daha çok halk edebiyatında benimsenen Erzurumlu Emrah divan edebiyatı tarzında yazdığı şiirleriyle benimsenmiştir. Yaşamı üstüne bilgiler halk arasında dolaşan söylentilere ve şiirlerine dayanan Erzurumlu Emrah'ın Erzurum'da medrese öğrenimi gördüğü bilinmektedir.

18.yüzyılın sonunda Erzurum köylerinden birinde doğduğu, gerek halk inanışları gerek kendi şiirlerindeki anıslardan belli olan Emrah'ın 1855-1860 arasında, son yıllarını geçirdiği Niksar'da öldüğü kabul edilir. Daha açık bilgi yoktur.

Eserlerindeki öğelerden ve Divan şiiri yolundaki emeğinden anlaşıldığı gibi, hem yeterince öğrenim görmüş, hem tasavvuf yoluna yönelmiştir. Şiirlerinde geçen yer adlarının tekrarından Trabzon, Sivas, Ünye, Kastamonu, Konya, Niksar, Niğde şehirlerini dolayışığı, çeşitli yerlerde kısa süreli serüvenler yaşadığı bellidir. Kendisine ilgi duyan ve koruyup esirgeyen edebiyat meraklısı kişilere konuk olarak birkaç şehirde yerleşip yaşadığı, ev bark kurduğu da söylenmektedir. Emrahoğulları adıyla anılan ailelerin birbinden uzak yerlerde yaşamakta oluşları, birçok yerde adına bağlı mezarların bulunuşu, şiirlerinin dilden dile geçerek yayılış genişliği kazandı, aruzla yazdıklarının basılışı, asıl mezar taşının Niksar'da bulunuşuna kadar onun ününün yaygınlığını gösteren işaretlerdir. Bu açıdan 19. yy'ın Dertli ve Seyrani gibi adı herkesçe bilinen birkaç sanatçısından biridir.

Divan şiiri yolunda yazdıkları zayıf kopyalar olmaktan öteye gitmez. Ama Doğu Anadolu bir saz şairi olarak hece vezniyle söylediği iki yüze yakın şiirin derlenmiş hali, kendisini 19.yy'ın önemli âşıklarından biri saymamızı gerektirir. Çağdaşlarından Tokatlı Nuri (Öl.1882) üzerinde belli etkileri vardır. Hatta çoğu zaman bu ikilinin şiiri karıştırılır

Hayatının, değişik geziler, yerleşmeler, evlenmeler ve serüvenlerle dolu oluşu, Orta ve Doğu Anadolu'daki ününü arttırmış olmalıdır. İlgi çeken kişiliği ile eserine değer kazandırmış yayılıp bilinmesini sağlanmış gibidir.19.yy'daki âşık fasıllarında eserleri en çok okunan sanatçılardan biri olan Emrah, klasik edebiyat bilgisiyyle üstünlük kazanarak etki sağlamış, iki yanlı çalışkanlığıyla geniş alanlarda duyulmuştur. Tasavvufi şiirleri belli bir değer düzeyinin üstünde değildir. Asıl ilginç yanı, saz şiiri geleneği yolundaki içten ve etkili aşk, gurbet şiirleridir. Şiirlerinin bir kısmı Ercişli Emrah'ın (17.yy) Selvi Han'la ilişkili halk hikâyesine de eklenmektedir. Ercişli'nin bazı şiirleri de Erzurumlu Emrah'a mal edilmiş olabilir (Not: Sefil Emrahla biten şiirler Ercişli Emrah'a aittir. Diğerleri de Erzurumlu Emrah'a aittir.)

Elâ Gözlerini Sevdiğim Dilber

Elâ gözlerini sevdiğim dilber
Sen benim derdimden devâ bilmezsin
Sen nasıl tabipsin yoktur ilâcin
Yürekte yaramı sarabilmezsin

Sana derim sana ey kalbi hayın
Kimseler çekmesin feleğin yayın
Alıp harap ettin gönül sarayın
Alıp bir taşını koyabilmezsin

Emrah eydür yalan oldu sözlerim
Muhabbetin can evimde gizlerim
Ne durursun ağlasana gözlerim
Gitti kaşı kara, görebilmezsin

Erzurumlu Emrah

Gene Bahar Oldu Açıldı Güller

Gene bahar oldu, açıldı güller
Bülbül-ü şeydalar bağlarda gezer.
Bir saçı Leylâya meyil verenler
Elbet Mecnun olur, dağlarda gezer.

Ne sönmez ateştir aşkın ateşi
Gittikçe artırır serde savaşı
Yâr senin aşkından çeşmimin yaşı
Bahar seli gibi çağlar da gezer.

Emrah tek tifildan bağı yanıklar
Bezm-i muhabbete kalbi sadıklar
Maşukundan cüda düşen âşıklar
Ruz-ü şeb ah eder ağlar da gezer.

Erzurumlu Emrah

(Araştıran-Gönderen) Hilal KUŞ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

BİR ŞİİR GÜNÜĞÜ

Sanki kumla pus çökmüş vakitlerde,
Anız düşünceler dolanır dilimde
Dünyâ düşecek dudaklarımdan,
Zamansız ölüme niyetli bu gece.
Sobelenen bir yağın sen duvar köşelerinde,
Çelimsiz ışığın gölgesine sığınmış bir ben,
Sokaktan geçen serseri rüzgarın uğultusu,
Korkutur penceremdeki sessizliği.
Bilinmezliğe doğru ürker kuşlar,
Bir gece vakti;
Suya sevdalı yakamaz göz kırpar,
Affedilşlerine kıymık batmış merhabaya.
Kaç kuma gerekir bu gelmelere,
Kaç gitme bitirir bu sonu.
Kaç ömrü taşır kelebek omuzlarında,
Kaç soruyla bitersin,
Gece biter;
Sen bitmezsin,
Ya da sen,
Kaç gece edersin,
Kaç mumun azraili olur şiirler,
Kaç sigara,
Kaç ağlamak edersin?
Kaç unutmak yırtmalı takvimden,
Kaç yaş daha büyümeliyim,
Başlangıcına kaç bitiş kurban etmeli,
Bunca düşünce,
Yalnızdan çok kalabalık mı yapar beni,
Boşboğaz anların içindeyim,
Kendimi çıkarıp atsam kendimden,
Kalan yine sensin.
Söyle;
Kaç şiir yazsam bitersin?..

Emine KOÇ
KARABÜK ÜNİVERSİTESİ
Sosyoloji Bölümü
3. Sınıf

SEN BİLMEZSİN AMA BEN...

Sen bilmezsin ama ben hep sendeydim,
Kanepenin sağındaki o sandalyede oturup,
Her gece senin dertleşmelerini dinlerim,
Sanki bilmezmiş gibi kime anlatırsın.
• • •

Sen bilmezsin ama ben hep seni düşünürdüm,
Beyaz tenli vücudunu, al yanaklarını
Ve saatlerce durmadan hayal ederdim
Beni ilk öpüşünü ve sarılmalarımızı.
• • •

Sen bilmezsin ama ben hep o kitapla uyudum,
İçinde seni anımsatan, sayfaları sen kokan kitapla.
Sanki yazdığın romanda olduğu gibi koştum
Yetişmek için sana yüzleştiğimde korkularıyla.
• • •

Sen bilmezsin ama ben hep bilirdim her gece ne çektiğimi,
Simsiyah o kapı ve sensizliği paylaştığım o karanlık odamda
Hatırlardım kendi kendime hep o cümleyi tekrarladığımı,
Azaplarımı bir nebze de olsa dindirmek için o anda.

Sen bilmezsin ama ben...

Sammy SAPHARY
BAKÜ AZERBAJYAN DEVLET İKTİSAT ÜNİVERSİTESİ
Uluslararası Ekonomik İlişkiler Bölümü
4. sınıf

**La colère est juste une extension
lâche de tristesse.
Il est beaucoup plus facile d'être en colère
contre quelqu'un que de leur dire
que vous êtes blessé.**

Tom Gates

SENDE ÖLMEK

Kızıl bir gökyüzünün altında
Gözlerine bakarken
Aşka düşüyorum ansızın
Yüzüne bakarken ölüme gülümsediğimi anlamıyorum
Meğer ölümün sesiymiş sesin
Beni sona doğru çağıran
Kaçmak istiyorum senden
Seni gördüğüm her yerden
Sana benzeyen herkesten
En çokta kendimden
Gözlerimden, ellerimden, sesimden
Ama ne senden kaçabiliyorum ne de kendimden
Yağmurdan kaçarken doluya yakalanıyorum
Üstüm başım sırlı sıklam aşk
Meğer ne güzel şey sende ölmek.
İnsan bile bile ölümü sever mi?
Hele ölümü arzulamak;
Her an,
Her saniye,
Seni arzuladığım gibi.

Hale USALAN

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Fransız Dili ve Edebiyatı

2. Sınıf

YALNIZLIK SERAMONİSİ

Her gün yeni bir hikayeye başlamak gibiydi benim için sevmek. Vefasızlığın yeri mi vardı veya adresi. Kim en çok acıttıysa ona koştu bu gönül. Masmavi denizlerden ucu bucağı görünmez okyanuslara daldı. Nasıl ki gökyüzü hazırlardı kendini yağmura. Onun gibi bir şeydi sevmelerim. Her defasında yenecektin. Ya da yaralarının sarılmasını bekleyecektin. İkisi de zordu. Cesaret korkaklıktan zor; beklemek ölümden de sessizdi. Karanlık geceler ucu bucağı olmayan sabahlardan geliyordu yalnızlık. Tek bir adı yoktu vefasızlığın. Kimden geleceği kime gideceği belli değildi.

Bilir misiniz en çok kimler sever yolculuğu? Kalmak için bir nedeni olmayanlar. Yetişecek hayatlarını, sevilecek nedenlerini yitirenler. Hele ki bir de kalsa yalnızlıkla, gitse vefasızlıkla suçlananlar. Bundan mıdır bilmem; sigaramı bitirmeden başlamam hiçbir yolculuğa. İçimde gömmeye kıyamadığım cesetlerle dolu kalbim. Kendi mezarlığımdaya ağıtlar yakıyorum. Her gün birini uğurlamaya çalışıyorum sayfalara karışıp giden pişmanlıkları vardır. Yanlarından geçen hayatları izlerler öylece, sessizce. Dardi anlaşılacak olanın anlamayanı çok olurmuş. Hep anlaşılmayı beklerler; öylece, sessizce. Konuştukları zaman acıtır kelimeler kalplerini bilirler. Acıtır insanlar, fikirler. Bilirler susarlar. Yalnızlık korkunçsa, kalabalık felakettir görürler.

Sizi sevmeyene anlatmak için uğraşmayın kendinizi. Yıkık dökük kelimelerinizden başka bir şey kalmaz size; alırlar en güzel cümlelerinizi, onlara ait olmayan sevginizi, alırlar gözlerinizdeki ışığı ve insanlar en çokta birbirlerinin çaresizliklerine kördür aslında. Kim demiş yalnızlık tek başına kalmaktır diye. Yalnızlık onca kalabalığın arasında konuşacak tek bir kişi bulamamaktır. Ah şu yalnızlık; kemik gibi ne yana dönsen batır! Ah, ne çok anlaşılmamış ruh var anlaşılmayı bekleyen!

Tuğçe Nur YILDIRIM
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
 Sosyoloji Bölümü
 2. Sınıf

TENEFFÜSE KAÇ DAKİKA KALDI?

Mücadele edebileceğimden çok daha büyük afetler içerisindeyim. Yıl milattan önce veya sonra ne fark eder... İçinde bulunduğum zaman biriminin bana biçtiği yolculuk sadece zorluklar üzerine kurulu. Hangi sokaklarda yaşadım hangi yolları kullandım gelip gidişlerde. Gelip giden aklım mı sadece? Bilmem ne kadar bilmem ne? Bu hayata başlamak dedikleri günden bu güne her birim zamanın her bir anında hep var olmaya çalışarak, hep var etmeye çalışarak fiziksel ya da zihinsel bir biçimde çalışarak, çalışmaya özendirilirken, teşvik edilirken bir an sadece bir an kolumdaki saate bakıp da ki-me dönüp bakmalıyım o soruyu okul sıralarında olduğu gibi sormak için?..

Bu kadar yorucu olan üzerime yüklenen zaruretlerden sürekli beklenenlerden içine bilerek veya bilmeyerek düştüğüm gününbirlik vaziyetlerden... Kapitalist zevklerin ışığında aydınlanırken kaderim payıma düşen en lüks şeyin havaya üflediğim duman olduğunun bilincindeyim. Bilincinde olmak ne garip bir farkındalık. Ne zamandır bu bilince sahibim? Ne kadar çok soru soruyorum kendime cevabını bildiğim. Ne kadar çok cevap var daha sorusunu anlamadığım. Paragraf içerisinde çıkarılacak anlamlar aynı olabilir mi? Etrafımda herhangi biri bana cevap verebilir mi? Bir uğultu gibi gelip geçen günler, her nefes alıp verişimde tıkanmış burun deliklerimden gelen sesler. Hani rüzgâr bunu yapıyor olsa ne kadar düzensiz bu hayatın açıları böyle. Bir doğrusal düzlemde bir noktadan bir noktaya gitmek madem bu kadar zordu ey ahali! Neden kolay olanı öğretmediniz biz hayat stajyerlerine? İnsanın bir konuya odaklanması belirli bir süre içinde gerçekleşiyorken. Tam konsantrasyonlu bir ömür bekleniyor bizden. Ara sıra bir rahatlamak gerekli diyenlerde çokken be hey hayat!

Teneffüse kaç dakika kaldı?

Aykut ÇAVDAR
KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ
Arkeoloji Bölümü

SON DAMLA

Bir yağmur damlasını saklayan,
Bir bulut gibi sakladım sevgini içimde...

Dışarıdan baktığında yumuşacık bir pamuk gibi gözükse de, sığamaz içine taşar su olur; damlar üstüne. Yanağından süzülür yavaş ve sessizce...

Bu sonu bilinmeyen sular senin içindir.
Ama sakın soğuk davranma buz olur.

Çözmesi zor olur, zarar verir kendine. Kırılması kolay olur... İçimdeki yağmurdur bana yaşam sağlayan, ben bir ağacım, sevgin olmadan yaşayamam. Kalbime eğer yağmur gibi yağmazsan; ben, ben olamam; sensiz yaşayamam...

Yavaşlar işte o zaman yağmur, korku sarar içimi 'Ya biterse?' diye. Karşılıksız ise kurur gider, ne olur yapma böyle... İşte durdu yağmur, sence yaşayabilir miyim ben? Yağmur olmadan, su olmadan, sana dokunmadan... Şemsiyenin altında olsan bile sen, sensiz kalmak istemem gözlerine son kez bakmadan...

Gözlerin yeter bana, yeter ki mutlu baksın. Eğer mutlu olacaksan, yağmurlar da yağmasın.

Ben giderim,
Bir gün gelirsin diye beklerim.
Ama istersen hiç gelme,
Mutlu olduğumu hayal ederim...

Açamam gözlerimi korkarım, ya giderse hayalin gözlerimden? İşte o zaman ölürüm ben, toprağın altında çürür bu beden...

İzin verir de belki
Kalkar gelirim yanına,
Bakar gözlerine tutarım ellerini,
Seviyorum derim son defa.
Sakla gözyaşlarını sakın sen ağlama,

O damlalar benden sana, son hatıra...

Toprak Şems TEZCAN
İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ
Sahne ve Gösteri Sanatları Yönetimi
2. Sınıf

ADIN

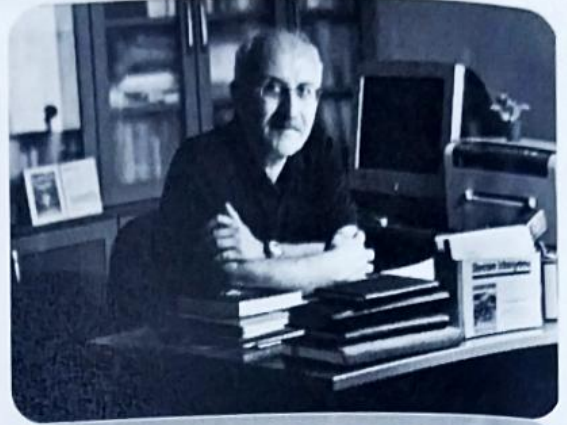
Adını anıyorum yangın çıkıyor
Adını anmadığım zamanlarda üşüyorum
Bütün gemilerden kovulan tayfayım ben
Çünkü güllerimi denize düşürüyorum

Olmadık zamanlarda geliyor adın
Karıştırıyor beni çocukların arasına
Yeniden işe alınmamı sağlıyor
Ricalarda bulunarak kaptana

Saksılı bir pencereden giriyor
Gece yatısına geliyor adın
Sokuluyor yorganımın altına
Güzel şeyler oluyor anlatsam anlatamam
Diyelim su dolduruyor çöldeyken matarama

Adın göle inen geyik sürüsü
Saklıyor avcılarının tüfeklerini
Bir kitap dolusu şiir oluyor
Çözüyor gecenin dilsizliğini

Adın ipek gömleğimin deseni
Abdulkadir BUDAK
(1952 -)

TON NOM

Je me souviens de ton nom, l'incendie se déclenche
Si je ne parle pas de ton nom, j'ai froid
C'est moi qui suis chassé de tous les bateaux
Car j'ai laissé tomber mes roses dans la mer

Dans les temps inattendus, il m'arrive ton nom à l'esprit
Il me laisse parmi les enfants
Ton nom m'aide à être embauché de nouveau
En suppliant le capitaine

Il passe par une fenêtre aux pots de fleurs
Ton nom vient se coucher chez moi, la nuit
Il s'insinue sous ma couverture
De belles choses se produisent je ne peux les raconter
Il fait le plein ma gourde dans le désert

Ton nom, troupe de cerfs descendus au lac
Cache les fusils des chasseurs
Il devient un livre plein de poèmes
Il déchiffre la langue taciturne de la nuit

Ton nom, dessins de ma chemise en soie

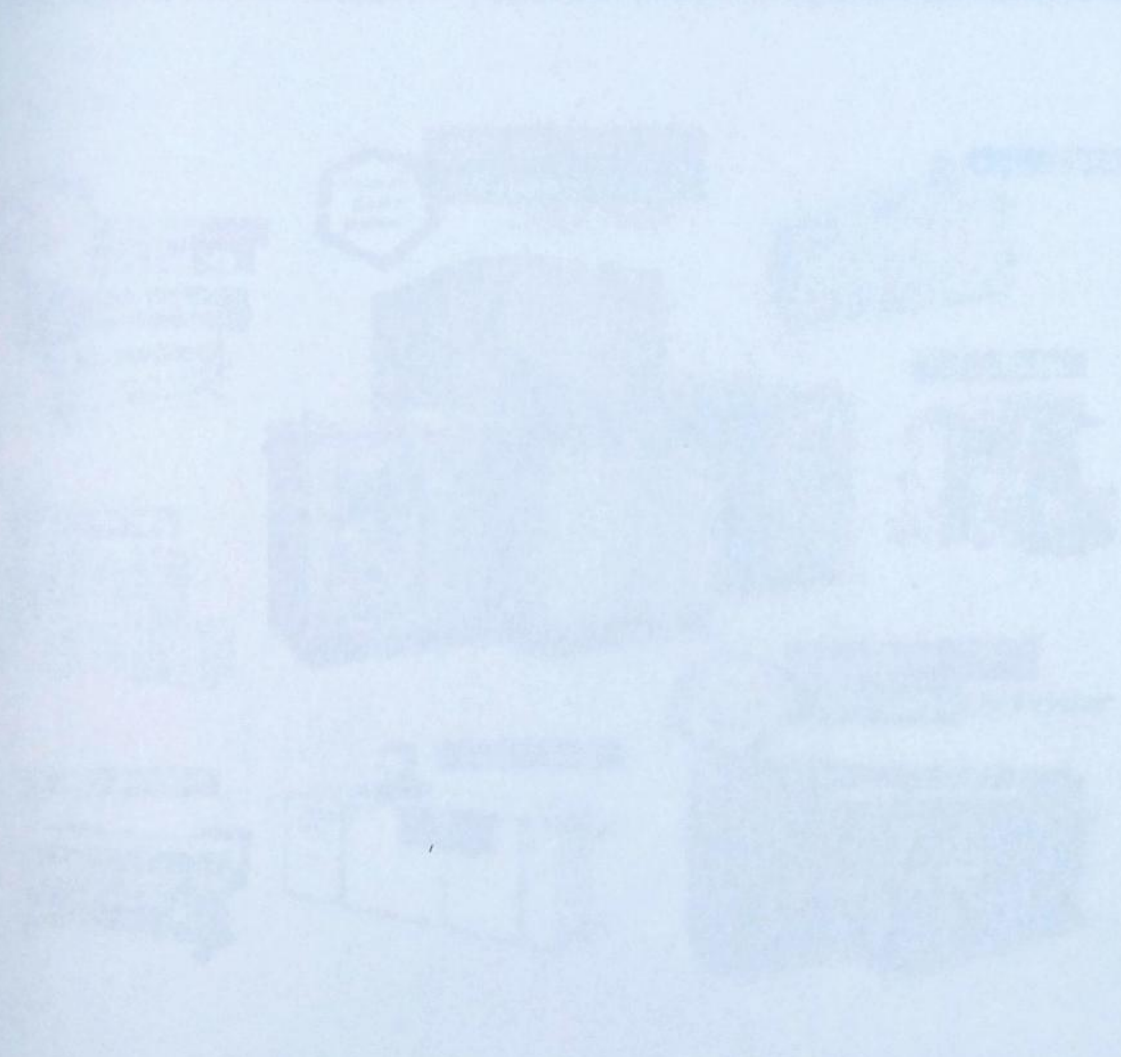
Abdulkadir BUDAK
(1952 -)

Traduit par Galip BALDIRAN

ENBA

DIKTAT

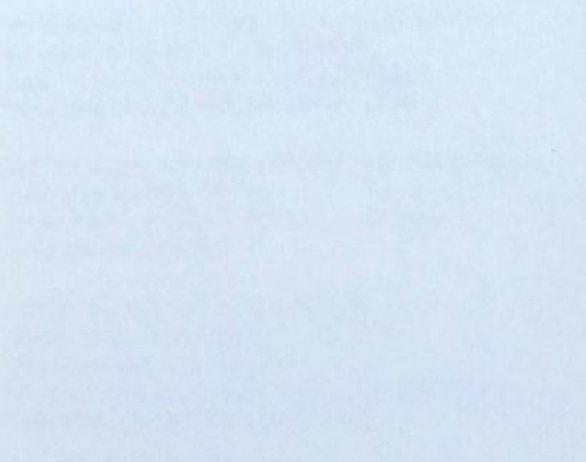
THE HISTORY OF THE
CITY OF BOSTON
FROM 1630 TO 1880

BY
JAMES H. BROWN
AND
JOHN W. COOPER

VOLUME I
1630-1700

BOSTON
PUBLISHED BY
LITTLE, BROWN AND COMPANY

1880

SADECE KONYA'NIN DEĞİL İÇ ANADOLU'NUN

EN BÜYÜK DİJİTAL BASKI MERKEZİ

Dijital
Baskıda
Son Nokta

Konyada İlk ve Tek
HP Latex 360

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Konyada İlk ve Tek

HP INDIGO 3550

Digital Press

Xerox 4112 PS

Canon IR5240

Canon IR8295

Konyada İlk ve Tek

HP DesignJet Z6800

UV Printer

Her Türlü
Zamana
Dışarı

Canon IPF 9500

Xerox 5000AP

Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd.
Aktif İş Mrk. No: 30/A
Selçuklu/KONYA

AYBiL
DİJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

Tel: (0332) 350 21 71
www.aybilonline.com
info@aybilonline.com

Sizi
Yaşamın Tüm Renkleriyle
Buluşmaya
Davet Ediyoruz...

hp indigo 3550 ile
hayal ettiğiniz
baskı kalitesi aybil dijital'de
gerçek oluyor

Ferhuniye Mh. Sultansah Cd. Aktif İş Mrk. No: 30/A
Tel: (0332) 350 21 71 Fax: (0332) 350 71 21 Selçuklu/KONYA

www.aybilonline.com

info@aybilonline.com

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

AIDIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI 24

ADIM©

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü

Selin SİVARİ

Yayın Yönetmeni

Selin SİVARİ

Yayın Kurulu

Melike ÖZKAN

ELİF KARAER

Selin SİVARİ

Kıymet AVCI

Yayın Türü

Yaygın Süreli

Mart 2015

Konya

Her Hakkı Saklıdır.

Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.

Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.

Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi

Fransız Dili ve Edebiyatı

Selçuklu / KONYA

adimadim.selcuk@gmail.com

Dizgi

Selin SİVARİ

Basım Yeri

Aybil Dijital Baskı Sistemleri ve Matbaa Hizmetleri

Matbaa Sertifika 20781

Ferhuniye Mah. Sultanşah Cad. Aktif İş Merkezi No:30/A

Selçuklu / KONYA

Telefon: 0332 350 21 71

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
FARUK	Mehmet Özcan YASDIBAŞ	3
DERVİŞİN GÖLGESİ	Zaur ALİYEY	6
SESSİZ PENCERE	Tuğçe Nur YILDIRIM	8
SEN HİÇ GÖKKUŞAĞI GÖRDÜN MÜ?	Elcan BAYRAM	10
SOYSUZ DÜŞLERİN TANRISI İSTANBUL	Aykut ÇAVDAR	11
GÖLGELER	Fatih ONAYDIN	12
MÜZEYYEN SENAR'IN ARDINDAN	Umut KÖKSAL	13
DEDEME	Umut KÖKSAL	14
SEVDİĞİM/ SAY KI/ YANDIM	Sibel KORANA	15
ELLERİNE DOĞMAK İSTERİM	İbrahim ARSLAN	16
AŞKINI HELAL ET BANA/ YAK GİT	Ali SEVEN	17
ANTOINE DE SAINT EXUPÉRY	Renata CIOBANU	18
YAZ LİMONATASI	Deniz TUĞER	19
KAYGI HIRSIZLIĞI	Deniz TUĞER	20
KENDİNE İYİ BAK	Kamran NAJAFOV	21
POINT DE VUE	Özgür ÖZDEMİR	22
LE SERPENT	Kıymet AVCI	23
QUI SUIS-JE?	Kıymet AVCI	25
BAĞIMSIZLIK Şiiri	Elcan BAYRAM	27
GİDİŞİ KIYAMET ADAM	Emine KOÇ	28
KADIN	Kübra GÜL	29
BİR DEM	Selin SİVARİ	32
ACI BİR RÜYA	Yayın Kurulu	33
HAYATTA BEN EN ÇOK ANNEMİ SEVDİM	Abdülkadir BUDAK	34
J'AI LE PLUS AIME MA MERE DANS LA VIE	Galip BALDIRAN	35

EDITOR'DEN

Sevgili Adım Dergisi Okurları,

24. sayımızda yeniden sizinle birlikte olmanın sevincini ve bir adım daha ilerlemiş olmanın gururunu yaşıyoruz. Havaaların değişip güzelleştiği, kış aylarını geride bırakıp, baharı selamladığımız şu günlerde; kalplere taze bir bahar esintisi dolduracağını ümit ettiğimiz bu sayımızda, öncelikle tarihimizi değiştiren anne, Zübeyde Hanım olmak üzere bütün annelerin ve geleceğin annelerinin 8 Mart Dünya Kadınlar Gününü, her gün tüm kadınlarımızın değerinin bilinmesi dileğiyle kutluyoruz.

Hayatın her alanında, sevgiyi, fedakârlığı, üretkenliği ve dayanıklılığı temsil eden kadınlar, huzurlu ve sağlıklı bir toplumun temel taşlarıdır.

25. sayımızda yeniden bir arada olmak dileğiyle.

Keyifli okumalar...

Adım Dergisi
Yayın Kurulu

FARUK

Gün döndü, akşamın ilk saatleri bitmeye yakın ve gecenin ayak sesleri yıldızlar birer ikiyer geliyordu artık. Karanlık; denizle göğü bir kılmaş, balkondan görülen son mavi de kaybolmuş, siyah bir örtü ufkunu kaplamıştı. Sessizce bu aşamaların hepsini izledi Faruk. Ardi ardına yaktığı sigaralardan savurduğu dumanlar, soğutarak içtiği çayların eşliğinde batan güneşi, kararın ufkunu an be an kaydedti zihnine. Temmuz ki geceleri hep parlaktır bu kasabanın denizi üstünde. Durduğu balkonundan bunca anı görebildiği için rahmetli babasının zamanında edindiği bu eve öncelikle de babasına minnet borçlu.

Demlikteki çayı kontrol etti "Yeniden demlemeye gerek yok ısıtılabilir" düşüncesinin ardından "Ne yiyeyim?" kaygısı düştü içine. Öğlenden kalan makarnadan başka bir alternatifi yoktu. Onun da ısıtılıp yenilmesinden sonra üstüne güzelce içilirdi hazırdaki çay. Belki geceye nöbet yazılırsa yeniden demlenebilirdi. Ama şimdi üşengeçlik zamanı, eldekiyle mutlu olabilme ihtimali iyi geldi. Televizyonu açıp haber kanalına geçti. İzlemek için değil sesi gelsin yeterdi. Televizyonun sesini açıp mutfağa yollandı. Spiker günün tüm olaylarını Faruk'a iletmek istercesine bar bağırdı, yazık dinleyen kim... Makarna ve çayın altını yaktı. Turşu, ekmeğe, su masanın bir kenarına; koca bir tabak makarna da bir kenarına konuldu. Haydi, bismillah bir kaşık iki kaşık... İştahı belki turşudan belki makarnadan arttı ki zevkle yedi son makarnaları da. "Şükür bugün de doyduk." Şimdi açlığını bastırıldığına göre gece boyunca içeceği acı çaya kendini hazırladı.

Yalpal şulap topladığı masadan aldıklarını ve daha önceden tezgâha yıkamak için bıraktığı tabakların yanına yenileri ekleyip salona geçip televizyonun karşısına uzandı. Yenenler önce bir hazmedilsin hele ki içilecek çayların tadı çıksın. Ara ara kulağına çalınan günlük haberlerden bir şey çıkmayınca dikkatini çeken; kanalı değiştirip müzik kanallarından birinde karar kıldı. Balkona geçip sigarasını, çakmağını alıp yeniden uzandı.

Son zamanlarda ne çok şarkı söylenir olmuş meğer sadece türk dinlediği için şu hafif batı ve pop tarzı denilen son moda müziklerden bihaberdi. O kanalda kar etmedi Faruk'a. Kendini hepten okumaya ve yazmaya adanmış, bu tarz müziklerden onu uzaklaştırmıştı. Okuldan arta kalan zamanda yapabildiği de buydu aslında. Bu onun kendinden kaçışıydı, kendine kalsa yüzlerce yıllık felsefe tartışmalarını aratmayacak iç münakaşası olur ve dinlediği tüm türküler ve bazı istisnai şarkılar da bu derin mevzuyla harlayan bir etmen olurdu. Ama o gün bolca okumuş, bir bukile şiir yazmıştı. Kendine bir ödül veribilirdi. Biraz dinledi, kulağının yorulduğunu hissetti, kanalı değiştirdi, öylesine bir dizinin sahnelerine daldı. Olmadı, o da sarmadı; bildiği türkü kanalında gene karar kılıp mutfağa yöneldi, çayın altını kapattı, mutfak penceresinden dışarı baktı. "Keşke yağmur yağan bir an olsaydı, şu halime ne de yakıştırdı." Dedi. Çaydanlık iyiden iyiyeye kaynamıştı ki demliğini kaldırır kaldırmaz buharı yüzüne vurdu. Çayını alıp tek şekerle hemen balkona koştu. Bir sigara daha... Yenisi için mutfağa geçip çaydanlığı alarak yeniden balkonuna geçti. Gündüzden çıkardığı havalanıp temiz alması için balkonun bir kenarına bıraktığı muhabbet kuşuna yaklaştı, serinliği hissetince kuşu, üşümesin diye içeri aldı. Masmavi kanatlarını, gördüğü şefkati hissedercesine huzurla geren kuşa "Haydi uyu minik dostum." Diyerek içeride onu yalnız bıraktı. Balkona geçerken TV'de çalan türküye eşlik etmeye başladı: "Gel yağmur ol gel, gel rüzgâr ol gel..."

Bir bardak daha bitti. Bu arada bir on sayfayı çayına ek okuyuverdi, okunanlar zihinde yer ederken bir yudum daha diye niyetlenmesi, çaydanlığın tamamen hafiflediğini ve ona yeniden çay demleteceğini anlamasına neden oldu. Gece uzun, kitap uzun; hayaller bir dolu, balkonu ve ufuktaki denizle göğün karanlıktaki dansı da... Tekrar mutfağa döndü çayın kalanını tek seferde içip yenisini demlemek için en büyük bardağa ne çıktıysa çaydan doldurdu. Yeniden suyu doldurup çayın altını yaktı. Elindeki su bardağındaki sabahtan kalan son çayı da alıp balkona döndü. Kaldığı yerden keyifle devam etti okumaya. Arada çaya bakıp yeniden balkona geçti. Balkon ve mutfak trafiği hayli işlekti tabii olarak. Akıllı bir masada bıraktığı okuduğu kitapta bir ocağa demlediği çaydaydı. Bunda zarardan çok yarar da vardı. Kendince okuduğu yerleri daha iyi anlamasına yardım ettiğine inanıyordu bu gidiş gelişlerin. Her defasında kaldığı sayfanın bir önceki sayfasından okumaya başlıyordu. Ağır romanlarda bu şarttı. İyi özümsemeliydi, ki Faruk doğal olarak bunu da başarıyordu. En azından kendini buna inandırmıştı. Olur, da o arada birkaç satır da yazarsa bu inandığı durumun en güzel kanıtı olacaktı. Çoğu geceler oldu da. Yazdı. Yazdı ama en fazla on dizeyi de geçemedi. Ona uzun soluklu bir şiir lazımdı. Doluydu. Ama aradığı kelimeleri hala bulamıyordu. İşte onun için de okumak en güzeli idi. Okumak hem de kaçıştı. Düşüncelerden, beynini kemiren düşüncelerden amansızca kaçıştı. Yaz başından beri çekildiği bu inziva hayatının en iyi yanı da tek olmasına rağmen denizde yüzmeleri, her daim okumasıyla kendi kendine kalmasına izin veremeyişiydi. Kendi kendine kalmamalıydı, kesin kararı buydu. Yalnız olmalı ama kendine kalmamalıydı. Her gün rutin işleri yapsa da bir şekilde başardığı şey iç muhasebeye dalaçak fırsatı kendine tanınamasıydı.

Her şeyden kaçışın bu denli güzel olduğu bir anı aylarca aramıştı Faruk. Önceliği okulun bitmesi, yaşadığı şehirden uzaklaşması, kaldığı evden hiçbir anıyı içinde barındırmayan eşyalarla ayrılmasıydı Ankara'dan. Bir bilet biraz para önü kocaman bir yaz... Doğruca babadan kalma balkonundan deniz görülen bu kıyı kasabasının on beş yıllık genelde yazlıkların meskûn tuttuğu kâğır yedi katlı iki oda bir salonlu ev oldu. Evin kendine has en güzel yanı geniş açılı ferah balkonun olmasıydı. Bir çantayla attı kendini buraya. Bir de kuş... İlk gün kendi kendine kalmış kuşa bakarak aylardır tuttuğu tüm acıları ağlaya ağlaya atmaya çalışmıştı. İkinci gün yol yorgunluğunun ve gecenin beri süren ağlayışlarının etkisiyle ne zaman uyduğunu hatırlayamadığı bir andan, öğle sonuna doğru uyanmış; kuşu görünce yeniden ağlamaklı bir hal alacağını anlayınca kendini denizin hafif dalgalarına koyuvermişti. Yüzdükçe rahatlamış, insanlara baktıkça dalgaların ikindi güneşi ile sakinleşip de gün batımıyla iyice dinginleşmesini dek olan sürede kendi de kendinde uzaklaşmıştı. Açlığın belirtileri ile evde ilk gün sabanda yumurta ve şekerless çayla yemek işini halledip çayın kalanını balkonda bitirmek için balkona yönelmişti. Balkonda yeniden kendine kalacağını anlayınca yatak odasındaki kolların birinde babasından kalma kitapların olduğunu hatırlayarak eline geçen ilk kitabı okumaya koyulmuştu. İşte temmuz ayına dek bu ritüel devam etmiş. Her şeyden ve dahi kendinden kaçabil-

mişti Faruk. Bir tek kuş hariç... Onca gün kuşun varlığı hem "onu" hala var kılmakta hem de onunla ondan ve kendinden kaçışın bir timsaliydi.

Bardak bardak akıyordu elindeki romandaki tüm duygular. Kanı kaynıyordu, ruhu ütöpik evrende başka bir yazın kelimeleriyle konuşuyordu artık. Onu var olan zamana ve mekâna bağlayan kısa aralıklarla yaktığı sigara ve bazen de faruk da olmadığı uzaktan geçen bir şilebin ışıklarıydı. Daldığında yine böyle kısa aralıklarla yaktığı sigara ve bazen de faruk sayılırdı. Son yudumda gözlerini yakan dumanla yaşadığı ana döndü Faruk. Elini attığı çayı hep soğur, ılık bile içmek de faruk kalktı. Zihninde kitaptan son satırlar varken mutfığa geçti. Çaydanlığı yeniden ocağa koyup geçerken kafesinde deli gibi çirpitan muhabbet konuşunu fark etti. "Yapmazdı böyle hiç" kuş korkmuş çıldırmış gibiydi. Neredeyse kendini kafesinde deli gibi meyey denedi. Güç bela yakaladı kuşu. Kalbi nasıl da atıyordu garibin. Gagasından öptü, masmavi yeniçeri severken kafesinde deli gibi şeyden. Sakinleştirmedi velhasıl. Sonra sonra tüm şefkatini avuçlarında biriktirip kuşu anladığı okşadı. Konuştu. Kimsenin duymasını istememiş gibi sessizce kuşa "O gitti." dedi.

Bir anda susuverdi kuş, Faruk itinayla kafesine bırakıp yeniden çayına, okumasına dönmek üzere balkona geçti.

Masanın üzerindeki kitabı eline aldı, tam yaslanıp okumayı düşünüyordu ki kapının zili çaldı, saate baktı gecenin ikinci çeyreği başlamıştı üzereydi. "bu saatte kim olabilirdi ki?" kapıya yeltenmeyi düşünmüyordu. Belki yanlış çalınmıştı umuduyla kaldığı yerden okumaya devam etti. Bir iki cümle ya okudu ya okumadı. Kapı Yeniden çaldı, bekledi; bir daha çaldı. Beklediği kimse olmadığından Faruk merak ve kaygıyla ayaklandı. Amma "yanlış oldu, pardon" cümlesine de kendini hazırladı. İşte o zaman adam akıllı kızacaktı. Daha bu hal, düşünce aşamasındayken Faruk'taki merakı uzaklaştırıp sinirlendirmeye yetti. Otomatığın düğmesine basıp ana kapıyı açtı. Asansörün çalışma sesi katına çıkacak bilinmez kapıda beklemesine neden oldu. "Kapıcı mı? Ama onun benimle bu saatte ne işi olur?" "Televizyonun sesi mi? Yoo, gayet normal ben bile zor duyuyorum!" şaşkınlığı arttı. Her ihtimali bir anda geçirdi aklından. O, bu, şu derken hiçbirine ihtimal veremedi. Ah kitap ve çay! "Ne?" dedi kendi kendine. Aklına gelen bir ihtimal daha vardı ki sorusunu kendi bile anlamamış "Ne?" demişti mırıldanarak. Belki de kaçtığı "KENDİSİNİN" kendi adresini bulmasıydı bu." İhtimal yok. Olamaz. İzmir'de tek benim, tüm kendim. Nereden... Hem bu nasıl bir paranoya" insanın kendinden kaçıp ve kendine yakalanmasına ne denirdi? İntihar sebebinin kapısının bakıldığında asansör kapısının açılma yönü içeriden kimin çıkacağını saklıyordu, bu durum ona bu kaderi oynu için iyi bir malzeme oluyordu.

İlk adım, ikinci adım; kapı kapanırken gelenin görüldüğü an... O anda işte, hep hayalini kurduğu ve asla olamayacak o an... Kendinden kaçtığı her şeyin yegâne müsebbibi... Kendini, kendinden alıp şimdi de geri vermeye gelmiş kişi... "O" gelecekti, "o" gelmişti. Kapıdaki kadın ömrü boyunca uzun bir gecenin ardından doğacak güneşi bekler gibi beklediği ve tekrar gitmesin diye dualar ettiği; yeter ki o gitmesin güneş hiç doğmasa da olur dediği kadındı. Faruk'u aylar öncesine alıp götür-boyun eğmek gerekirdi. Bu kapıdan içeriye birazdan girecek olan kadın, altı aya yakın ötelenen paslı hatıraların hepsini, ilk adımıyla Faruk'un kucağına bırakacaktı.

Doldu gözleri buğulandı
Yanıyordu avuçları
Buz kesti tüm vücudu,
Temmuz serinliği değildi bu.
Dizleri ne dermansızdı
Kolları iki yanda, kötürüm
Kramplar vardı, ölmüştü içindeki tüm kelebekler
Uçmak ne demek, bir çarpıntıya kurban oldular
Dimağ uzayın en kör galaksilerinde
Hiçlikten öte sonsuzluk boşluk
Tanımlamalar yersiz ve yetersiz
Uzanırsa tüm hayat kollarında
Velâkin insan kendine nasıl sarılır
Nasıl ötelemediği her duyguya yeniden can verir
Ey Faruk, atla denizin kollarına
Denizkızlarına sor en derin girdapları
Var kaç denizin birleştiği ölüm maviliğine
Dal maviye, derine mavinin içindeki karanlığa
Dur ey "kendim" dur girme bu kapıdan
İçeride bir tek animiz yokken sen bulaştırma
Sen kokma, sen sinme seni bilmeyen duvarlara
Dur ey "kendim" bil ki ben unuttuğ arifesindeyim
Yokluğuna gem vurdum, bir deniz kenarındayım

Seni hiç bilmeyen bir dağ esintim
 Ufukta beliren yıldızlarım...
 Kaçak sevişen yakamozlarım
 Sabahında şımarık, gün ortasında deli dalgalarım
 Ve çayma üç şeker katıp sensizliğe oturduğum balkonum var
 Dön
 Ben uyuyayım,
 Rüya diyeyim.
 Hatta kâbus,
 Sabahına unutayım e mi?
 Dön,
 Dön ey ben!...

Bir ay boyunca balkonunda hıfzettiği kitapların belki bir şiire gebe bırakır hayali değil miydi düşünceler. Faruk, yazmıştı işte yeniden. Beklediği dizeler değildi belki ancak bulsaydı bir kalemle kağıt, destan çıkacaktı ortaya. Sonra, bir şiir daha bir tane daha... Yalnız şu an bu an değildi görünen. Süzülürdü bir gün hiçbir şey demeden giden ve şimdi birden geliveren kadın. Yıllarını geçirdiği sonsuz sevdâ, daldı davet beklemeden içeriye. Ayakkabılarıyla sanki hep gelip gittiği bir eve girer gibi fütursuzca girdi içeriye. Faruk'un zihninden geçerken az evvelki dizeler, kız onu beklemeden girmişti eve. Kapiyı kapatıp geçti ardından içeriye Faruk da. Kadın, kafesin başucunda kuşa bakıyordu. Fazla yaklaşmadı Faruk, kadın doğrudan kısa bir an göz göze geldiler. Hiçbir duygu ifadesine yer yoktu yüzünde.

Üstünde beyaz yazlık bir omuz açıkta bırakan dökümlü bir tişört, kapri bir jean, ayak bileklerine bağcıkları dolanmış sözüm ona yuna tanrıçalarının kahverengisi solmuş sandaletleri vardı. Kollarında ekstra dövmeleeri fark etti, yüzünde temizlenmesi gereken solgun bir makyaj vardı kadının. Sağ omzuna asılı çuvalı andıran yumuşak deriden bir çanta ve her zamanki gibi dik duruşu... saçları yine tepeden bağlanmış ancak aradan baya bir firar edenleri vardı. Dik ve sert basarak balkona geçti Faruk'un oturduğu yere oturdu. Emir kulu gibi peşinden de balkona Faruk geçip oturdu. Bir ara çay var içer misin demeye yeltendiye de yuttu tüm o sözcükleri. Ve onu gördüğümde kesin kez soracaklarım var, şunlar şunlar diye sıraladığı onca cümleyi de yuttu Faruk. Sus pus o an. Sigara içeyim dedi ancak sigara masanın kadından yana olan tarafındaydı, vazgeçti. Dönüp yeniden bakmaya can atsa da o duyguyu da bastırdı. Arada bir lambanın ışığına gelip çarpan pervaneler dışında hiç ses yoktu.

Güneş evin ardından doğar balkon kısmından batardı. Ondan önceki kızılık haliyle görülmez onun yerine denizin ufukla birleştiği ince çizgi beyaz bir hatla belirir ve simsiyah deniz maviyeye bir anda dönüverirdi. Sol üstten gelen güneş maviliği iyice berraklaştırır batarken de her yeri kızıla boyar sonra karanlık çöker, ufuk kaybolur ilk yıldızlara kadar gece ve deniz bir olurdu. Bunları da anlatmak isti ya Faruk ama bundan da vazgeçti. Gecenin son çeyreğine girene dek balkonda öylece oturdu. Bir ara çakmak sesi duyuldu, Faruk'un özlemini çektiği sigaranın kokusu yayıldı etrafa. Dayandı yine, yeltenmedi. Oysa çoktan bir iki üç demişti Faruk. Elleri baktı titremiyordu. İşte kendimleymey deyip yaz başından beri ötelediği her şeyi sorgulamaya hazırdı. Cesaretlendi. Zayıflığın yavaş yavaş kaybolduğunu hissetti. Peki ya o? Neden, sorusunu zihninde ikiletmedi, şaşılacak bir durumdu bu, gerek de duymadı. Ama bakamadı ondan yana da. Sadece sessizlik. Güneş simdi doğuyor işte. Ufuk ve deniz ayrılıyor birbirinden deniz rengine kavuşmak üzere. Hafif bir serinlik yüzlerine vurdu. Bu demek ki gün doğuyordu, gündüzleri serinlik denizden gelirdi hep. Derin bir nefes çekti kadın. Faruk'a bakıyordu. Baştan aşağı süzdü üç yılının erkeğini. Hala sevdiği adamın en sevdiği yeri olan burnuna odaklandı. Kollarına alsındı umudu. Sormadan kabul etsindi kendini. Bir boşluğun değil bitti sandığı bir sevgiden kaçmıştı o bunu anlarsın derdi. Lakin kaçıkça sevgisinin daha da arttığından gecenin bir yarısı kapısına dayanmasının nedeniydi bu, sezmesiydi Faruk'tan isteği. Hala konuşamamışlığın bir nedeni olmalıydı. Ya yanılıyorsa aylar öncesinden öylesine bıraktığı kişi şuan baktığı kişi değilse. Hak etmiş miydi ki bunu. Faruk kadına hiç bakmadı, sustu. Beklemedi değil konuşmasını ama kendi konuşacak da değildi. Sustular.

Mavi öyle güzel duruyordu ki önlerinde insanın kanatlanıp üstünde uçaşı geliyordu. Gülümsedi Faruk, en istemsiz halde yapmıştı bunu. Denizdendi sebep. Daha da gülümsedi, kendine bakını düşünmeden kendisine yorup yormayacağına aldırmadan gülümsedi karşısındaki maviliğe.

Kadın ayaklandı birden. İçeriye daldı kafesin yanına gelip durdu. Faruk balkon kapısında durmuş ona bakıyordu. İki de gülümsüyordu. Faruk'a bakarak sağ eliyle kuşun kafesini kavradı gülümseyen kadın, kapiya yöneldi ardından gelen Faruk'a dönmeden "Kalbimi senden almaya gelmiştim, baktığın için teşekkürler." deyip kapiyı kapatmadan çıktı. Faruk kapiyı kapatırken "Günaydın" dedi ardından. Faruk balkona hızla geçip aklındaki dizleri kağıda yazıverdi, hiçbir şeye dokunmadan evden çıkıp sahile koşarcasına gitti. İçindeki yeni günün heyecanıyla denizi ilk kez gören bir Anadolu çocuğu gibi mavilikleri yararak kulaçladı...

Mehmet Özcan YASDIBAŞ
 Adana Yakapınar Selahattin Afşar Anadolu Lisesi
 Edebiyat Öğretmeni

DERVİŞİN GÖLGESİ

Perdeyi dansa davet eden rüzgâr gri sokaklardaki boş hayalleri kulağıma fısıldamakta... Sigaramın dumanını içine çeken cinayet dolu odamın tavanı, pencereye damlayan yağmur damlalarının özgürlüğünü seyrediyor. Duvar saati yan komşunun yatak gıcirtısına eşlik ederken, kahvemden bir yudum alarak; gecenin bana anlattığı hikâyenin ihtiras kokan mısralarını karalamaktayım... Duvarda asılı duran Leonardo Da Vinci'nin 'Son Akşam Yemeği' eserindeki İsa'nın son çaresiz bakışları, son umutları, son haykırıları içimdeki susuz dervişin ihanet dolu sarayındaki kargaların kafasını karıştırmakta...

Sokak lambası, yağmurdan kaçan yayalar, soğumakta olan kahvem, bilmem hangi ülkede, hangi apartmanın, hangi evindeki kocasını aldatan kadının yatak maceraları, hangi mezarlıktaki şizofrenin mezarında gözyaşı döken bir kadının gözyaşları kuru toprağa karışırken, evrende sönen bir yıldızın derinlerde onu bekleyeni olduğundan habersiz...

Yorgun gözlerimi kapattım. Karanlık...

Uçurumun kenarındayım. Bekliyorum. Rüzgâr yüzüme vuruyor. Rüzgâra dualarımı haykırıyorum: "Al götür kendinle, içimdeki ceset dolusu sonuna ulaşılmayan labirenti! Al götür isimlerini unuttuğum kadınların hatıralarını... Al ihaneti, al unutulmayan o tenleri, al hepsini kimse duymasın, kimse görmesin şizofrenin çıplak penceresine konan şeytan bakışlı kargayı... Kimse bilmesin o sahraya gizlice yağın karın altında saklanan dervişin ölmüş ruhlarını. Kimseler duymasın!..."

Kadının sesi, yaşadığım sahnenin perdelerini kapatmayı başardı...

Pencereden karşı binadaki intihar notlarını yazmaya çalışan genç kızın çaresizliğini hissediyorum... İçten bağırtıları küçük dünyasındaki donmuş heykellerin yüzlerini çatlatıyor... Küçük dünyasındaki kimsesiz harabenin kör ressamının yıllar önce ölmüş bedeni, çizdiği kızıl saçlı meleklerin suskun katilleri, kimsesiz bedenleri okyanusların derinliklerine gömdüğü şizofrenin bakışları; ölümcül hastalıktır ölümlerin ruhlarıyla sevişmek!

Çatlarken harabenin pencereleri, deli şairler şah-damarlarına saplarken kalemlerini doğaya karşıyor dervişin kan kokan nefesi. Harabenin çıplak meleği, sırtındaki tırnak izleri, yaralı dizleri, harabeyi keşfederken, ararken derviş başka bedenlerde, başka tenlerde...

Derinden nefesleri içine çektiğinde, dokunurken günahlar dolu bedenlere, derviş rüyalarında sonu olmayan köprüden hayallerini intihara sürüklemekte... Arabaların korna sesleri, hayat kadınının gecenin sonunu bekleşi, içimdeki cehennemde sırasını bekleyen cennetin elçileri, kilisenin bir köşesinde damarı bulmaya çalışan nikotin bağımlısı padrenin, İsa'nın heykeline imansız bakışları tanrıyı güçlendiriyor. Morgda yeniden hayata dönen piyanistin parmağını kıpırdatması, dilsiz cesetlerin bağırtıları, sönmüş umutlar mezarlığındaki evin karanlık odasını aydınlatmakta.. Geçmişlerini unutamayan insanlar hayatlarına geçmişlerle devam ederken, haykırımlarım onlara gelecek vaat ederken, sahte bakışlar onların hayatına mutluluk katarken, bekleşi içinde olan dervişin savaşları. küçük , karanlık odadaki şeytanın kahkahaları ayağa kalkmama yardımcı oluyor..İlkler ve sonlar.. Unutulamayan ilkler.. Geri-dönüşü olmayan sonlar.. Her gözyaşı döktüğünde, kendi elleriyle seni yerin altına gömdüğünde, tırnakların mezarı tırmalayıp özgürlüğe kavuşmak için mücadele ettiğinde, derviş gelecek, yetişecek kurtarmak istediğin boş hayallerine...

Dervişin önünde diz çöküp af dileyen meleğin çaresiz bakışları, soğuk kalbi, yaralı kanatları ressamın fırçalarını canlandırıyor. Ressam uzaktan ona yaklaşan atılları fark ediyor... Derin nefes alarak kılıcını çıkarıyor. Melek arkada, korkuyor, eller titriyor, şimşekler çakıyor gömdüğü sevgilerin mezarlarına, eller açılıyor havaya, yaralı kanatlar canlanıyor, ressam son duasını şeytanın kulağına fısıldarken kanatlar sarıyor ressamın tüm vücudunu... Meleğin gözyaşları ressama güç veriyor. Ressam Yorgun bedeni, tanrıya açılan kanlı elleri, son umudu, ruhunu teslim edeceği şeytanın sinsi gülümsemesi, zaferi kazanan ressamın gökyüzüne çizdiği bulutlar sarılıyor sınıksı, şimşekler çakıyor, şeytanların cesetleri, meleğin kanatlarında kan izleri, ressamın gözüne umutla açılan o kapı gözüküyor...

Yıllar önce bana işkence veren, nefretleriyle beni güçlendiren insanlar, düştüğümde defalarca vurup, arkadan balta saplayan insanlar tam arkamdalar. Arkamdalar...

Evet-doğru-anladın-odamın-içindeler.Elleri, ağızları bağlı vaziyeteler. İmdat dileyemiyorlar, bağırıyorlar... Karanlıkta kim olduğumu seçmeye çalışırken, oldukça çaresizler. Benimle birlikte pencerede dans eden yağmur damllarını seyrediyorlar. Onlar 5 kişiler. 5 farklı insan. 5 aynı karaktere sahip olan aciz, güçsüz kahramanlar.

Sigara izmaritini yere atıp ayağa kalkıyorum. Kız intihar notlarını yazarken melekler bana güç veriyorlar. Onlara doğru dönüyorum. Şaşkın gözler, hafif gülümsemem, kafalarını bizi affet dercesine aşağıya eğmeleri, çaresizlikleri motive olmama yardımcı oluyor. Ve konuşma zamanının geldiğini söylerken...

UYANDIM.

Mutfığa geçip aldığım suyu yudumlarken aklıma sen geldin, sonra sen gittin...

Zaur ALİYEV
MERSİN ÜNİVERSİTESİ
Mimarlık Bölümü
2. Sınıf

SESSİZ PENCERE

Aslında çoğu kez yağmur damllarına benzetirim kendimi... Çok yağdığı zaman ekinleri mahveden, az yağdığındaysa yetmeyen. Yağsın diye dualarla beklenen, yağdıktan sonra lanet edilen. Varla yok arasında, iyiyile kötü arasında bir şey...

Dışarıda yağmur yağıyordu yine ve sanki bir çileymiş gibi oradan oraya koşuşturan insanlar geçiyordu gözümün önünden. Bu aralar yağmur çok yağıyor buralara. Sanki Tanrı bir şeyleri temizlemek istiyor gibi. Belki de bazılarımızdan kurtulmak istiyor, ya da bazılarımızı kurtarmak. Hiçbir zaman anlamadım yağmurdan kaçan insanları; sanki bizleri temizleyecek bir vicdanımız varmış gibi yağmurdan kaçarız bir de. Herkesin bir gecesi vardır, bir de sabahı; ömrü boyunca unutmayaacağı... Nerden bilebilirdim o gecenin bir dahaki sabahlara uyanı- şıma sebep olacağını? Suratı tanınmaz bir halde bulmuştuk onu, öylece oturmuş bekliyordu katilinin gitmesini. Sesini bile çıkartamıyordu artık. O derece yorulmuştu bağirmaktan ve ağlamaktan. Benim ve üst kat komşumun çığılığıyla korkup kaçmıştı o yaratık. Adamlığı geçtim erkek demek bile gelmiyordu içimden. Kadıncağızın koluna girdik ve evin yolunu tuttuk. 'Evin var mı?' diye sormadım. Biliyordum cevabını. 'Olsa dahi gidemem', diyecekti. Bu suratla nasıl giderdi ki? 'Elleri kırılın' da diyemedim. Elleri kırılmazdı böylelerinin. Bir kadının kalbini kırmayı daha iyi bilirlerdi. Konuşturmaya çalıştım onu. Yüklemek istemiyordum ama neden suratının bu hale geldiğini merak da ediyordum.

-Neden, dedim, neden dövdü seni?

Baktı gözlerimin içine uzunca. O zaman anladım vücudu değil kalbiydi yaralanan. Nedeni mi olması gerekti, hem bir insanı bu kadar dövmenin nedeni olur muydu? Hiçbir neden kabul ettiremezdi bu sonucu. O zaman anladım. Karşımda aciz diye yardım ettiğim bir kadın değil, savaşmaktan yorulmuş, acı çekmiş ve sessizliği tercih etmiş bir kadın duruyordu. Keşke elimden daha fazla bir şey gelseydi onun içindeki acıyı az da olsa dindirebilmem için. Ama gelmezdi. 'Her şey geçecek', desem karnı toktu hiç bitmeyecek yalanlara. Bu yüzden sustum. İçinin soğumasını bekledim. Sıcak yaraya dokunmak iyileştirmezdi yarayı, daha da acıttırdı. Bekledim. Saatlerce sabırla bekledim ağzından bir kelime çıkmasını. Sonunda konuştu. Ben yine her zaman ki yerimde pencere kenarında... O ise hemen yanı başımda. Önce sessizce izledik yağmuru. Her zamanki gibi yağmurdan kaçışan insanları... Birden onun sessizliği bozdu yağmurun sesini:

-Yezda, dedi, ismim Yezda.

Daha önce hiç duymamıştım bu ismi. Ne anlamı olabilirdi ki? Anlamını öğrendiğimdeyse kızdım kendime. Yani bir kelimeyi bilmemek anlamsız kılmazdı onu değil mi? Yezda: direnen, dik duran, boyun eğmeyen demektir

-İsmiyle vardır bir kadın, dedi.

Anlam veremedim. Sordu:

-Mesela sen hiç kötü yola düşmüş bir Şükriye duydun mu hiç?

'İlginç bir şekilde hayır...', dedim içimden. Ama nasıl olabilirdi ki? Mesela onun Yezda olması engellemiş miydi yüzünün bu hale gelmesini? Dik duran, boyun eğmeyen... Ah, evet! Şimdi anladım. Yardım ettiğim aciz bir kadın değil, kalbi yaralı sessizliği tercih eden bir kadın duruyordu karşımda. Konuştuk; ceviz reçelinden, raki beyazından, bir Eylül akşamından bahsettik mesela. Mevsimlerin var mıydı günahı? Bir diğer mevsime geçerken yapraklarını döken sonbaharın mesela? Sonbahar hüznü müydü gerçekten? Yaprığın ağaçtan kopup, toprakla buluşması. Tıpkı insan bedeni gibi... Tanrı bize bir mesaj veriyordu işin gerçeği. Sonu değildi yaprağın ağaçtan kopması, toprağa olan hasretindendi belki de. Ama anlatmadı hala o kötü adamın kirli ellerinin neden onun bedeninde yaralar açtığını. Öyle ya, hiçbir neden kabul ettiremezdi değil mi bu sonucu?

-Ailen, dedim

Sustu doldu gözleri, anlaşılabilir insanlardı. Ondandı bu kadar acı çekişi sessizliği, onurunun kırılması. Sadece kendi için yaşasaydı susmazdı bu kadar. Birileri için yaşadığı bir hayat vardı, belli. Konuşsa tekrar tekrar yaralanmaktan korkuyordu belki de. Ürkek bir kız çocuğu gibi görünen görünüşünün altında sağlam karakteri olan bir kadın duruyordu. İşte buydu onu Yezda yapan. Yaşadıkları değil, karakteri. Onunla hiç konuşamadım

bunları, kendim öğrenmek zorundaydım bazı şeyleri. Gördüklerim değil gizledikleri anlatıyordu benliğini. Hiç kimseye boyun eğmeyecek olan sapaşlam karakteri.

Birden kapı çaldı. Ben her zamanki yerimde, pencere kenarında... O ise hemen yanı başımda. Kalktım açtım kapıyı, bakışları gezinirken üzerimde. Yezda'yı beraber taşıdığımız üst kat komşum gelmiş.

-Nasıl olduğunu merak ettim, dedi.

İyiydin. İyi olmamam için bir sebep yoktu. İçeri davet ettim onu. Ve Yezda'ya seslendim. Gelip tanışmalıydı üst kat komşuyla. Malum pek de iyi karşılaşmamışlardı. Ve bu hiç iyi bir başlangıç değildi. Dürüst bir kadındı. Yalanları utandıracak kadar dürüst. Terk edip gitmiş kocası ve hayırsız evlatları vardı. Yani, yoklar deşem yeriydi. Ama her şeye rağmen iyi bir kadındı o. Bunca kötülüğe rağmen. Zaten buydu değil mi bizi iyi yapan? Kötüyü bildiğimiz halde iyiyi tercih edebilmek. Seçimlerimiz gösterirdi asıl karakterimizi Ben bunları düşünürken, iç sesimi bırakıp dış dünyaya dönmem gerektiğini hatırladım. Yezda gelmemişti hala. Bir anda kaybolmuştu ortalıktan. Ne yapıyordu acaba? Ceviz reçelinden konuşmamız karnını mı acıktırmişti ki? Peki, komşum neden umutsuz gözlerle bana bakıyordu. Yaralarımın iyileşip iyileşmediğini soruyordu? Yaralarım? Benim yaralarım mı? Yezdaninkiler mi? Onu neden merak etmiyordu? Birden, birden her yer karardı. Gözümün önünde canlanan kare: ben her zamanki yerimde, pencere kenarında... Yezda yanı başımda. Dışarıdaysa yağmurdan kaçışan insanlar. Kendimi kafese kapatılan bir bülbüle benzettiğimi anlatıyordum Yezda'ya. Önünden suyu yemi eksik edilmeyen ama gökyüzüne kavuşacağı güne kadar insanları o güzel sesinden mahrum eden... Buydu artık sevdiğin şeyi yapmamanın anlamı. Konuşursa mutlu sanırlardı bülbülü. Susacaktı ki, anlaşılın gökyüzüne kavuşma isteği. Birden karşımda minik bir kuşa dönüştü Yezda. Açtı kanatlarını, uçup gitti gökyüzüne özgürce. Arkasından bakakaldım. Şaşkındım, korkmuştum, hüznüydüm. Anlam veremedim olanlara. Kalbimin sanki göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atışı döndürdü beni gerçeğe. Uzun zamandır ilk kez bu denli hissetmişim yaşadığımı. Aman Allah'ım! Yoksa günlerdir hiç olmayan bir kadınla mı konuşmuştum ben. Deliliğimin kanıtı bağırışım ve ağlayışım mıydı onlar? Gidip aynaya baktım yüzümde anlamsız birçok morluk. Yani benim bir şeyi daha önce yaşamamış olmam onu anlamsız yapmazdı değil mi? Yaralarımın anlamlı olduğunu kabul ettikten sonra günlerdir hem konuştuğum hem sustuğum kadını hatırladım.

Düşündüm beyaz bir deli gömleği giydirilirken üzerime. Düşündüm komşum bana acıyarak bakarken. Yezda'ya ben de böyle bakmıştım o gün. O yaratığın ellerinden kurtardığım kadın, Yezda. Ve korkularıyla yüzleşen, ben... En çok korktuğum şeylerle yüzleşmişim aslında o kadınla. Acizlik, kalbinde açılan yaralar ve koskoca bir sessizlik. Kimseye boyun eğmeyen, dimdik duran, sessizliği tercih eden Yezda ve bir köpeğin bile acıyacağı şu an deli gömleğiyle öylece duvarları izleyen, ben. İkimiz de aynı kadındık. Biri gösterdiklerim, diğeri gizlediklerim. Yezda benim en gizli yanımdı. Hem söyleyemediğim sözlerim, hem susturamadığım dilim. Konuştuklarım ve sustuklarım. Sessizliğim ve sesim. Ben ve Yezda tamamlıyorduk bir cümleyi ya da bir hikâyeyi. Tuttum elinden ve giydirdim gömleğini. O da benim deli saçması hikâyemdeydi artık. Buydu artık sevdiğin şeyi yapmamanın anlamı. Susacaktı ki anlaşılın gökyüzüne kavuşma isteği...

Sonunda kurtulabilmişim kapatıldığım kafesten. Özgürce kavuşmuştum gökyüzüne.

Yezda; gizlediğim yanımla, hem sesim hem sessizliğim. Bunca kötülüğün arasında iyi kalmayı başarmışım yanımla. Hazırdık artık gitmeye. Herkesin bir gecesi vardır bir de sabahı; ömrü boyunca unutmayacağı...

Ben ve Yezda. Konuştuklarım, sustuklarım. İyiliğim ve kötülüğüm...

Ben her zamanki yerimde pencere kenarında, Yezda yanı başımda...

Tuğçe Nur YILDIRIM
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Sosyoloji Bölümü
2. Sınıf

SEN HİÇ GÖKKUŞAĞI GÖRDÜN MÜ?

Parasızlık, yalnızlık ve bir sıra başka özel nedenlerden bir aylık kalem özlemimi bu gün, bu şiirle gidermeye çalıştım. Geçirdiğim bu sancısız, acısız ama müthiş yorgunluk dolu günlerimin özetini çıkarmama, yıllardır özlemimde olduğum "Gökkuşuğu"nu görmem, yeniden kalemi elime almama neden oldu. Arkadaşımın söylediğine bakılırsa gördüğümüz Gökkuşuğu renksiz değilmiş.

Damdan akar yağmur,
 Damda tüter bacalar.
 Sulu kar yağar
 Köpekler toplanır.
 Kargalar göç eder,
 Bu mevsimde buralara...
 Geçenlerde ben de gördüm.
 Siyahtı.
 Bu tepenin şurasından,
 Bu tepenin orasına,
 Bir gökkuşuğu.
 Hiç gökkuşuğu
 Görmemiştim mesela.
 Geçenlerde ben de gördüm.
 Renksizdi.

Acımıyor çelimsizliğime
 Keder.
 Hiç sırtımdan inmiyor.

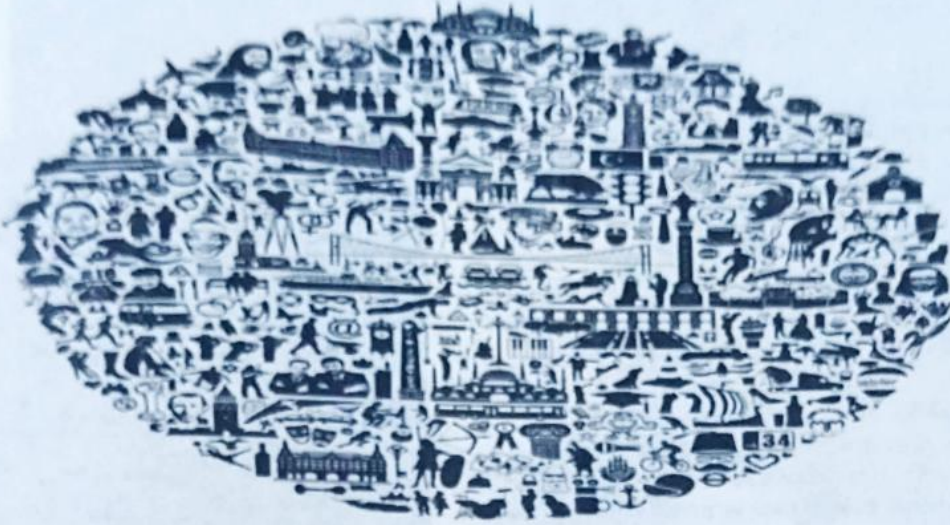
O ki dediğim,
 Tanıdığım, tanımadığım
 Kaç kadına
 Şiir yazdım
 Bilmem ne demdir.
 Hiç biri kalmamış yanımda,
 Miras kalmış bana hüznün
 Bilmem ne demdir.
 Yokluk olmuş emanetim.
 Bağlı kalmış omzumda.
 Bilmem ne demdir.

Geçenlerde ben de sevdim,
 Acıydı.

Elcan BAYRAM
 HACI BEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ
 Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik
 2. Sınıf

SOYSUZ DÜŞLERİN TANRISI İSTANBUL

Bir bedbahtın İstanbul öyküsünde, kendine çığır açmış yalnızlığın kısır döngüsünde. Soysuz düşlerin Tanrısı İstanbul... Fütursuzca ibadet ederiz sinende daha fazlası için. Tadımlik zevklerin esaretine çekersin gecelerinde. Seninle var olmak için uyuşmuş beyinler. Tüm şarkılar sana yazılmış. Tüm şarkılar sende güzel sanki. Yalnızlığım yankılanırken alkollü sokaklarında. Karmaşanda bedenim, enginliğinde ruhum kaybolmuş fark edemedim. Sonra bir anda durdum. Dönüp baktığımda anlamsız bir anlayış kapladı içimi. Sadece bir defa yutkunacak kadar vaktim oldu. Artık hayatıma dâhil olmuşsun. Su kaynağından fişkirmişti artık. Başka bir mezar gerekmeyecekti bundan sonra. Sende öldü kurduğum hayaller. Sende doğdu bambaşka beklentiler.

Hani delirmek meşhurmuş senli zamanların saadetinde. İnsandan yana tüm beddualar edilmiş, tüm duygular hamurunda esir edilmiş. Her gün yaşamak zorunda olmanın ciddiyetinde kalmak ne mümkün? Sadece örselemek var cibilliyetinde. Yinede şairin sözlerine senden bal damlayınca daha anlamlı şiirler ve sende stajını yapanlar yaşamayı daha iyi bilirler.

Bilmem kaç kişi boğazın kıyısına inip de yaşadığına şükretmiştir tarihten bu güne. Kaç kişi lanet etmiştir seni tanıdığı o güne. Kimler senin kucağında azmıştır kimler azımsanmıştır. Ve senin sinende yaşamak için neler çekmektedir büyülenmiş dimağlar. Katil olmakla şair olmak arasında gezinenlerin mektebi. Öylesine bir sofraya ki içen sarhoş içmeyen sarhoş... Öylesine bir masal ki başı tatlı sonu mayhoş...

Sıfatım siluetinden alırken neşesini, gülümsememe bahane olan harabeler yaratırsın ruhumda. Yutak boruna zorla tutunmuşken düşlerim, var olmak için yeniden motive eder düşüşlerim. Kıtaların eklem yerine denk gelmiş benim hayatım. Kireçlenmiş bir zamanım ve senden başka bir yere sığınmayı artık unutmuş bir ahım var benim. Bir efsane yaz bana yeniden oluşurken kaderim, kıyılarına vuran dalgaların üstünde umutlarımla raks edelim. Ayakların altında çok ezildim birazda müsaade et dekolte gezelim.

Herkes sana ait; sen, herkese ait.

"EİS TEN POULİN"

Aykut ÇAVDAR
KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ
Arkeoloji Bölümü

GÖLGELER

Ah be kadın, niyetin buysa...
 Sevmek zordur karanlık adamları;
 Kıskanır, kıyar güzelliğine gölgeler
 Böylesi bir hayatın sana sunacakları,
 Işığa toslayıp can veren böcekler.
 Yorulmasın bacakların,
 Bu sokakta ne hayat var ne arzu ettiğin ruh eşi
 En fazla bulacakların;
 Tekerlek izinde çürüyen, iki boyutlu bir kedi leşi

Tüh be kadın, esmersin oysa...
 Git eli yüzü düzgün adamlar avutsun seni,
 Burada adım başı çirkinlik var
 Kimse sevmez böylesi canlı ve parlak teni,
 Sana sadece aptallar ilgi duyar...
 Kokun nice karanfilin çılgılığı,
 Yürüyüşün sanki zamanı kusturan tıkırtılar...
 Acıdan derindir aşkın sığılığı,
 Çirkin adamları öpemez senin gibi kadınlar

Eh be kadın sabrım taşıyor ha!
 Bastığın yer bıkkın ruhların hudududur,
 O neşeli ayaklarını bu diyardan çek
 Güzellik, yalancı aynaların çocuğudur;
 Benliğin bunu nasıl kabullenecek?
 Avutamazsın sen hayatın izini kaybetmiş adamları,
 Şiirlere hayli uzaksın
 Her yanın yaşanmışlık kokuyor,
 Belli ki ölümler için gönderilen bir tuzaksın.

Söv be kadın bari son satırda...
 İçten bir küfür kadar samimi bitsin lafımız,
 Bu kadar mı edebiyattan iraksın?
 Ellerin bir kalemin utancı, ruhun makyajsız,
 Bir toprağa göre hayli kuraksın
 Çek git eli yüzü düzgün adamlar avutsun seni,
 Burada adım başı çirkinlik var
 Kimse sevmez böylesi canlı ve parlak bir teni;
 Sana sadece aptallar ilgi duyar...

Fatih ONAYDIN.
DUMLUPINAR ÜNİVERSİTESİ
Grafik Bölümü
2. sınıf

MÜZEYYEN SENAR'IN ARDINDAN

Ah be Müzeyyen..
Ne denir şimdi ardından ?
Sofradan birer birer eksiliyoruz
Sabaha kadar içmelerimiz yarım kalıyor
O sabah hiç olmuyor Müzeyyen...

Elbette günahsız yıllar, elbette!
Ve şarkılar da günahsız birer çocuk kadar
Kelimeler kifayetsiz, kifayetsiz işte
Ölümün soğukluğu sinsice sarar...
Belki bir kurtuluştur, ben bilmem
Kalanlar bilmez Müzeyyen, binme o gemiye
O sahiller sana göre değil
O limanlarda bu meyhanelerden yok
Soframız eksik kalır Müzeyyen...

Canımız acır.
Ah çekeriz, sabaha varmaz
Sen gitme, kal Müzeyyen
Kulaklarımız çınlıyor, çınlıyorsun kulaklarımızda
Işıkla kal, ışık ol Müzeyyen...

Umut Köksal

DEDEME -devrilmek-

Az kaldı devrileceğim!
Benden önce yıkılırsa bu ulu çınar
Bu yerküre yanlırsa bir bedene
Ve ağırsa bu koca çocuklar
Öyle bir devrileceğim ki
Sarsılacak gökyüzü!

Tırnak aralanımda kafa derim
Saçlarım dökülür oldu parmak aralarım
Ve bu eli kolu morarmış adam
Kesilirse bir gün göğsü inip kalkmaktan
Devrilişim, fazlası olacak diz kanatmaktan...

Oysa gülmelisin adam!
Kalkmalısın beyaz çarşaflardan
Bel çantanı ve şapkanı takmalı
-tüm asaletinle-
Kahkahalarla inletemelisin dört duvarını evin!
Senin toprakların bereketli adam,
Daha ulu bir çınar yok!
Dalların arasında yeşermeli yeni umutlar.
Yağmurlarla yıkamalısın avuç içlerini
Sağanaklarla adam, sağanaklarla!

Köklerin sağlam çelikten bile
Ve gümüş saçların pamuk gibi ince!
Gülmelisin be adam!
Sıkıca kavramalısın ince belinden çayın
Yeni fidanlar dikmelisin bahçene
Güneş içine işlemeli
ve dalgaları denizin!
Hem bak, tomurcuklanıyor çiçeklerin...
Daha çok sulayacaksın onları
Okuman gereken kitapların var daha
tarih kokan kitapların!
O yüzden kalkmalısın adam!
Yoksa ben, devrileceğim!

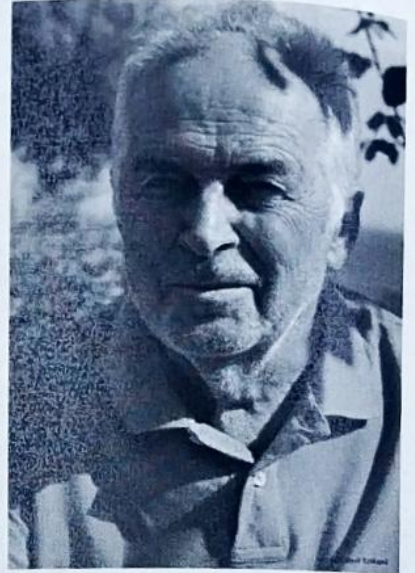
Topraklarımız çatlayacak, dudaklarımız
Akşam üzerleri loş ışıkta burnuna düşen
gözlük camlarına kadar her yer!
Tüm evlerde tüm ışıklar sönecek!

Öyle şanlı olacak ki kalkışın...
Hem yaz geldi, ecelin vakti değil
Yapraklar hala taptaze ve yeşil!

Kalkmalısın; gülmeli, konuşmalı
Hatta bağırıp çağırılmalı
Yoksa ben, devrileceğim
Ve herkes birlikte...

Ulu çınar, tüm hatıraların ömrümüzce bizimle yaşayacak. 29 Haziran 2014 sabahı, devrildik... Mekanın cennet olsun.

Doğum: 6 Mart 1938

Doğum günün kutlu olsun dede'm...

Umut Köksal
İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
Veteriner Fakültesi
2. Sınıf

SEVDİĞİM

İliklerime kadar sensizliğime battım,
Gecenin zifiri karanlığında...
Göz kapaklarıma ilişti portren.
Geceleri ziyan, gündüzleri çile oldu.
Kokunu hatırlattı ikindi rüzgârı benliğime.
Bilmiyorum bu kaçınıcı parça,
Bilmiyorum bu kaçınıcı yok oluş...
Gün batımı sesini getirdi kulağıma.
Sanki geceler bana inat, sana düşkün.
Ay gözlerini anımsatıyor gecenin karanlığında.
Ahl O gözlerin yok muydu senin?..
Tam karşımda duruyorlardı işte.
Gene aynı ifade sert ve delici bakışlar...
Tekrar tekrar kıvrıyor yüreğim karşımda.
Onlar değimliydi zaten beni bu hale getiren.
Bir inanı, bir sevgi, bu kadar mı yerle bir eder?
Etti işte...
Topla hadi etrafa saçılmış her bir parçamı,
Birleştirdiğinde göreceksin içimde,
Kendi yansımanı...
Sibel KORANA

SAY KI

Say ki gülüyor gözlerim.
Mutlu sözlerim.
Görmüyor gözlerim.
Duyumuyor sözünü kulaklarım.
Sensizliğime de alışırım.
Sonumu sensiz yaşamaya hazırım.
Susuzluğumu kanaya kanaya bastırırım.
Say ki nefesi mi her verişimde sensizliğime yanmıyorum.
Hasretini hissetmiyor iliklerim.
Hayalini anımsamıyor zihnim.
Say ki noktasız cümlelerim var sana karşı.
Say ki... Sevmiyorum seni!
Yalanlarla dolu sözlerimin,
Doğrulara sığınmış gözlerimin boşluğunu
Senden başka ne doldurabilir ki..?

Sibel KORANA

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Turizm İşletmeciliği

2. Sınıf

YANDIM

Ben öyle yandım ki sana.
Külüm kalmadı yeniden doğmaya.
Bir fısıltı çal kulağıma.
Gökte ki kuşlar kadar özgür.
Dalgalar kadar hırçın.
Suratındaki gülüş kadar, senin olayım...
Sibel KORANA

ELLERİNE DOĞMAK İSTERİM

Ve bir ışık süzmesi gözlerinin içindeki umut
 Yitiriyorduk gökkuşağı saflığını
 Azalıyorduk her seferinde, rüzgâr gibi belki
 Bir tren istasyonu yorgunluğu avuç içi açışlarımız
 Senin hükmedişlerin vardı, asıldın
 Susuyorsan ölüyorduk toprak berraklığında, temizdin.
 Varlığın nefeslerimizi derinleştiriyordu,
 -ve sen yine asıldın-
 Alınlarımız aynı alfabeyle yazılmıştı,
 Birbiriyle yan yana yazılamayacak kadar güzeldi adın.
 Sen bir varoluş sebebi olurdun.
 Ben hastalık sebebi vücudunun...
 Sen en derin dua idin yüzyıllar boyu yeryüzünde
 Ben ağza alınmayacak küfürler barındırıyordum.
 Ah sen İstanbul'dun.
 Orada doğmaya mahkûm.
 Ben ise bir şehir bulamamıştım doğacak.
 Avuç içine doğdum belki, anne karnı huzuru terin.
 Ah...
 Sen yine susuyorsun.
 Tanrı bile anlamıyor dilinden belki.
 Dil olmak isterim, seni anlatabilecek kelimeler barındıran az da olsa.
 Ne zaman kapanırsa gözkapakların bir damla yağmur iner ayaklarının önüne .
 İslanıverir ayaklarının önü.
 Yürümeye yeni başlamış bebek iştahı barındırıyorsun en içlerinde.
 Ben yine bulamıyorum yönümü.
 Ah, Allah kahretsin doğamıyorum bile...
 Doğamıyorum, sevginin erişebileceği büyüklüğe.

İbrahim ARSLAN**KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ****İletişim Fakültesi****Görsel iletişim tasarımı 2.sınıf**

AŞKINI HELAL ET BANA

Keşke hiç yalan söylemeseydin ya da
Hiç yalan söylediğini bilmeseydim mesela...
Ben sustum, acılarım konuşuyor satır aralarında,
Sustum, sevdiğim bilmiyor,
Sustum, kimse hissetmiyor,
Acılarımı bir sevdanın gözlerine hapsettim,
Kimse bilmez,
Dilime paslanmaz bir kilit astım,
Kimse görmez.

Bu şiir sana söylenir,
Her sokakta sesim yankılanır,
Kimse duymaz...

Odanın hayaleti olursun,
Düğünlenir bir noktaya uykuya hasret gözlerim,
Yokluğunda kaç damla eder adın?

Söyle yıllarımı daha hızlı bir kurşun mu,
Gözlerimin içine ilk bakışın, ilk vuruşun mu,
Gözyaşınla verdiğin bir ömür sunuşun mu?
Ah ahh...
Hayatımın anlamı, o masumca duruşun mu?
Ah işte ah diyorum,
Ne 'vah'lar ile kurulu cümlem var,
Nede bir eyvah,
Bir tek ahım var,
Kalan geriye, bu aşkta.

Gözleri karam,
Sözleri yaram,
Hakkın bana haram,
Tek isteğim şudur senden:
Aşkını helal et bana...

Ali SEVEN

YAK GİT

Sen de yak beni ne fark eder?
Gelen yakar giden yakar,
Sonu bitmeyen yol gibi aşklarım
Tut ellerimi bırakma desem yanımda yok
Bak gözlerime hiç gitme desem yok
Yok, yok!
Nereye baksam yok
Onu asla bulamayacağım
Derin çukurlara, ıssız mezarlara attım sevdami
Sevdamın içinde o da saklı
Sevdam nereye gitse;
O da gidiyor...
Yakalayamam asla gittiği yere kadar gitsem de
Keşke hiç görmeseydim onu
Bakmasaydım yüzüne
Bir kez olsun gülmeseydim,
O tatlı gözlerine
Ne olursa olsun duymasaydım adını
Anmasaydım hiç
Varlığını bilseydim ama görmeseydim
O zaman ne severdim onu
Ne de geceler arkadaşım olurdu
Uykumu bölmezdi o zaman hayali
Rüyalarım girmezdi
Hep böyle oluyor benim sevdalarım
Sonu bitmeyen yol gibi aşklarım...

Ali SEVEN

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Fransız Dili ve Edebiyatı

2. Sınıf

ANTOINE DE SAINT EXUPÉRY

Fransa'nın Lyon şehrinde doğdu. Beş kardeşin üçüncüsüydü. Aristokrat bir aileye mensup olan Exupéry dört yaşındayken babasını kaybetti. Babasının ardından aile hızla yoksullaştı. Anneleri kültürlü bir kadındı, ilk öğretmenleri anneleri oldu. Exupéry okulda başarılı değildi. Ödevlerle arası yoktu, sürekli ceza alıyordu. Uçaklarla 12 yaşında tanıştı. Evlerinin yanındaki hava alanına gizlice girer uçakları yakından seyrederdi. 12 yaşındayken bir pilot onu uçağına aldı ve uçurdu. Kardeşi François'in ölümü onu ve ailesini çok sarstı. Liseyi bitirdikten sonra pilot olmayı çok istediği halde annesini kırmamak için denizcilik okuluna kaydoldu. 19 yaşında Ecole des Beaux-Arts'ta mimarlık fakültesine girdi. 21 yaşında orduya çağırıldı. Eğitimi yarıda bırakıp askere gitti. Askerlik görevini Fransız Hava Kuvvetlerinde teknisyen olarak yaptı. Strasbourg şehrinde pilotluk eğitimi aldı. Askerliğin ardından ailesinin isteği üzerine Paris'te bir ofiste kamyon satıcısı olarak çalışmaya başladı. Ticaret yaşantısında başarısız oldu. Bu arada yazı yazmaya da başlamıştı.

1926 yılı hayatında bir dönüm noktası oldu: Tekrar uçmaya başlamıştı. Toulouse ve Dakar arasında posta servisi yapan uçağın pilotu olarak göreve başladı. İlk kitabı Güney Postası'nı bitirdi. Burada ilk uçuş deneyimlerini anlatıyordu. Aynı şirketin Arjantin bölge sorumluluğuna getirildi. Gece Uçuşu adlı romanı Arjantin'deki yaşantısını anlatır. Paris'te evlendi. 35 yaşındayken uçağı arıza yaptı ve Tunus'ta çöle zorunlu iniş yaptı, kayboldu. Dört günlük zorlu çöl macerası ardından bir Bedevi tarafından bulundular. İspanya İç Savaşı boyunca Fransız gazetesi adına muhabir olarak görev yaptı. Havacılık alanında birçok buluşa imza attı. Gece uçuşlarını düzenleyen cihazların geliştirilmesinde katkı sağladı. II. Dünya Savaşı başladığında Fransa, Almanya'nın işgaline uğradı. Komutanları Exupéry'ye sağlık durumunun savaş şartlarına uygun olmadığını söylemesine rağmen o askere yazıldı. Fransa'nın yenilgisi üzerine ABD'ye gitti. Buradayken yazdığı Dünya ve İnsanlar ile Savaş Pilotu adlı iki kitabı New York'ta çok tutuldu. En önemli eseri Küçük Prens'i de bu dönemde yazdı.

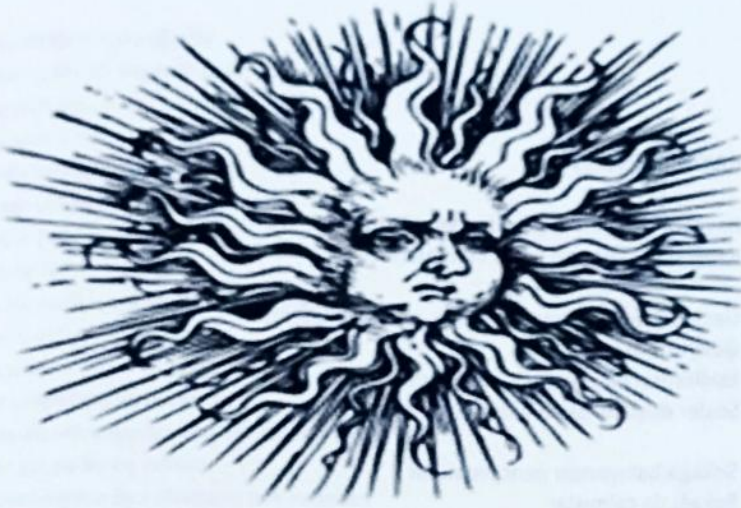
Küçük Prens (Fransızca le petit prince), pilot Antoine de Saint-Exupéry'nin en ünlü romanıdır. 1943'te yayımlanmıştır. Roman New York'ta bir otel odasında yazılmıştır. Kitapta Exupéry'nin çizimleri de bulunur. Basit bir çocuk kitabı gibi görünen ama aslında yaşam, sevgi ve aşk hakkında derin anlamlar içeren Küçük Prens'te bir çocuğun gözünden büyüklerin dünyası anlatılır. Sahra Çölü'ne düşen pilotun Küçük Prens'le karşılaşması ile başlayan kitapta Küçük Prens'in ağzından Saint-Exupéry, insanların hatalarını ve aptallıklarını, büyüdükleri zaman unuttukları basit çocuk bakışını vurgular.

Kitapta Küçük Prens'in yaşadığı asteroidi (B612)1909 yılında bulan bir Türk astronomdur. Hatta bu astronom asteroidi Uluslararası Astronomi Kongresi'nde anlatır. Fakat fesli kafası ve doğulu giysilerinden dolayı kimse onu dinlemez, ama bir Türk diktatörün kıyafet devrimi yapıp herkesi Avrupalı gibi giyinmeye zorlamasından sonra aynı astronom bu defa modern kıyafetlerle kongreye katılır ve herkes ikna olur.

Dünya çapında çok okunan ve çok sevilen bu kitabın yazarı Saint Exupéry, kitabı yazdıktan altı yıl sonra Le Petit Prince adlı bir uçakla keşif uçuşu yaparken Akdeniz üzerinde kaybolur ve bir daha kendisinden haber alınamaz. Fransa'da çok sevilen Küçük Prens'in resmi 50 franklık banknotların üzerine basılmıştır.¹

Renata CIOBANU
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

YAZ LİMONATASI

Taze sıkılmış portakal suyu tadında dünya bugün
Mevsimlerden deniz kıyısı
Ve aylardan yağmur damlaları.

Susan ellerim yarından sonra konuşacak
Ve mor salkımlı bir cumartesiyi
Kravatlı pazara bağlayan gece yalnızlık boyun eğecek
Ucu şehirlere uzanan kaldırımlara.

Bir halk yürüyecek mavi balinaların üzerinde
Bir orman yok olacak o Pazar
Bir çocuk susacak katil mezarlığın karşısında.

Saçlarım taralı
Ellerim nemli
Boyunmda bir parfüm kokusu sonbahardan çaldığım;

Pantolonum tek çizgi ütülü
Ellerimde bir demet kağıttan yapma gemi
Kravatımı bağlıyorum
-bağlıyor muyum, evet bağlıyorum-
Bitmekte olan bir günün
Kızıl ile turuncu arası güneşine dönük yüzüm.

Hep ölenleri saydım ben
Hep ölenleri saydım
Ölenleri hep
Çünkü ölenler bile biliyorlar ki
Onlar daha diri
Gökyüzünün altındaki ruh sahiplerinden.

Deniz TUĞER

KAYGI HIRSIZLIğI

Kaygı başlar gün doğmadan yeryüzüne
Kaygı dans eder en güzel cümlelerle...

Geçiyorum pencereimin başına, yukarı bakıyorum
Gökyüzünü çalmışlar
Eskilerden bir müzik çalınması gibi
Sesler düşüyor suda yüzen hayalimin üzerine.

Sokağa bakıyorum pencereden
Sokağı da çalmışlar
Bomboş duran odadaki o telefonun çalması gibi
Ölümler oluyor gün batımından kalma hayallerimin üzerinde.

Deniz kenarlarını görmeye gidiyorum pencereden
Denizi de çalmışlar kenarlarını da
Bir hırsızın, en değerli eşyaları çalması gibi
Balıkçılar olurdu buralarda bir aralar
Ve çığılıkları hiç eksik olmayan martılar olurdu
Biraz bakınıyorum etrafıma
Ne balıkçı kalmış
Ne de saksofon tadındaki sesleriyle martılar.
Hayret ediyorum artık
Onları da çalmışlar
Gölgeler düşüyor kullanılıp bitmiş hayallerimin üzerine.

Pazarlara çıkıyorum pencereden hava almaya
Yolda aklıma geliyor
Hava yerine elma almaya karar veriyorum
Yok artık elma satıcılarını da çalmışlar
İyide elmaları neden çalmışlar
Hayretten izler düşüyor benekten yapılmı elmalarımın üzerine.

Bir ara hayretlerimin de çalındığını fark ediyorum...

Deniz TUğER
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Gazetecilik Bölümü
3. Sınıf

KENDİNE İYİ BAK

Sarmış etrafımı kuru ağaçlar
 Ağaçlar içinde bir kayayım ben
 Bir tarafım yosun
 Bir tarafım taş
 Altımda karıncalar yuva salmış
 O kadar çok ki, ben bile sayamadım
 Her gün daha da çoğalıyor
 Zamanla ölüyor bazıları
 Ama bir ölenin yerine bir kaç daha geliyor
 Geliyor, geliyor
 Geliyorlar...
 Yağmurdan koruyorum onları,
 Bir kış akşamı yağın kardan bile koruyorum
 Onlar uyuyorlar kış gelince
 Koruyucularının ben olduğunu fark etmeden
 Ama, ama bir şey de var ki
 Ben onları aynı zamanda güneş ışığından da koruyorum
 Korumak değil bu
 Önünü kesiyorum resmen
 Sen onları bir de yaz geldiğinde görse
 Ah canım
 Nasıl bir uyanışma başlar
 Yeryüzüne çıkarlar
 Karşıdaki kış için yem toplamaya
 Güneşlenmeye, tanışmaya, çiftleşmeye...
 Yumurta koyarlar sonra yuvalarında
 Nasıl bir dayanışma bu
 Nasıl bir arkadaşlık
 Her yıl aynı şey tekrarlanır
 Kış uykusu, yaz gelişi, çiftleşme, yumurta...
 Yeni karıncalar
 Anlatamıyorum nasıl bir his
 Tüm bunları görmek
 Neyse, sen yazdıklarına takma
 Hayatını yaşa
 Bir karınca gibi değil ama
 Tekrarlanma her geçen yıl
 Yenilenmeli,
 Geliştirmelisin kendini...
 Hadi neyse,
 Kendine iyi bak
 Bir karıncanın yumurtasına baktığı gibi...

Kamran NAJAFOV
DOĞU AKDENİZ ÜNİVERSİTESİ
Radyo Televizyon ve Sinema Bölümü
1.Sınıf

Les serpents sont des créatures qui veulent protéger leurs zones. Ils peuvent être dangereux comme nous. Ceux qui peuvent tuer tragiquement.

On déteste parce que le serpent a aide à diable pour faire exiler du paradis a la terre.

En vérité, le diable s'est déguise en serpent. Donc, le serpent est innocent. Selon les anciens

Grecs, le serpent représente la sante. Mais, comme les anciens Egyptiens c'est le serviteur du

Dieu du mal. Toutes les sociétés l'ont aborde de différentes perspectives. Par exemple, le roman

Harry Potter de J.K.Rowling ou il l'a traite comme le symbole du racisme et du mal. Quant au livre petit prince d'Antoine Saint-Exupéry dans lequel le serpent représente un sage. Les humains occidentaux ont pris la plupart chose des anciens grecs.

De nos jours, on peut voir les serpents qui se trouvent dans les armes des ministères

de la sante république au monde. Selon les gens le serpent représente toujours la sante, le pire, l'éternel et la sagesse.

Özgür ÖZDEMİR
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

PROVERBES ET EXPRESSIONS TURCS SUR LE SERPENT

Acı (kötü) söz insanı (adamı) dinden çıkarır, tatlı söz yılanı inden çıkarır.
Bana dokunmayan (beni sokmayan) yılan bin yaşasın.
Denize yılan tutulur.
El eliyle yılan tutulur.
Her deliğe elini sokma, ya yılan çıkar ya çıyan.
Her sevda geçer yılan olur, sonra sokar yılan olur.
Su içene yılan bile dokunmaz.
Talışsız hacıyı deve üstünde yılan sokar.
Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır.
Yılan sokan uyumuş, aç kalan uyumamış.
Yılan yumuşak diye el sunma.
Yılanın başı küçükken ezilir.
Yılanın sevmediği ot, deliğinin ağzında biter.
Yılanın kuyruğuna basmak.
Koyunda yılan beslemek.
Yılan gibi sokmak.
Yılan gibi.

PROVERBES ET EXPRESSIONS FRANÇAISES SUR LE SERPENT

"Réchauffer (Nourrir) un serpent dans son sein"
"Mettre le pied sur la queue d'un serpent"
"Un serpent est caché sous les fleurs"
"Avoir une langue de serpent"
"C'est le serpent qui se mord la queue"
"Avaler des couleuvres"
« Qui tombe à la mer saisit même un serpent pour se sauver »
« Le serpent change de peau, mais non pas sa nature »
« Même si son enfant est un serpent, la mère se l'enroule autour des seins »
« Le père a été mordu par un serpent, et son fils a peur d'une corde multicolore »
« Qui a été piqué par un serpent, le voit partout ramper à chaque instant »
« L'aveugle ne craint pas les serpents »
« Quand on a été mordu par le serpent, on redoute le bruit d'une corde »
« Les douces paroles font sortir le serpent de son trou »
« Les petits du serpent sont toujours des serpents »
« Saisis solidement le cou du serpent, de peur qu'en se retournant il ne te morde »
« Jouer avec les serpents, c'est te faire mordre »
« Qui a été mordu par un serpent fuit devant un ver de terre »
« Les petits serpents grandissent avec leur venin »
« Ce qui fait monter le serpent dans l'arbre, c'est l'orgueil »
« On tue le serpent avec le bâton que l'on a »
« D'un père mordu par un serpent, son fils aura peur d'une corde »
« Une armée de fourmis peut triompher d'un serpent venimeux »
« On ne gifle pas un serpent dangereux »
« Le serpent se mord parce que son trou est bloqué »
« Le serpent change de peau, mais garde sa nature »
« Charmer un serpent »
« Donner en spectacle des serpent »
« Entrer dans le serpent(monétaire) »
« Être dans le serpent(monétaire) »
« Faire des serpents(pour une route) »
« Se faire mordre par un serpent »
« Sortir du serpent(monétaire) »
« Tenir un serpent en respect »

Qu'est-ce qu'un serpent ? Pourquoi a-t-on si peur de cet animal ?

Le serpent est un reptile à corps cylindrique très allongé, dépourvu de membres apparents qui est dit « froid ». Il en existe de nombreuses sortes de toutes tailles et de toutes les couleurs; ils savent très bien se camoufler dans l'environnement où ils vivent ; il y en a qui sont mortels. Quel que soit la raison, la taille, la couleur, l'apparence du serpent nous fait peur à tout âge. Au fait ce n'est pas tout à fait exact ; imaginez un tout petit enfant devant un serpent, à votre avis aurait-il peur de cet animal? Bien-sûr que non. Pourquoi ? Seulement parce que l'enfant n'a aucun préjugé sur cet animal que tout le monde redoute. On peut donc dire que cette peur, cette haine, tout ce qu'on lui attribue provient de tout ce que l'on a entendu jusqu'à ce jour. En examinant les différents aspects du serpent dans le temps, nous pourront peut-être donner un sens à la place que l'homme lui a donnée depuis des millions d'années.

On rencontre pour la première fois le serpent dans le récit d'Adam et Eve où le démon s'incarne sous la forme du serpent en symbolisant le tentateur, le mal, le péché. Il y a même un mythe sur lequel ce proverbe est né: « Yılanın huyu iyi olsaydı ayakları olurdu » (Si le serpent avait un bon caractère, il aurait des pattes) où l'on raconte qu'à l'origine le serpent avait lui aussi des pattes qu'il perdra après avoir trompé Adam et Eve. On le voit également dans le récit de Moïse où son bâton se transforme miraculeusement en serpent du fait de l'incrédulité de Nimroud. L'emblème de la santé est représenté par deux serpents qui signifient la longue vie.

Après avoir examiné les proverbes et les expressions turcs et français, nous pouvons voir qu'il y a des similitudes sur la représentation du serpent dans ceux-ci dans les deux cultures. Dans toutes les deux cultures, le serpent traduit le caractère de ce qui est faux , induit implicitement les concepts de l'hypocrisie (« Nourrir ou réchauffer un serpent dans son sein », "Yılan gibi"), du danger (" Un serpent est caché sous les fleurs", "Mettre le pied sur la queue d'un serpent", "Yılanın başı küçükkün ezilir"), de l'ingratitude, de la trahison et incarne les caractéristiques de l'homme par méfiance (« Le serpent ne mord pas, on ne le porte pourtant pas au cou », "Yılan gibi sokmak").

Par conséquence, le serpent a été jusqu'à nos jours un symbole par excellence dans beaucoup de langue: de l'ingratitude, du mal, du danger, de l'hypocrisie, de la méfiance et de la trahison, et il continuera à être.

Kıymet AVCI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

"KENDİNİ BİLMEK, TÜM BİLGELİĞİN BAŞIDIR" (ARİSTOTALES)

"QUİ SUIS-JE ?"

Pour répondre à la question «Qui suis-je ?», se présenter avec notre état civil est insuffisant. Nous sommes amenés à nous définir par nos qualités, nos défauts, nos désirs : C'est ce qui constitue notre caractère. Le miroir, la société dans laquelle nous vivons, nos paroles, nos pensées et nos actes jouent un rôle essentiel pour nous décrire. Qui suis-je ? En regardant dans le miroir, je remarque que je ressemble à toutes les femmes. Je n'ai rien d'extraordinaire. Je ne suis ni laide au point d'éloigner quelqu'un, ni très belle pour rendre quelqu'un amoureux de moi. Le miroir est très important pour moi, comme pour tout le monde. Il est rare que je n'y regarde pas plusieurs fois par jour : à mon lever, avant de sortir, avant d'accueillir quelqu'un, qui que ce soit, avant d'entrer en cours ou autre part. N'est-ce pas la même chose pour la majorité des gens ? Il est important d'être vêtue correctement et en harmonie. J'aime porter toutes les couleurs tant que je puisse bien les combiner.

Je prends plaisir à faire en général toutes les tâches et les occupations. J'aime la vie avec tous ses sens. Pour certaines personnes, faire du ménage, du repassage, à manger ou de la couture peuvent être très embarrassants. Tant que j'ai du temps et de la capacité, cela me fait du plaisir. La vie n'est-elle pas plus belle en y prenant plaisir ?

J'aime autant être parmi les gens qu'être seule. La solitude me permet de réfléchir, de penser, de me découvrir, de lire et aussi d'écrire. J'ai du mal à faire tout cela quand je ne suis pas seule. Il m'arrive même parfois de me sentir toute seule dans une foule de gens.

Passer du temps avec ma famille, me promener dans la nature, dans le centre-ville, découvrir de nouvelles choses, regarder des films mystérieux, faire des travaux manuels, m'occuper de mes fleurs, me retrouver avec mes amis sont certaines de mes occupations.

Aujourd'hui, je n'ai rien à voir avec l'enfant ou la jeune fille d'autrefois ne pouvant s'exprimer et être moi-même dû aux pressions multiples. Mon «moi» a évolué avec le temps. Je vais bientôt avoir mes 40 ans, née sous la constellation du poisson. Mais peu importe ! J'ai confiance en moi. Je suis décidée. Je suis de nationalité turque du fait de mes origines et française depuis mes 18 ans. Ce qui fait que, bien que la culture turque soit majeure dans ma vie, il arrive que l'on trouve des traces de la culture française où j'ai vécu 20 ans.

A l'âge de 40 ans, il est sûr qu'on ait plusieurs rôles. Celui d'enfant, quelque soit mon âge, je suis la petite fille de ma mère. Etant mariée et mère de trois enfants, je dois assumer de nombreuses responsabilités. Je ne m'en plains pas. « Il n'y a pas de rose sans épines » dit-on. Etre l'aînée de trois frères et sœurs entraîne souvent une surcharge de devoirs et de responsabilités. C'est parfois difficile !

On me nomme « muhtar » (mairie) depuis que j'ai habité dans mon village –depuis une quinzaine d'années. Je pense que c'est parce que c'est moi qui m'occupe la plupart du temps des travaux de rénovations, des plans des meubles, des plans des meubles, de l'ordre du jardin de mes parents, et aussi car je suis obligée de prendre les décisions que mes parents devraient prendre lors de leur absence. Mes proches me demandent souvent conseil.

Bien-sûr, tout cela influence mon caractère. J'ai de bonnes relations avec mes voisins et mes amis.

L'ennui, je ne le connais point. J'ai toujours été en activité (sans salaires), tantôt à des cours de religion, de couture, tantôt de formatrice d'auto-école... Apprendre quelque chose de nouveau, découvrir, c'est vraiment génial !

Malgré tout cela, il m'arrive d'être parfois comme une enfant qui pleure pour un rien, qui parle trop, qui agit spontanément sans réfléchir ou bien qui se réjouit d'un petit geste, d'un tout petit cadeau.

Ce qui me passionne dans la vie, c'est d'être serviable, d'être utile pour mon entourage, pour mon pays, pour l'humanité.

Les endroits obscurs et déserts, les ambiances racistes, briser le cœur de quelqu'un, être trompée et le mensonge me font très peur.

Il m'arrive de prendre les prophètes, les savants, mes professeurs et un de mes oncle –c'est mon idole- pour modèle pour leurs qualités, telles que la patience, la tolérance, la bonté, la conviction, la générosité et bien d'autres encore.

Je déteste les matchs et surtout leurs discours, le mensonge, les ambiances de moquerie, que l'on s'occupe de ma croyance, être humiliée pour elle ou pour autres choses, être sous une pression.

J'ai vécu certaines choses en premier dans mon entourage comme rester en Turquie après le mariage alors qu'à l'époque les conditions très difficiles. D'habitude, les jeunes hommes de Turquie qui se marient avec les jeunes filles d'Europe rejoignent leurs épouses ; les couples vivent en Europe ; en général, ceux sont les jeunes filles qui ont alors le dernier mot à dire car elles sont du pays, elles connaissent la langue et le mode de vie du pays, elles travaillent alors que les jeunes partis de Turquie sont entièrement étrangers à tout, ils sont obligés d'être guidés par elles. Moi, j'ai choisi de faire l'inverse ; de venir de France pour la Turquie et d'y rester –beaucoup de mes amies sont retournées en France, elles n'ont pas pu faire. Je suis la première femme voilée à conduire dans mon village dans les années 90 – j'étais au volant alors que mon mari était assis à ma droite, c'était inhabituel. J'ai accouché mes trois enfants en France, chez mes parents –c'était contraire à nos coutumes. J'ai repris mes études après plus de vingt ans d'écart. Imaginez les pressions de la société où je vis, parfois celles de mon mari ! J'ai brisé certains tabous.

En bref, qui suis-je ? Je ne suis qu'une femme ordinaire ayant certaines qualités, des défauts, des désirs. Je suis humaine. Chacun possède une personnalité différente. Ce qui explique l'unicité de chacun. En sachant qui on est, on s'occupe de soi, on sait comment réagir face à certaines situations, comment se comporter vis-à-vis des gens.

Kıymet AVCI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

BAGIMSIZLIK ŞİİRİ IV

Biraz fazla gibi oldu bu.
Aramıza ne kaldı girmeyen;
Ölüm mü?
Hangi gibi bir şey oldu bu.
Hangi camiden kaldırıldı
Nerede kilindi cenaze namazım
Bilinmez...
Ölüm gibi bir şey oldu bu,
Ölüm gibi ani.
Sannın tüm tonlarından
Daha sarı,
Yoksulluktan daha acı.
Aç ağız kokulu
Bu saygısız yalnızlığın yanı sıra
Haddini aşmış bu güzelliğe
Arsızca kapılmış gözlerim.
Varlığında kavuşturamazken sözleri
Mesafeler kırmış kemiğini dilimin.

Bir tiyatro salonu sessizliği
Kıvamında duruşum,
Varoluşum.
Ah ne demeli, gönlüm,
Ben çoktan mahvolmuşum.

Biraz fazla gibi oldu bu.
Elinden bir çay bile içmeden,
Kaç kadın ezip geçmiş üzerimden heyhat!

Ve bir yaratıcının
Günde beş vakit hakkı varken
Varlığını duyurmaya
Kimse farkına varmıyor kayboluşumun.
Ah ne demeli, azizim,
Ben çoktan mahvolmuşum.

Biraz fazla oldu bu.
Kapını kapatsam
Pencereden giriyor hüznün.

Elcan BAYRAM
HACI BEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik
2. Sınıf

GİDİŞİ KIYAMET ADAM

Ne zamandır göz göze gelmiyoruz resminle,
 Ne zamandır konuşamıyoruz şöyle karşılıklı.
 Ya da tek taraflı mı demeli?
 Bilemiyorum...
 Senin susup benim konuştuğum zamanlar işte;
 Kaç zamandır gece gözlerini görmedim,
 O yüzdendir geceleri ayakta oluşum.
 Küf tutmuş pencere kenarlarına tutunuyorum,
 Yokluyorum köşe bucak mevsimi.
 Camlara çığ düşmüş
 Gözlerim gibi...
 Sır tutar gibiyim nicedir,
 Dilimin adını anmaya çekinceli halleri
 Biri duyacakmış gibi sanki;
 Biri gelip söküp seni yerinden
 Beni eksik koyacakmış gibi...
 Korku var yerli yersiz, gözlerimde
 Uzun uzun dalarım sonra;
 Saat türkü söyler
 Ben seni bestelerim vakit geçtikçe
 Seher görüldükçe sen, kayboluverirsin
 Bütün melodiler susar,
 Ağırlaşır göz kapaklarım.
 Yarı ölüm beni sarar
 İrkillirim sonra
 Sen gitmişsin,
 Gün ağırılmış,
 Herkes mutlu,
 Çay soğumuş...
 Mum tükenmiş gece hasretine.
 Bir resmin aynı hala
 Göz göze gelmek için bakan
 Aynı boşluğa
 Hislerimden habersiz,
 Çok uzaklarda...

Emine KOÇ**KARABÜK ÜNİVERSİTESİ****Sosyoloji Bölümü****3. Sınıf****UZAK**

Köhneydi dudakların
 Hiç bir cümlemin ayak izi yoktu
 Kalabalıktı oysa mumun alevi
 Şiirlerinde kavuşmak yoktu
 Sıcacığı tenin
 Zemheri ayazının ortasında
 Tek yaşam belirtisiydi
 Epeyce uzaktı gözlerin
 Bana yakındı
 Git git bitiremedim...

Emine KOÇ**ŞİİRCE**

Bir yığın cümleydi gözlerin
 Onca kağıda sinmiş dudak izlerin
 Kalemim aşkıyla düşürverdi kucağına
 alevin,
 Sen çoğaldın yazdıkça
 Ben tükendim
 Yangını ben oldum bu şiirin
 Bende, benden fazla olan sendin...

EMİNE KOÇ

KADIN

Kadın... Kimi zaman inanılan en güçlü tanrıları simgeleyen bir heykel kimi zaman yasaklanması gereken bir tehlike oldu. Erkeklerin egemen olduğu dünyadaki yerini her zaman erkekler belirledi. Kimi erkek kadını sevdi, kimi erkek kadını öldürdü. Kimi kadın büyük icatlar yaptı kimi kadın anne bile olamadan öldü. Ama tüm kadınlar, erkeklerin hükmettiği dünyada her zaman etiketlendi. Her zaman çeşitli sınıflara ayırdı erkekler, kadınları. Engizisyonlarda kadınları cadı diye yakanlar, sadece birkaç yüzyıl öncesinde kadının şeytani bir varlık olduğunu söylemeye başlamışlardı.

Her şey ilkel dünya diye teknoloji medeniyetince aşağılanan dünyanın evrimi ile başladı. Genler var oldu önce, kadını cinsel kimliği ile değerlendirip "anne"lik görevi ile sınırlayan. İnsanlık, asır eskittikçe kadına olan tavrı daha hapsedici olmaya başladı. Erkek, damarlarında gezen testosterondan aldığı vahşice bir cesaret ile kadını yontmaya başladı. Kadın, şekil değiştirerek kendisinden uzaklaştı. Tüm kısıtlamalara boyun eğdi kadın. Ancak bir iki yüzyıl önce başkaldırabilirdi. Ancak bir iki yüzyıl önce, erkeklerle eşit sosyal haklara sahip olması gerektiğini haykırdı. Kadın, çeşitli haklar elde etse de beyinine vurulan zincirden kendisini kurtaramadı. Radikal feministlerin gördüğü kusursuz kadın algısından veya sosyologların ataerkil toplumdaki kadın çıkarımlarından daha acımasız bir gerçek var artık; kendisini hapseden kadınlar, kendi isteğiyle erkek kimliğine boyun eğen kadınlar, beyni erkekleşmiş olan kadınlar.

Kadın, biyolojik olarak erkekte çok az farkı olan insan dışısına verilen genel isim. Kadının doğurgan oluşu, toplum yerindeki konumunu belirlediği gibi kadının ruhsal durumunu da etkilediği için, kadının en önemli özelliği sayılabilir. Kadını, bedeni hazırlar her ay yeni bir canlı var etmesi için. Hormonlarından tutun da fiziksel özelliklerine kadar her şey değişir. Bu da kadının ruhsal ve fiziksel dengesini alt üst eder.

Freud gibi psikiyatrinin ismini anmaktan hoşlanılmayan kurucusunun bile anlamadığı kadını, bedensel etkenlerinin yanı sıra sosyolojik konumu da şekillendirir. Erkek gölgesinde var olmaya çalışan kadın, bedensel kimliğini de kaybetmeye başlar. Doğduğu andan itibaren, ailesi tarafından kısıtlanmayan kadın bile toplumun ayıpları ve saçma dayatmaları ile karşılaşır. Kadın için, her şey ayıptır. Kadın için her şey günahdır. Kadın cinselliğine indirgenen namus sınırı dayatılır kadına. Kadın, bu sınıra uysa bile namussuz olmakla itham edilebilir. Tüm oklar kadındadır her zaman. Kadını aldatan erkek değil, "diğer kadın" suçlanır mesela. Kadın, toplumun en hassas noktasıdır. Bakirelik zinciriyle donatılır kadını, es kaza, Latince de hymen denilen ve hiçbir işlevi bulunmayan kızlık zarı olmadan doğarsa kadın-ki bu ihtimal her zaman vardır- ölüm ihtimali bile düşünülür. Avrupa'daki

bekâret kemeri ayıbı bu yüzyılda, bu topraklarda devam etmektedir aslında. Düşünce ayıbı, fiziksel ayıptan bile daha ağır zincirler vurur.

Peki ya kadın, bunca zincirin arasında ne olur? Kadınlıkla ilgili var olan her şeyi kaybeder. Evlilik odaklı yetiştirildiği için hayattaki tek amacı, belediye yetkisi ile bir erkeğin üzerinde hak iddia etmek olur. Bekâret odaklı yetiştirildiği için, duygusal ilişkilerinden zevk almaz. Erkekten korkar, çünkü erkeğin kötü olduğu öğretilir kadına ve maalesef kadın, kimi zaman korkusunda haklıdır da. Kadın, maddi ve manevi olarak bir erkeğin kanatları altına girme olasılığını bilerek yetiştiği için kendisini kişisel ve kültürel olarak geliştirme eğiliminde değildir. Bu nedenle de ortaya cahil, bilgisiz, kültürsüz bir kadın yığını çıkar. Kadın, üniversite eğitimini bile kendi ayakları üzerinde durmak için değil, "erkeği karşısında güçlü(!) olmak" için alır. Kendisini bu kısıktan kurtaran azınlık ise, toplumun şeytan gördüğü kesimdir. Hayattaki tek amacı bir erkeğin üzerinde yasal olarak söz sahibi olmak ve bu erkekten çocuk dünyaya getirmek olmayan her kadın, toplum için tehlikedir. Erkeklerin ve erkekleşmiş kadınların çoğunluğu oluşturduğu toplum, gerçek bir kadını asla kabullenmez, gerçek bir kadını asla sahiplenmez. Ve ne acıdır ki, bir kadını en çok başka bir kadın yaralar. Özdeyişi değiştirerek duruma uyarlısak, "kadın kadının kurdudur."

Dün, çok kadın kanı döküldü. Engizisyon mahkemelerinde cadı olduğu iddiası ile yakıldı kadınlar, bekâret kemerinin verdiği acıya ve aşağılanmaya tahammül ederek devam etmek zorunda kaldılar hayatlarına. İstere medikleri erkeklerle beraber olmaya zorlandılar. Bir eşyaymışçasına savaşların sonundaki ganimet oldular. Ama aynı dün de kazanıldı birçok hak. Avrupa'nın bir sokağında sigara içmekten çekinmeyen bir kadınla başladı belki hak kazanma süreci, ya da fabrikada grev yaptığı için öldürülen kadınlarla. Bugünse, sosyal olarak eşit haklar var gibi görünse de, uygulanmadığı için kadınlar hala eziyet görüyor. Kadınlar hala öldürülüyor. Dünün bekâret kemerleri, bugünün jinekoloji kontrolleri haline geldi. Dünün engizisyonları, bugün tecavüz edemediği için yakarak öldürme oldu. Dünün ganimeti olan kadın, artık fuhuş mafyalarının elinde iğrenç bir ticaret metası haline geldi. Toplum, fikrini değiştirmedikçe, yasaların kadına nasıl davrandığının bir önemi yok. Kadınlar, yeni nesli erkek odaklı eğitmedikleri gün, kalkınacak toplumlar. Kadınlar, erkeklerini her hakka sahip canlılar olarak yetiştirmedikçe yükselebilecek kadın erkeğin konumuna. Kadınlara en büyük zararı veren erkekler değil, erkek beyinine sahip kadınlardır. Bu nedenle, gerçekten kadın haklarını savunan insanın yapması gereken ilk şey, erkek beyinli kadınlara gerçek kimliğini öğretmek olmalıdır.

Ve yarın... Yarından umudumuz ancak erkek beyinli kadınları ve canı ruhlu erkekleri toplumdan izole ederek var olacak. Dünya kadınlar gününün kutlanmak zorunda olmadığı, derneklerin bile kadın kolları olarak ayrı bölüm açmaya ihtiyaç duymadığı, cesaret vb kişilik özelliklerinin erkeğe mal edilmediği bir yarın dileğiyle...

Kübra GÜL
MERSİN ÜNİVERSİTESİ
Tıp Fakültesi
3. Sınıf

Une Mère

Des milliers d'étoiles dans le ciel,
Des milliers d'oiseaux dans les arbres,
Des milliers de fleurs au jardin,
Des milliers d'abeilles sur les fleurs,
Des milliers de coquillages sur les plages,
Des milliers de poissons dans les mers,
Et seulement, seulement, une mère.

André Bay

BİR DEM

Hatırlayamam öyle her şeyi,
 Bütün yolculuklarım ve gittiğim yollarda
 Saydığım yol çizgileri,
 Ansızın vuran sevdaların
 İnciten ve es geçen darbeleri,
 Adı unutulmuş masalların
 Serseri, kısmen iyi niyetli prensleri
 Unutulur, geçer gider zihnimden
 Gömülür sessiz bir törenle bilinçaltıma
 Yeni yaşamını bekleyen araf-anılar gibi...
 Söyleyemem her zaman içimden geçenleri,
 Bir kuş dalgası vardır aklımda
 Kalemime tapındığım Cemal Bey'den kalma
 İşte ben var ya,
 O kuşun çığlık sesi olurum kimi zaman
 Yaklaşırken bir balığa,
 Hem duyulur hem de gözden kaybolurum
 İsmimden bin tane başrol oyuncusu yaratır senarist amca
 Oynanır güzel başlayıp çıkmaza giren,
 Apansız sevdalarda...
 Durulmam ben öyle, bahar yeli gibi
 Ben estikçe savrulur hayaller ki
 Hafiftir elim, kırıp dökmem hislerimin değdiği yeri
 Fırtınalar içimde kopar,
 Dışardan uzun süreli hissiz rüzgârlar okşar tenleri
 Ben, beni bilirim.
 Beni bir ben bilirim.
 Bir de, şu hayatta en çok ben eserim 'sen'i...
Selin SIVARI

BİR BAŞKA DEM

Geceler boyu uyutmayan bir işkence bu,
 Aritmik kahırlarla saran sancılarını
 Hayal kahramanlarla noktalanın sonu...
 Oysa bir süre farkında bile değilsindir.
 Oysa,
 Gerçekten özlersin onu.
 Hafızası güçlüdür aşkın,
 Akılda tutmak değil yorumlamaktır asıl zekâ işi
 Görünmeyenin peşinde koşmak emek değildi hâlbuki...
 Kayıplara karıştı sonra zoraki hisler,
 Oysa bir süre adresini bile bilmezdin
 Oysa
 Gerçekten yitirmiştin onu...
 Sonrasında her umuda bir başka kişi,
 Her sızıya bir başka koku...
Selin SIVARI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

ACI BİR RÜYA

Gün ağarmadan az önce Gazi, Ali'yi çağırmış;

"Bir haber var mı?" diye sormuştu. Ali'de:

"Şifre geldi ama çözülmedi." demişti. Mustafa Kemal emir Çavuşu Ali'ye hüzünle baktı:

"Annemin öldüğünü biliyorum." dedi. "Bir rüya gördüm, yeşil tarlalarla annemle dolaşıyordum. Birden bir fırtına çıktı, Anamı alıp götürdü."

Deşifre edilmiş telgraf eline verildiği zaman onu okudu gözlerini kapadı, bir an düşündü ve:

"İzmir'e gitmiyoruz." dedi. "Treni İzmit'e çevirsinler."

16 Ocak 1923 günü akşamı için İzmir'e İstanbul gazeteleri başyazarlarını çağırmıştı. Çok önemli bir basın toplantısı yapacaktı.

Başyaver Salih Bozok tarafından çekilen telgrafta annesinin ölümü üzüntüyle bildiriliyordu. Atatürk, üzüntüsünü telgraf üzerine düşen, ama belli etmemeye çalışan iki damla gözyaşıyla belli etmemeye çalışıyordu...

Zübeyde Hanım, 15 Ocak 1923 günü akşamı hayata gözlerini yummuştu.

O yedi yıl süreyle cepheden cepheye koşan, en güzel günleri karargâhlarda, çadırlarda geçen Mustafa Kemal anasının ölüm haberini bir trenin vagonunda almıştı. Onu seven kadın artık arkasında yoktu.

Acılarla, özlemlerle süren, mutlulukla biten koca bir ömür böyle geçmiş, böyle tükenmişti...

O gün İzmir'de Başkumandanlık Başyaveri Salih Bey'e şu telgrafı yazdırmıştı O:

"Dakika teahhuru

Mucib-i Mes'uliyettir.

Başkumandanlık Seryaveri Salih Bey'e

Verdiğiniz elim haber, beni çok müteessir etti. Merhumenin münasip bir tarzda merasim-i tedfiniyesini ifa ettiriniz. Cenab-ı Hakk millete hayat ve selamet versin."

Başkumandan
Gazi Mustafa Kemal²

²Atatürk Araştırma Merkezi, Atatürk'ün Annesi Zübeyde Hanım, Cemil Sönmez, 2. Baskı Ankara 1998, ISBN: 975-16-0942-9. Sayfa: 103-104

HAYATTA BEN EN ÇOK ANNEMİ SEVDİM

Can Yücel'e nazire

Ona göre baştan beri iflâh olmaz biriydim
 Babam korkuydu bana, annem yürek serinliği
 En sevdiği oğluydum -bana hep öyle gelirdi-
 Uzun avcı öykülerini ilk ondan dinlemiştim
 Hayatta ben en çok annemi sevdim

Sözüm ona büyümüşüm, ekmeç getirirdim eve
 Annem öldü, düşünüyorum, koptu salıncağın ipi
 Anahtarsız bir kilide benzediğim doğru şimdi
 Saçlarına tırmanırđım tutunup yıldızlara
 Kokusu kalmıştırdiye kapandım odalara

Kıyamazdı bilirdim şiirler yazan oğluna
 Sevgilim terk edince benden fazla ağlardı
 İstiridyeydi annem, içinden inci çıkardı
 Her gün daha da büyüyor yüreğimdeki yırtık
 Annemi anılarda bile bulamıyorum artık

Babamın hemen ardından gitmesi gerekmezdi
 Evinin badanasını yarım bırakıp erkenden
 O gün bugündür bana gülden önce gelir diken
 Dedim ya anahtarını yitirmiş bir kilidim
 Hayatta ben en çok annemi sevdim

Abdülkadir Budak

(1952-)

J'AI LE PLUS AIME MA MERE DANS LA VIE

à Can Yücel

J'étais un bon à rien pour elle dès le début
Mon père était la peur pour moi, ma mère, fraîcheur du cœur
C'était moi, son fils le plus aimé –il me semblait comme ça-
C'était elle qui me racontait la première fois de longs contes de chasse
J'ai le plus aimé ma mère dans la vie

Soi-disant j'étais grandi, j'apportais du pain à la maison
Ma mère était morte, je laissais tout tomber, la corde du balançoire était cassée
C'était vrai, je ressemblais maintenant à une serrure sans clé
Je grimpais les cheveux de ma mère, pour saisir les étoiles
Je me suis enfermé dans les chambres pour sentir son odeur

Je savais qu'elle avait pitié de son fils poète
Elle pleurait plus que moi, quand ma petite amie m'a quitté
Ma mère était l'huitre dans laquelle il existait des perles
Chaque jour ma déchirure s'accroît de plus en plus dans mon cœur
Je ne peux plus la retrouver même dans mes souvenirs

Il n'était pas nécessaire qu'elle s'en aille à la suite de mon père
Elle n'a pas pu terminer le badigeon de sa maison
Dès lors l'épine vient avant la rose pour moi
Je l'ai déjà dit, je suis une serrure dont la clé est perdue
J'ai le plus aimé ma mère dans la vie.

Abdülkadir BUDAK (1952 -)

Traduit par: Galip BALDIRAN

The first of these is the fact that the
American people are becoming more
and more interested in the
health of their children. This
interest is shown in the fact that
the parents of children are
beginning to demand that their
children be vaccinated against
the diseases which are so
commonly fatal to them.

The second of these is the fact that
the American people are becoming
more and more interested in the
health of their children. This
interest is shown in the fact that
the parents of children are
beginning to demand that their
children be vaccinated against
the diseases which are so
commonly fatal to them.

The third of these is the fact that
the American people are becoming
more and more interested in the
health of their children. This
interest is shown in the fact that
the parents of children are
beginning to demand that their
children be vaccinated against
the diseases which are so
commonly fatal to them.

The fourth of these is the fact that
the American people are becoming
more and more interested in the
health of their children. This
interest is shown in the fact that
the parents of children are
beginning to demand that their
children be vaccinated against
the diseases which are so
commonly fatal to them.

SADECE KONYA'NIN DEĞİL İÇ ANADOLU'NUN

EN BÜYÜK DİJİTAL BASKI MERKEZİ

Dijital
Baskıda
Son Nokta

Konyada İlk ve Tek
HP Latex 360

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Konyada İlk ve Tek
HP INDIGO 3550
Digital Press

Xerox 4112 PS

Canon IR5240

Canon IR8295

Konyada İlk ve Tek

HP FB500 UV Printer

İçerideki
Tüm
Çözümler

Xerox 5000A

Canon IP6000

Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd.
Aktif İş Mrk. No: 30/A
Selçuklu/KONYA

AYBİL
DİJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

Tel: (0332) 350 21 71
www.aybilonline.com
info@aybilonline.com

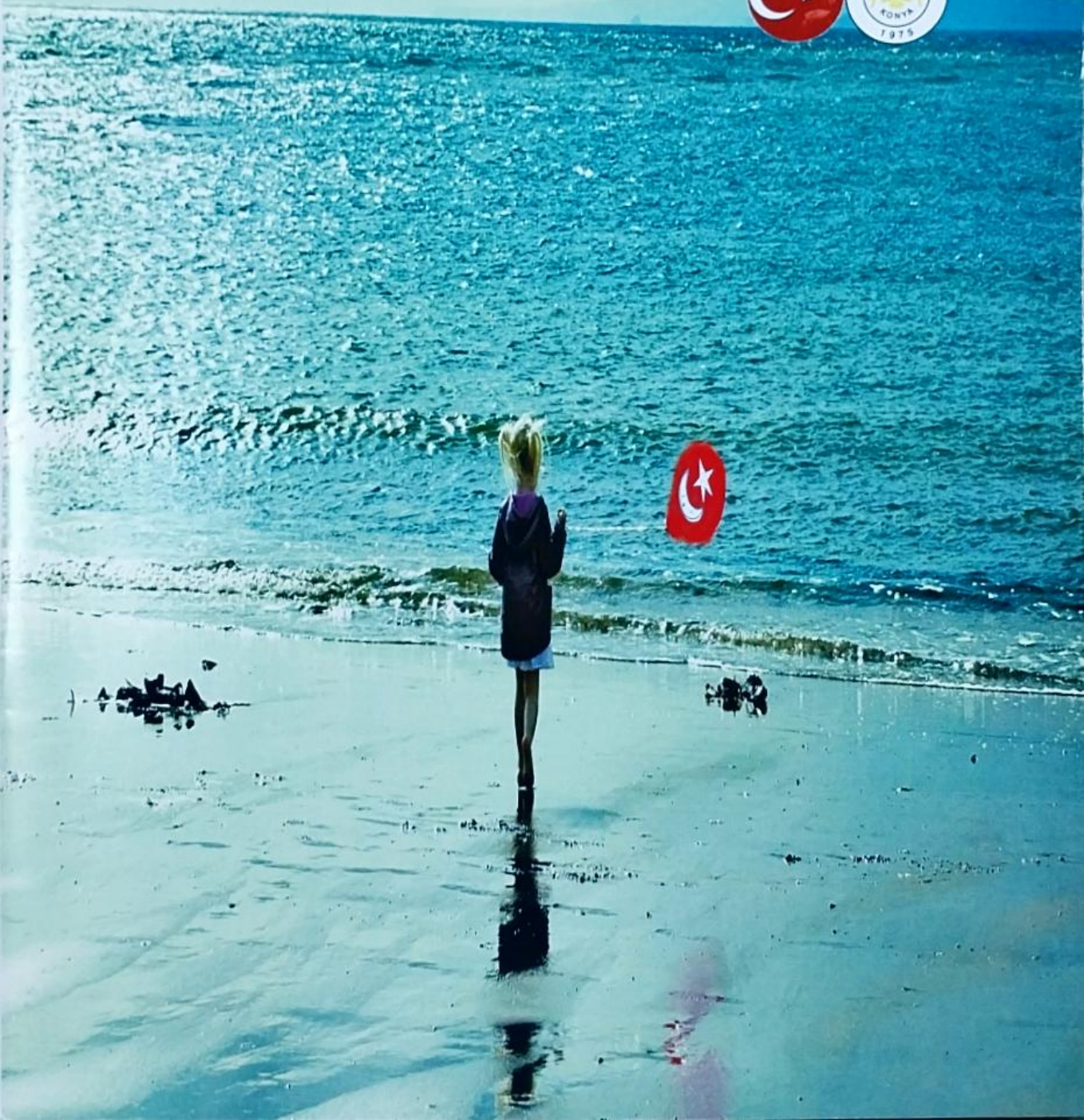
**Horozluhan Mahallesi Cihan Sk. No: 15
42300 Selçuklu / KONYA
Tel: +90(332) 346 03 69 - Faks: +90(332) 346 16 12
www.konyacimento.com.tr**

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI 25

ADIM©

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü

Selin SIVARI

Yayın Yönetmeni

Selin SIVARI

Yayın Kurulu

Melike ÖZKAN

ELİF KARAER

Selin SIVARI

Kıymet AVCI

Yayın Türü

Yaygın Süreli

Nisan 2015,

Konya

Her Hakkı Saklıdır.

Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.

Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.

Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi

Fransız Dili ve Edebiyatı

Selçuklu / KONYA

adimadim.selcuk@gmail.com

Dizgi

Selin SIVARI

Basım Yeri

Selçuk Üniversitesi Alaaddin Keykubat Kampüsü Edebiyat Fakültesi

Zemin Kat Fotokopi Merkezi-KONYA

Telefon: 0332 223 13 96

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
MASAL	Mehmet Özcan YASDIBAŞ	3
İMGENİN RENGİ	Kamran NAJAFOV	7
L'ORIENTALISME	Seçil YÜCEDAĞ	8
LALİN	Elcan BAYRAM	10
KIRMIZILARDAN BİR YAĞMUR GÜNÜ	Deniz TUĞER	14
MEZARDAN SATIRLAR	Selin SIVARI	16
POUR ETRE RESPECTE	Kıymet AVCI	19
ÖĞRETENLE İLK TANIŞMA	Aykut ÇAVDAR	21
SONBAHAR	Emine KOÇ	22
CÜMLE	Emine KOÇ	22
MUM KORKUSU	Umut KÖKSAL	23
BİRBİRİNDEN HABERSİZ İKİ İNSAN	Ali SEVEN	24
SENSİZLİĞİN GÜNLÜĞÜ	Ali SEVEN	25
İKİ ADAM BİR SİNEK	Fatih ONAYDIN	26
SİYAH BEYAZ	Cannur DAŞKIRAN	28
DÜNYANIN EN DÜZ ADAMI	Hüseyin YENİYAPI	30
ÇAY OLMAK GEREK BAZEN	Sinan Salih GÜNGÖR	31
SES-İ KAKTÜS	Zeynep DEMİRBAÇAK	31
GÖZLERİ MİHİRLİ GECE KONUĞU	Kader ARSLAN	32
KALDIRIM SERÇESİ EDITH PIAF	Merve ABACIOĞLU	33
23 NİSAN'IN ÇOCUK BAYRAMI OLUŞU	Yayın Kurulu	35
BİR DAMLA AŞK	Selin SIVARI	36
TÜRKİYE	Ahmet ERHAN	37
LA TURQUIE	Galip BALDIRAN	38

EDITOR'DEN

Merhaba Sevgili Adım Dergisi Okurları,

Her geçen sayıda, sizlerle birlikte bir adım daha attık ve 25. sayımızda yeniden bir araya gelmekten büyük mutluluk duyuyoruz.

Her kalem yazar; önce kendisi için yazar, kendi gelişimi için yazar. Yüreğiyle yazar, yüreği için yazar... Sonrasında ise başkaları için yazar kalem. Tanınmak, tanıtmak için, ifade edebilmek ve anlaşılacak için dökülür kağıtlar üstüne... Bizim yazarlarımız da bu şekilde içten kalemlerle bizimle birlikte, bize destek oldular. Her birine teşekkür etmeyi borç biliyoruz, kalemleri daim olsun...

İçinde bulunduğumuz hafta, 23 Nisan haftasıdır. 23 Nisan Ulusal Egemenlik Bayramı egemenliğin ulusta olduğu düşüncesinin kabul edildiği gündür. Çocuk bayramımızdır. Yarının büyükleri olan çocukların bayramıdır... Mili iradenin kalbinin attığı yer olan Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin açılışının 95. yılını ve 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı'nı canı gönülden kutlar, bizleri bu günlere getiren başta Büyük Önder Gazi Mustafa Kemal Atatürk olmak üzere, vatanımıza hizmeti geçmiş bütün ecdadımızı saygıyla yad ediyoruz ve sizlerin Ulusal Egemenlik ve Çocuk bayramınızı egemenliğimizin daim olması dilekleriyle kutluyoruz.

26. sayımızda tekrar bir araya gelme temennisiyle sizi dergimizle baş başa bırakıyoruz.

Keyifli okumalar...

Adım Dergisi
Yayın Kurulu

MASAL

Öğle vaktiydi huzursuzca uyandığı an. Bu saatlere dek uyumazdı ama nasıl bir hevesle sabahın beşine dek yazası geldiyse artık. Başını kaldırmadan bilgisayarın ekranına bile bakmadan yazdı, yazdı, yazdı... Boyun ağrısına dayanamadı. Çalışma masasının yanındaki kanepeye âdeta sızdı.

Üstü açık nasıl uyuduysa öğlenin ışıklarıyla gözünü açtı. Başındaki ağrı, kollarındaki uyuşukluk, gözlerindeki mahmurluk, hafif bir hafıza sorunu, bir "ne oldu bana" durumu; üstündeki kıyafetlere sinmiş ter, ardı ardına yaktığı sigarlardan şişmiş boğazı, saç diplerindeki lüzumsuz elektriklenmeler ve dahası aklıktan kıvrım kıvrım kıvranan boş mide gurultuları..."Vay anasını! Neye tosladım ben" dedi doğrulurken. Bilgisayar hala açık, yazdıkları hala son noktadan beri yanıp sönen yazı imleci... Gözü sayfa sayfasına takıldı. Sayfa sayısı 27i gösteriyordu. Anlık bir gurur hissetti kendi payına. Sonra durdu, bu his kısa sürdü de denilebilir. "Tüm gece 27 sayfa mı yazdım yani?" dedi şaşkınlık ve kızgınlıkla. Yüz sayfayı geçtiğini umuyordu hâlbuki. Yatmadan önce "Yorgunluğuma değdi.", hissiyatındaydı ki en son hatırladığı da oydu.

Enesinde hafiften beliren bir ağrıya lavaboya yöneldi. Odadan çıkınca sola iki buçuk metrelik bir kordondan geçip girdi lavaboya. Bildik mizah dergilerinden biri, havlu kısmındaydı. Aylardan beri değişmeyen ama hep okurum hevesiyle orada tuttuğu dergiyi eline aldı. Klozette işi çabuk bitse de bu sefer, "en azından bir sayfasına bakayım barı" niyetiyle çevirdi ilk sayfayı. Beş parçalık ilk karikatürü okudu. Altındaki üç parçalıyı; sonra sayfanın sağında düz bir sütunla baştan aşağı küçük karelere sığdırılmış kargacık burgacık çizimlere baktı. Umduğıu olmadı. Yan sayfaya geçti. Süreli bir karikatüre denk geldi; X kahramanın etrafında dönen bir maceraydı bu. X kahraman dışında her şey siyah-beyazdı. Kahramanın kıyafetleri, saçı, kullandığı aksesuarlara dek renkliydi. Kahramana, iri göğüslü, kalın dudaklı, mini etekli, abartılı vücut hatlarına sahip kadınlar eşlik ediyordu. Anlaşılan bilindik bir televizyon dizisinin kahramanını hicvediyordu. Gözleri kadınların çizimlerine takılı kaldı. Sunulan objeye, farklı dürtüler ile baktığını anlayınca kendini uzaklaştırmak için dergiyi yerine bırakıp doğruldu.

Ellerini yıkayıp bolca suyu avuçlarında biriktirip yüzüne çaldı arka arkaya. Saçlarını da aynı şekilde ıslatıp iyice geriye yatırdı. Aynada anlık yüzüne bakıp aynanın sağında asılı koyu turuncu havluya uzandı. Kurulanıp çıktı. Lavabodan sağa dönünce karşıdaki kapıdan içeri girdi. Ters L harfini anımsatan bu odayı yatak odası olarak döşemiş; kendine büyük, elden düşme bir dolap alarak süslemişti. Yatağa iyi para saymış ortopedik ve rahat uyku hevesini tatmin etmeye çalışmıştı. Dolap odanın L'nin uzun çizgisinin sonunda, duvarı boydan boya kaplıyordu. Önünde bir metrelik boşluk ve boşluğu kapatan yolluk vardı. Akabinde bazalı yatağı. Yatağın başlık kısmına tutturulmuş, kendince geceleri kitap okuma hevesine uygun, iki adet ufak gece lambaları vardı. Başlığın hem arkasında hem de yatağın kapiya girişine göre solunda iki kanatlı iki pencere bulunuyordu. Bunlara, açık krem rengi stor tarzı perdelikler eşlik ediyordu. Soldaki pencerenin önünde daimi duran ütü masası ve ütüyeye ek olarak üstü her zaman ütülenmeyi bekleyen giysilerle doluydu. İştaha geldiği zamanların dışında, bütün gömlek ve tişörtleri orada olurdu.

Girer girmez dolabın altındaki çekmecelerinden iç çamaşırlarını çıkardı. Dolabın orta kapaklarını açıp düzensizce katlanıp konulmuş kotlarına baktı. Hepsinde bir kemer vardı. Siyahla buz mavisi arasında karasız kaldı. Arkasına dönüp ikisine de uyacak üstlülere baktı. Bir tane; mavi kareli, sarılı ince çizgilerle ara ara farklı tonların olduğu gömleği gördü. Buz mavisi kotu çekip aldı. Üstündekileri bir çirpıda çıkarıp hazırladıklarını giydi. Tabi, gömleği sonradan ütölemişti. Yeni aldığı, dahası kokusunu bir bayan arkadaşının tavsiyesi ile beğenip aldığı, parfümü boyun ve koltuk altlarına sıkıp odadan çıktı. Saatini, telefonunu, gümüş yüzüklerini alıp el çantasına attı. İki odalı evin oturma odası ve mutfak pencerelerini havalandırmak için açıp evden çıktı.

Asansörde saatini koluna, yüzüklerini sağ el yüzük ve serçe parmaklarına taktı. Asansördeki aynadan son kez kendine bakıp saçlarını düzeltti. Apartman kapısından çıkıp otopark bölümünü dolayıp site girişine yöneldi. Saate baktı:14.23 "Ooo!!" dedi. "Geç kaldım, geç!" Sokağa hızlı adımlarla daldı. Sola döndü, yüz metreyi az geçkin bir mesafeden sonra karşı aradaki yola sapıp tekrar sola; hafif tatlı meyilli yolu toplukladı. Burası uzundu ama gideceğe yere kendini ulaştıracak minibüsler bu güzergâhtan geçtiğinden en iyi zaman kazanma yolu buydu. Yavaş yavaş ter bastı, malum bu yörede nisan sonu haziran başı demekti birçok yere göre. Yolun sonuna ermesine ramak kala telefonu çaldı.

"Hay aksi, inşallah sen değilsindir. sen olma ne olur?!"

Çantadan çıkardığı arayan ismi gördü... İsim, korkulan kişiye aitti.

"Alo" nefes nefese bir hal, yorulmuş boğuk bir ses tonu acındırmanın başka yollarıydı.

Karşıdan:

-Neredesin Allah aşkına? Saat kaç oldu?

-Yirmi dakika sürmez, üzgünüm!

-Adamlar geldi yirmi dakikadır seni bekliyoruz!

-Ah özür, özür, özür...

-Ya, seninle birde biz buluşacaktık; bir şeyler içecek adamlara pozisyon alacaktık. Allah'ım senin adına ben endişenden geberiyorum, sen hala neyin havasındasın.

-Tamam, bindim minibüse özür, geliyorum.

-Ne minibü...

-Para mı var kızım taksiye verecek, ay sonu zaten; geldim az daha bekle!

Telefon kapandı yüzüne. Sinirleri boşaldı. Soluna bakıp karşıya koşarcasına fırladı. Gelen minibüslerin ilki başka bir semt, diğeri de öbürü de... "Dört, beş, altı, hadi ama haydi! Her zaman bir ton geçersiniz iş bize düşer, yok! Bekliyoruz ya..."

Saate baktı, beş dakika ne çabuk geçmişti. "Yine değil, bu da değil; yahu neredeler?" Umudunu yitirdi ki taksiye el attı, minibüsü gördü. Taksi şoförüne özür manasında bir el hareketi yapıp, minibüsü durdurdu. Ayakta. Tikiş tikiş. "Allah'ım bu koku ne ya!!" Uzattı tam parasını minibüsün. Gözleri camda, dışarıda. Gideceği yere yaklaşmış olmanın işaretlerini süzmeye başladı. Saate baktı. "Az kaldı az" dedi içinden

-İnecek var!

Kapı ağzındaydı. Önce kendi indi sonra yolcu, tekrar bindi. Çok sürmedi:

-İnecek var!

Yine in-bin. Tam "Ah yaklaştım" dediğinde, tekrar:

-İnecek var.

"Allah'ım ne oluyoruz? Günün garezi mi bu?" Doğru ya, hep yedi-sekiz arası ayakta olan, hafta sonlarında bile aynı çizgiyi tutturan adam, en yoğun temposunda bile en geç gecenin ikisinde yatakta olup yatan birine bugün gazez gibiymiş. İyice yaklaşınca mesaj attı: "Beş dakikaya ordayım. Kalp-gülücük".

Terledi, sıkıldı adımlamak ölümdü. Kafeden içeri girdi, arkaya, bahçeli bölüme, geçti. Gamze sırtı dönük, kendini bekleyen iki adamla sigara içiyordu. Önlerinde fincanlar, bir iki dilim kalmış pastalar vardı:

-Selam! Dedi, takınabildiği tüm şirinlikle ve en emin, samimi ses tonuyla.

İki adam ve Gamze ayağa kalktı. Göz göze gelmeden yanak yanağa Gamze'yle öpüştü, adamlara döndü; sağdaki elini sıktı "Ben Raşit" dedi. Ötekine uzandı aynı seremoniyi ona da sunup, "Özür dilerim geciktim. Çok af edersiniz, sizleri de istemeden beklettim. Hiç olmayan bir şey oldu. Dün saat beşe kadar çalışmak zorunda kaldım. Yetiştirmem gereken bir yazıyı son anda tamamlamak zorunda kaldım. Malum, ilham ne zaman gelir- gider belli olmuyor."

Sandalye çekip Gamze'ye az uzak kalacak mesafeye masaya oturdu.

"Tekrardan özür, kusura kalmayın."

Aynı boya yakın iki adamdan uzaktaki "Ben Cem." dedi naif bir sesle. Ancak gözlerinden ilk intiba olarak "Raşit oğlum, bu ilk seferin olmadı..." manasını sezdi Raşit. Diğeri girdi lafa "Ben Mustafa." Mustafa ilimliyi en azından Cem'e nazaran gözlerinde direkt bir mana sezemedi. Cem "Gamze Hanım sağ olsun, sıcak muhabbetiyle bize eşlik edip zamanı unutturdu."

Raşit, "Ne demek sıcak muhabbet ya!" dedi içinden. Kıskandı belli etmemeye özen gösterip gülücükler saçıp Gamze'ye döndü, Gamze'nin yüzü yerde istemsiz gülümsüyordu sanki. "Evet, öyledir Gamze Hanım." Mustafa, "Konuya girelim" deyip kesti Raşit'in devamında söyleyeceklerini, "Biz Kırıkkalem yayın evi olarak on altı serilik, güncel çocuk masalları basmayı düşünüyoruz. Konu başlıkları ve masallarda sunulmak istenen mesajlar bu dosyada. Kısaca bir bakın sonra konuşalım."

"Masal mı?! Ne masalı? Bu ne Gamze, ne diyor bunlar. Hani roman, hani büyük yayın evi, hani ya... Nedir bu komedi? Bu gazez ya, bugün ne? Nedir bu masal işi Gamze?"

İçinden bunları diye diye, başıra çağıra dosyayı inceledi. Yok dış fırçası-ağız sağlığı; yok elektrikli ev aletleri zararları; yok ilaçlar buzdolabı... Allah'ım bunlar ne? Yuh artık balkonlar mı?... Gamzeeee! Gamzeeee! Kime çattık biz ne konuşuyoruz burada? Çığılıkları kalbini zorlarsa da duyan sadece kendisiydi tüm bu cümleleri.

Cem, "Amacımız okur kitlesine, yani ebeveyn ve ilk okul çocukları- ana okulu seviyesi de dahil günümüz modern hayatın ve teknolojinin faydalı ve zararlı yönlerini daha küçük yaşta çocuklarımıza eğitici yönden sunmak."

Mustafa, "Vallahi benim kız beş yaşında, bilgisayardan tut telefona dek her şeyi biliyor; ama zararlı."

Cem, "İşte onlara masallarla bu şekilde trafikten-telefona dek her şeyi kavratmak..."

Mustafa, "Oyun-masal bu yaş çocukların en sevdiği şeyler."

Cem, "Evet, bizim amacımız da konsept olarak bunu planlayıp başta devlet kurumları ve özel kurumlar olmak üzere masallarımızı ilgili yerlere on altılık kitapçıklar halinde sunmak."

Mustafa, "Gamze Hanım sizin birkaç yazınızı bize sundu; beğendik. Ve kabul ederseniz sizinle çalışmak isteriz."

Cem, "Eğer olursa önümüzdeki eylül ayına dek yetiştirmesi lazım bu projenin. Şirketimizin elinde birçok dal var. Duymuşsunuzdur bizi. Bu görev de bizim ekibe düştü. Umarım anlaşır, daha nice projelerde de beraber oluruz. Ne dersiniz, nasıl buldunuz konu başlıklarını; beğendiniz mi?"

Raşit içinden "Hay anasını...", dedi ve topladı kendini. Çaktırmadan derin bir nefes almaya gayret edip Cem ve Mustafa'ya aynı anda bakmaya çalışıp, "Gayet iyi, güzel bir düşünce."

Gamzeye döndü ama Gamze'nin yüzü hala önündeydi. Cem'e baktı, "Peki, düşünme payımız ne durumda?"

Cem, "En geç iki gün. Hatta şimdiden ücreti de konuşabiliriz. Düşünmenize yardımcı olur."

Son sözcükle birlikte hafif bir alay ve küçümseme sezdi. Ayağa kalkıp dosyayı başlarına çalıp çıktığını hayal etti, ama, "Nedir sizin düşündüğünüz?" dedi.

Mustafa, "On bin lira. Yazılarınızı çok beğendik. Kalemizin gayet güzel. Gönül isterdi ki daha da olsun ancak projemizde bize ayrılan şirket payı kısıtlı; çünkü bu sektöre ilk defa giriliyor. O da bizim çabamızla."

Cem, "Ne kadar kısa sürede olursa ki, şu an nisan sonundayız, sizin içinde kısa vadede iyi bir ücret olur eylül öncesi yetişirse, diye düşünüyorum."

"Düşünüyormuş, muş, muş aman yesinler. Ama on bin lira temmuz ortasına denk gelirse iyi para. Ya roman o ne olacak? İki-üç ay daha askıda. Reklamcılardan gelecek dört binle olur gibi. Rahat nefes alırım. Ya Gamze? Gamze, Gamze neye bulaştırdın beni? Hani roman için adamlar gelecekti? Hani büyük yayın eviydi? Hani taslak isteyeceklerdi? Of Gamze of!"

Gamzeye döndü, Gamze Cem'e bakıyordu. Cem lafa girdi, "Gamze hanım siz ne dersiniz?"

Gamze, "Kalemine ben güveniyorum. Birçok yerde hikâyeleri yayınlandı. Gecen sene ödül aldı. Bahsetmiştim az önce." Cem onaylayınca devam etti. "Ben umutluyum; ama karar onun. Malum, hayal gücü, kurgu Raşit'te.

Bütün gözler Raşit'te." Cem "Madden de güzel teklif, işin gerçeği benim romanım hakkında" dedi. Gamze, "Şey sizlerle aslında roman içinde görüşeceğimizi; ee söyleyecektim ben ama... Raşit'in elinde ses getireceğini umduğum bir proje var. Günümüzün moda durumuna uygun... Hem kamuoyu da tam meyilliyken... Raşit sezer böyle şeyleri önceden. Hazırladığı ve üstünde bir-iki yıldır çalıştığı artık bitmesi an meselesi bir romanı var. Onunla ilgili olarak da görüşsek?"

Cem, "İnanın buna şu an yetkimiz yok. Yayın evimizin bünyesinde roman konusu çok önemli, biliyorsunuzdur. Ancak bilinen, tanınan-daha doğrusu-sağlam bir yazar kadromuz var ve şuan onlarda baya revaçta. Satışları gayet iyi. Ama sizin adınıza bir ön görüşme ayarlayabilirim."

Gamze, "Memnun olunuz.", dedi. Raşit gülümsedi. Gülümsedi ama yutkunurken zorlanıyordu. Konuşma sırası gelmesin diye umuyordu. İşte Mustafa denen adam kendine bakıyordu. "Ee biz sana görüşme lütfediyoruz ne diyorsun bu kıyağımıza?" der gibi bakıyordu.

Raşit, "Tabi memnun olurum. Yayın evinizin politikasından haberim var zaten. Bende projeme güvendiğimden ilk romanım olması hasebiyle sizlerle roman dünyasına adım atmayı çok isterim. Tabi uygun görülür de bu gerçeğeşirde çok sevinirim." Sonra düşündü, "Ama önce şu masal işi var değil mi?" dedi içinden bu sefer kendisi alaycıydı. Ne çare içinde kaldı ya... Raşit son düşündüğünü yine de tekrarladı, "Ama önce şu masal işi var değil mi? Halledilmeli ki sizlerle daha da kaynaşalım. Teklifinizi kabul ediyorum. İleriki projeler için bir adım atmış oluruz böylelikle. Ne zaman sözleşme için geleyim ya da buluşalım."

O an Gamze'yle göz göze geldi. Acıyor muydu, sevindi mi anlam veremedi. Belki de beklemediği bir çıkıştı bu cümleler Gamze için. Raşit için ne denli koşuşturan, yorulan; sevgiliden çok asistan hatta anaç bir dadıydı sanki. Anlaşılan o ki ilk defa Raşit, Gamze'yi uzun zamandır ilk kez şaşırtmıştı ki Gamze'nin göz bebekleri büyüdü, yüzünde mutluluk-hüzün karışımı ağlamaya da meyilli bir hal vardı. Raşit de ise bunların hepsinin bir hayale bağlanmanın; paranın gerçekçiliğine teslim olmanın garip bir duygusu vardı. Gamze'ye uzun uzun bakarken "Seni seviyor muyum; yoksa sana ihtiyacım mı var?" dedi içinden. Ancak Gamze'nin gözleri, Raşit'in dizine uzanan elleri; Gamze'nin kendisine duyduğu sevgiyi her şekilde belli ediyordu. "Gamze, üç yılını bana verdi her şekilde madden-manen seviyor beni; ama ben seviyor muyum seni. Dizimdeki eller, bir ana şefkatinin hissinde adeta. Acıdığını hissettim. Evet, sevgin var belli. Diredin, benden çok benim gururuma, hayallerime, büyük romancı kasıntılarım. Acıdın aslında, adını da sevgi koyduk. Adım atmaya yeni başlayan çocuğun elinden tutmaktı seninki. Sen bana baktın arkamdan, hep düşerken uzanıp tutan eldin. Sen hayatta daha ana olmadan sevgiline bakıcılık, annelik yapan anaç kadınlardansın. Kim demiş Gamze çocuk yetiştirmede diye. Üç yıldır koca bir bebeğin tüm mızımızlanmalarına diredin sen. Sen sevdim, ama ben... Seni seviyorum muyum? Hayallerimin içinde boğulurken hep büyük yazar edasında sana ve çevreme caka sattım. Sen madden boş kalmayayım diye; hep bir işler bulup buluşturuverip beni öyle de böyle de besledin. Simdi, aslında bugünkü buluşmadaki amaç da buydu değil mi? Gene anaçlığın tuttu. İyi, bol ücrete bana masal yazdıracaksın. Elime para geçecek ve ben geçi-

neceğim. Ve bunlar olurken; ben romancı edasında takılırken sen, benim basımı okşayıp” evet, kuzum; evet, evladım. Sen kocaman bir yazarsın “deyip gazımı alacaksın. Bende minnetimi sevgiyle karıştırıp alışkanlığımın rahatlığıyla seni seviyormuşum yapmaya devam edeceğim. Yazık bana.

Mustafa'nın sesiyle irkildi. Gamze'den Mustafa'ya döndü. Mustafa, “Buyurun araba dışarıda. Yayın evine gidelim her şeyi son kez bir defa daha konuşup sözleşmeyi imzalayıp avansınızı takdim edelim. Sonra siz de kaleşörlüğünüzü konuşurun.” Bunun üstüne Cem, “Olur mu?” diye sorunca, Raşit, “Tabii”, dedi. “Gidelim.”. Cem, Gamze'ye döndü, “Sizi de bekleriz, buyurun.” Mustafa da, “Buyurun.”, dedi. Yeniden göz göze geldiler bu sefer Raşit'te farklı bir durum olduğunu sezen Gamze, “Benim bir- iki işim daha var teşekkürler. Hem bende şirket aracı var uğramam gereken yerler var. Umarım hayırlısı olur iki taraf için de...”, dedi ama içinde Raşit'in neler düşündüğüne, neler hissettiğine dair dayanılmaz bir merak oluştu. Bu durumu tam olarak açıklasaydı Raşit, kesin reddederdi. Biliyordu ki o gururundan bu tür işlere iş demezdi. Ancak yapacağı en iyi şey buydu. Raşit'in bir an önce doğru bağlantıları bir şekilde çeşit bahnelerle ve sözüm ona tesadüflerle sağlamasını sağlayıp; hayallerinde süslediği romanını basmasını sağlamaktı. Bunu ona borçlu hissediyordu. Üç yıl öncesinin ödeşmesiydi.

Raşit de ayakları üzerinde durduğu an dirençlenecek o zaman onunla konuşacakları için kendinde cesaret bulacaktı. “Seviyor muyum bu adamı ben?” dedi kendine. Bir cevaptan ziyade o anlık Raşit'in gözlerine bakmaktan başka bir şey yapamadı. İçinden geçenlerin tarifi vardı ama emin olduğu ise Raşit'e bir sevgili gibi değildi hisleri.

Mustafa, “Peki görüşmek dileği ile...”

Cem ve Mustafa kapıya yöneldi. Raşit, Gamze'ye döndü; her halinden belliydi bu dönüş duygusallıktan çok uzaktı. Raşit, “Akşama ararım, teşekkürler.”, derken iki yanağından öpüp uzaklaştı. Kapıdan çıkarken Gamze'ye bakmak aklına bile gelmedi.

Tek düşündüğü şeydi: “Masal, masal, masal. Hayatım kocaman bir masal...”
Bir varmış, bir yokmuş. Bir oyunda birbirini sevgiyle kandıran iki kişi varmış.
Bunlar Gamze ile Raşit'miş...

Mehmet Özcan YASDIBAŞ
Adana Yakapınar Selahattin Afşar Anadolu Lisesi
Edebiyat Öğretmeni

İMGENİN RENGİ

Denizler maviydi,

Gökyüzü gibi.

Balıklar uçardı

Gök kuşağı geçerdi içinden

Mavi denizlerin

Denizler maviydi

O kalbin gibi,

Masum çocuklar yaşardı

Demir kafesteki bülbüller gibi

Yaşardı

Mavi denizlerde

Denizler maviydi

Bu dünya gibi

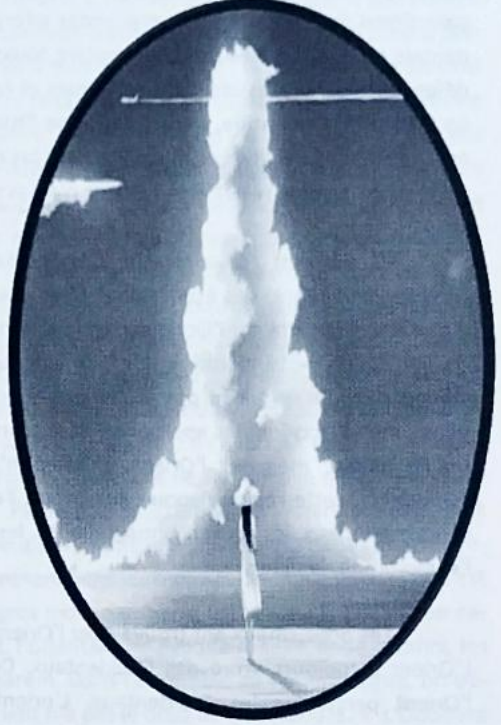
Çaresiz insanlar ölürdü

Her gece

Son kadehi içtikten sonra

Mavi dünyalarda

Ölürdü...

Kamran NAJAFOV

DOĞU AKDENİZ ÜNİVERSİTESİ

Radyo Televizyon ve Sinema Bölümü

1. Sınıf

L'ORIENTALISME

L'Orient Créé par L'Occident

Edward Saïd naissant d'une famille arabe chrétienne et terminant ses études dans les écoles occidentales donnant l'enseignement en anglais ne se voyait ni comme arabe ni occidental. Il était un intellectuel marginal et un étranger en exil tout au long de sa vie. Il était en même temps un militant palestinien divulguant les plus profondes informations de l'Occident et de la structure mentale occidentale où il vivait. Edward Saïd voulant toujours la justice et l'équité pour tout le monde a été le défenseur de diverses identités ethniques et religieuses. En fait, il approprie des rôles des «Autres» en faisant de l'empathie. «Autre» incarne l'Islam, les Arabes et tout l'Orient. L'Orient a été exposé avec une image négative et mauvaise dans les romans, les films, les documentaires et même dans les universités. Malgré ses efforts, l'Orient n'a pas pu changer cette image perçue par l'Occident.

En écrivant l'orientalisme, Edward Saïd a démolit tous les tabous actuels à propos de l'orientalisme. Après des études poursuivies, il a mis en avant que l'orientalisme est une conséquence d'une histoire écrite par l'Occident. En fait, l'orientalisme est une idéologie créée par des Occidentaux. Ce qui définit cette idéologie, c'est la volonté, l'ambition, la fantaisie et la fiction de l'Occident. L'orientalisme n'englobait pas seulement la fiction, il composait en même temps des événements vécus, mais l'Occident les appropriait et les commentait toujours selon soi-même. Le but était toujours le même: mépriser l'Orient. L'Orient n'est pas seulement une région géographique pour l'Occident, cette région évoque aussi tout: l'exotisme, l'invention de l'Europe, le romantisme, les êtres mystérieux, les souvenirs magnifiques, les femmes, l'imagination, la confidentialité, la curiosité, l'exploitation, la richesse.

Les occidentaux ont trouvé chez l'Orient ce qui n'existe pas chez eux-mêmes. C'est pourquoi, l'Orient a toujours attiré des Occidentaux. Donc, on peut dire que l'orientalisme est tout à fait l'Orient perçu par les Occidentaux. L'orientalisme ne peut pas se créer sans l'Occident. « L'Orientalisme fonctionne comme une pratique de discipline faisant des jugements sur l'Orient, parlant comme une autorité, le définissant, l'enseignant »(Saïd : 1978 :3) Selon Edward Saïd, L'Orientalisme a trois applications : ceux qui sont écrits et recherchés sur l'Orient, la manière de pensée basée sur la distinction ontologique et épistémologique entre l'Orient et l'Occident et une autorité occidentale sur l'Orient. Saïd utilise le discours que Michel Foucault encadre dans « The Archaeology of Knowledge and Discipline and Punishment ». Dans la description de l'Orient, on témoigne généralement le colonialisme et l'impérialisme. La puissance impérialiste sur l'Orient leur a accordé le pouvoir de constituer des idées, des idéologies non pas intervenues par l'Orient. Ceux qui définissent l'Orientalisme en grande partie ont été des pays comme la France, l'Angleterre. En outre, la Russie, le Portugal, l'Italie et la Suède ont eu de longues expériences dans l'orientalisme. Des écrivains, des philosophes, des savants, des artistes de ces pays s'intéressant à l'Orient reflètent ses idées à propos de l'Orient dans ses œuvres. Ils font toute sorte de commentaires sur le monde des orientaux. Flaubert présente sa rencontre avec une femme de la rue égyptienne, il trouve la possibilité de parler d'elle et de la décrire comme il désire. Tous les écrivains comme Flaubert sont libres de dérouler ses idées sur la nature des femmes orientales. Le nombre des écrivains composant l'œuvre sur l'Orient sans le voir ne peut pas être sous-estimé. « Leur Orient était l'Orient de souvenirs, de ruines suggestives, de secret oubliés, de correspondances cachées et d'un style de vie presque virtuose, un Orient dont la forme littéraire la plus haute se trouvera chez Nerval et Flaubert : l'œuvre de

l'un et de l'autre est solidement ancrée dans une dimension imaginaire irréalisable (sauf esthétiquement) » (Saïd :1997 :196) Des œuvres sont en général des fictions composées d'images. Ils ne se réfèrent pas aux sources ou aux preuves valables. Ils décrivent l'Orient comme ils veulent le voir. Châteaubriand constitue un bon exemple avec son voyage imaginaire dans « Itinéraire de Paris à Jérusalem de Châteaubriand ». Il s'inspire de ses propres sentiments et imaginations. « Chateaubriand apportait en Orient une lourde charge d'objectifs et de suppositions personnels, il les y déchargea et se mit à pousser ça et la gens, lieux et idées comme si rien ne pouvait résister à son impérieuse imagination. Il arrivait en Orient comme un personnage construit, et non comme sa propre personne. » (Saïd :1978 :198) Il priorise toujours son « moi » tout en racontant l'Orient alors que Edward William Lane, auteur de grands ouvrages orientalistes faisant preuve d'une véritable science révèle toutes les réalités de l'Orient d'une manière objective. Chateaubriand ne peut pas cacher son égoïsme dans ses ouvrages. Nerval, Lamartine et Flaubert créent leurs propres orient dans leurs souvenirs, leurs expériences mystérieuses. Nerval se promène entre le rêve et le réel en décrivant l'Orient. Il mélange le contenu historique avec des éléments mythologiques. L'Ottoman a eu une mauvaise impression aux yeux des Occidentaux. Ce qui attire le plus les occidentaux chez les Ottomans sont des femmes turques. Flaubert est un autre écrivain français impressionné par des femmes orientales. C'est pourquoi, il leur donne une grande place dans ses œuvres. « Kuchuk Hanem » qu'il a rencontré à Ouadi- Halfa pendant son voyage en Orient est devenue le prototype de caractères féminins de ses romans. Elle a charmé Flaubert avec sa danse spéciale et ses comportements. D'après Flaubert, des femmes orientales sont sans valeur et légères. Il l'exprime avec des phrases suivantes : « La femme orientale est une machine, rien de plus ; elle ne fait aucune différence entre un homme et un autre homme. » (Saïd :1978 :215). Pierre Loti poursuit sa vie à İstanbul s'ennuyant de la modernité de son pays. Même Pierre Loti ne peut pas renoncer à son monde dans l'imaginaire. Il est un orientaliste mésestimant toujours l'Orient, notamment les femmes orientales dont l'une est le caractère Aziyadé célèbre. Elle est exposée à de gros mots par Pierre Loti même si elle est un caractère fictif. Dans la dimension féminine de l'Orient, l'orientalisme évoque le sexe, le désir infini, les émotions refoulées, les femmes érotiques dans le harem. Dans l'ensemble de l'orientalisme, on observe l'hégémonie d'une puissance occidentale. L'Orient n'a pas le droit de se défendre. « L'Occident parle de l'Orient comme un espace appartenant à soi-même. » (Total : 2011 : 120) L'exotisme fait apparaître l'aliénation en causant le renforcement des identités des pays.

Saïd prenant en main l'orientalisme déroule la mentalité occidentale. « La vie d'Edward Saïd montre le parallélisme dans un aspect avec le développement philosophique, historique et sociologique de l'orientalisme. Cependant Saïd et des acteurs de l'orientalisme s'affrontent » (Çetinkaya : 2009 : 21) Saïd a vécu toute sorte de douleurs dans les pays exploités. C'est pourquoi Il savait bien des conceptions « Autre et Aliénation ». Il a lutté contre cette aliénation pour soutenir des opprimés. L'orientalisme a gagné un sens différent grâce à Edward Saïd. L'Orient est le matériel de l'Orientalisme. Donc, cet ouvrage a contribué à déplacer l'occidentale moderne créant une forte impression dans le monde occidental.¹

Arş. Gör. Seçil YÜCEDAĞ

¹ Bibliographie

- Baldiran, G. (2005). Pierre Loti ve Oryantalizm Söylem. Konya: Çizgi Kitabevi.
 Yıldız, A. (2007). Oryantalizm- Tartışma Metinleri . Ankara: Doğu Batı Yayınları .
 W.Saïd, E. (1978). L'Orientalisme- L'Orient crée par l'Occident. Editions du Seuil . pp. (215,196,3,198)
 Total, N. (2011).Çetinkaya, B. A. (2009). Batı'daki Sürgün Doğulu/Yabancı Edward Saïd'in Gözüyle Oryantalizm" Öteki" nin Tanımlanması. Şarkiyat İlmî Araştırmalar Dergisi , pp.1-21. p.21

LALİN - Tiyatro Oyunu
 "Lalin'e söylenecekler."(Perde 1)

Kahramanlar:

Şevket - başkarakter.

Lalin - Şevket'in sevgilisi.

Fehmi Bey - Şevket'in yan komşusu.

Cemal Bey - Şevket'in patronu.

Perdeler açılır.

Uzun saçlı, mavi gömleklili bir adam elinde bir şişeyle soldan sahnenin ortasına doğru yürür. Koltuğa oturur ve biraz bakındıktan sonra, sanki gözleri bir şeyler arar odanın içinde. Yerde duran küllüye uzanır sanki yerine çivilenmiş gibi; yerinden kalkmadan. Biraz zorlandıktan sonra eline alıp, bacaklarının arasına geçirir. Yanındaki tütün poşetini açar ver son kalan sigara çarşafını çıkarır gömleğinin cebinden. Biraz tütün alır ve çarşafın içine koyar; diliyle ıslatır ve tütünü sarar.

- Şevket?! (Sahnenin arkasından bir ses duyulur)

Ses vermez, sakince sigarasını ağzına götürür ve kibrit kutusundan bir dal çıkarıp sigarasını yakar. (Odada inceden anlaşılmayan bir müzik çalmaktadır o sırada.)

Ses daha da güçlenir ve git gide daha yakından gelmeye başlar.

- Şevket, neredesin yahu?! Kaç saattir seni arıyorum. Kapıcıya da gelince bana haber ver demiştim ama şerefsiz geçen ay maaşını geç verdik diye itlik yapıyor galiba, hiç haber etmemiş geldiğini. - der ve soldan sahneye girer yan komşu Fehmi Bey.

Şevket:

- Ben de daha yeni geldim, boşuna ortalığı velveleye vermeyin Allah aşkına, Fehmi Bey, sakince geçin ve oturun.

Fehmi Bey

- Ne oldu, bitkin duruyorsun?

- İşten atıldım, efendim.

- Sebep?

- Cemal Bey'in karısına bağırışım.

- Nasıl yani? Koskoca şirkette bula bula Cemal Bey'in karısına mı bağırarak geldi aklına?
- Siz birisine bağırarak için, önceden plan mı yapıyorsunuz, Fehmi Bey?
- Hayır ama yine de bağırduğum kişinin müdürümün karısı olduğunu, sonradan işten atılmama sebep olacağını ve ondan sonra sinirlenip de cebimde kalan son paramı içkiye yatıracağımı bilsem, bağırmadan önce bir düşünürdüm.

- Oldu işte, Fehmi bey, neden uzatıyoruz ki bu kadar? (koltuğun yanındaki şişeyi eline alır)
Fehmi bey yavaşça gelir koltuğun yanındaki sandalyeye oturur:

- Niyetim seni üzmemek değil, oğlum, sadece biraz mantık yürütmek istemişim. Bu günlerde benim sözümü dinleyen çok kişi yok zaten. sen de içme artık Allah aşkına bırak şunu, deyip Şevket'in elindeki şarap şişesini alır ve kenara usulca bırakır ve sorar:
- Sigaran var mı?

- Bu sonuncuydu, efendim.

- Tamam, bende var. Zaten yoksa vereyim diye sormuştum.

- Ha ha, Mısır'daki dedenizden miras filan mı kaldı?

- Kabalaşmadan da konuşa bilirdik aslında. Serap Hanım'ın oğlu var ya?

- Evet efendim, turist Hasan.

Fehmi Bey devam eder:

- Evet, o çocuk, Çin'den kaçak sigaralar getirmiş, bana da bıraktı biraz.

Şevket:

- Peki Mısır'daki dedeniz ne dedi bu olay için, efendim? (hafiften güler)

Fehmi Bey:

- Ne zaman bitireceksin bu saçma şakayı, Şevket?

- Komik değil mi, efendim? Düşünsenize bir insana miras kalıyor, o da Mısır'daki dedesinden, saçma değil mi?

Fehmi Bey

- Evet saçma, ben de öyle söylemişim ya.

- İşte efendim, saçma şeyler komik değil midir?

- Tövbe, tövbe ne alakası var, evladım?

- Bence var, efendim, komik işte.

Fehmi bey şarap şişesini alır, masada olan çay bardağının içindeki çayı yere döküp, içine biraz şarap doldurur ve hemen içer. Ardından sorar:

- Ne yaptın peki?

Şevket:

- Neyi ne yaptım, efendim?

- Lalin'i diyorum, oğlum, ne oldu anlatmayacak mısın?

- Lalin?

- Lalin canım işte, bizim bakkal Hüseyin efendinin kızı.

- Bir şey olmadı işte, efendim. Ona en çok gitmek yakışıyordu, o da durur mu, gitti işte.

- Oğlum, toparla artık kendini, farkındaysan sana sevgilini hatırlatmak için babasının adını verdim.

Asıl saçma olan bu değil mi?

- Hiç gülmedim ama.

- Nasıl yani?

- Saçma şeylere gülerim ben, efendim, saçma olsa gülerdim değil mi?

Fehmi Bey:

- Anlamıyorum seni, anlamıyorum Şevket! Beni endişelendiriyorsun! (bağırır)

Şevket kafasını kaldırır, eliyle yüzüne dökülmüş saçlarını arkaya doğru toparlayıp Fehmi Bey'in yüzüne bakar. (arkada çalan müzik artık durmuştur.)

Şevket:

- Ne düşünüyorsunuz, efendim? Kafayı yemedim merak etmeyin.

Fehmi bey:

- Çok da önemli bir şey yok şu anda aklımda. Öylesine düşünüyorum işte. Benim de kafamı allak bullak ettin

- Önemli şeyler siz önemsemediğiniz için önemsiz kalıyordur belki de.

Fehmi Bey sorar:

- Nasıl?... - Şevketin yüzüne şaşkın şaşkın bakar. - Neyse... Ne mesela?

Şevket:

- Şiir, efendim, şiir.

- Ne alakası var şimdi bunun konumuzla?

- Yok mu, efendim?

Fehmi Bey:

- Yok tabii ki del – deyim ayağa kalkar, sahnede yürür. Ardından devam eder:

- Tamam öyle olsun, şiirler önemli midir sence? Bir kaç cümle, anlatım bozukluklarıyla dolu, bir insanın yaşadığı mışlıklar... Günlük hayatta da bunları konuşuyoruz. Sadece biraz daha dolgun sohbetlerden bahsediyorlar o kadar.

- Belki öyledir ama bu konuştuğularımıza hiç şiir demiyoruz. O adamlarsa bu sohbetlere özene bezene şiir diyorlar; bir anlam yüklüyorlar.

- Her şey abartılabilir, evladım.

- Ha - Ha! Şiir sevmemeniz beni üzüyor, efendim. Ah Fehmi Bey, yazmak sizin hiç geçmedi mi içinizden?

Fehmi Bey duraksar, gelir Şevket'in yanına oturur, üzgün bir şekilde konuşmasına devam eder:

- Bir kaç kez yazdım ben de; belki de kendi şiirlerim güzel olmadığından sevmiyordumdur.

Şevket:

- Belki de.

Fehmi bey bir bardak yine doldurur ve içer. (radyoda bir adam Türkiye'nin darbe dönemindeki yazarların gördüğü baskılardan, tehditlerden konuşuyor, ama o radyonun sesi o kadar zayıftır ki, anlaşılması mümkün değildir.)

Fehmi Bey:

- Lalin diyordun.

Şevket:

- Ha evet... Lalin.(içine çeker, derinden bir nefes alıp, çok az bir süre durduktan sonra yeniden konuşmaya devam eder)

Lalin hep benim sorumsuzluğumdan şikayet ederdi, efendim. Yolda yürürken hep koluma girerdi, ama nasıl sıkardı kolumu anlatamam. Öylece sert bir şekilde kavrardı beni. Tüm dünyadan kıskanır gibi, benim ona ait olduğumu göstermeye çalışırdı.

- E ne güzel işte, evladım, seviyor demek ki.

Şevket Fehmi beyin lafını keserek:

- Ben sevmezdim, efendim. Lalin'i çok severdim de, bazı şeyleri sevmezdim. Hep benim ondan akıllı olduğumu ispatlamaya çalışırdı. Benim daha güçlü olduğumu, onu korumam gerektiğini, onun hatalarını düzeltmem gerektiğini düşünürdü. Her konuşmasına başladığında "tabi sen daha iyi bilirsin" der öyle konuşurdu.

Şevket başını yerden kaldırarak Fehmi beyin yüzüne bakarak sözüne devam eder:

- Neden ben daha iyi biliyordum ki? - Bilirsin işte canım, derdi, - ben bazı şeyleri bilmem.- derdim. O zaman da "Peki, sen bilirsin derdi". Ben aslında onu da bilmezdim.

Fehmi Bey:

- Bunun ne zararı var ki, Şevket evladım, abartmıyor musun?

Şevket:

- Hayır, efendim, abartmıyorum. Hep olmadığı birisi gibi olmamı isterdi benden. Benim yerime kararlar alır, sonradan sanki ben istemişim gibi konuşurdu. Ben birine kaba bir şey dediğimde "aslında öyle demek istemedi" diyerek araya girerdi. Fakat aslında hep öyle demek istemişimdir. Her yerde benim yerime cevap verirdi "gelemedik efendim", "biraz rahatsızlanmıştı da" derdi, hiç üzülmediğim olaylara bile benim adıma "çok üzüldük, efendim" derdi. Bense üzülmiş olurdum artık.

Şevket ayağa kalkar bacağının arasına koyduğu küllük yere düşer. Sersemce sanki üstü başı toz içindeymiş gibi, gömleğini, pantolonunu temizlemeye başlar. Sonra aniden sahnenin soluna doğru yürür, biraz durduktan sonra, Fehmi Bey'e dönerek konuşmasına devam eder:

- Eve aldığım her eşya için "Bunu aldığımız iyi oldu" diye bahsedirdi. Sanki ben aptalımış gibi, neyi neden aldığımızı bilmiyordum gibi. Küçük şeylerden konuşurdu ama gerçekten çok konuşurdu.

- Peki ne oldu sonra?

- Sonra gitti, efendim.(kafasını sallar) bu gün işten erken çıktığım için evde yakaladım onu. Kıyafetlerini "iyi ki almışız" bavulunun içine doldurmuş "öyle demek istememişti kapıcı bey" - le dışarıya çıkarmaya çalışıyordu.

- E sen ne yaptın peki?

- Hiçbir şey yapmadım, efendim, bavulu taşımalarına yardım ettim. Hatta taksi şoföre biraz para bıraktım götürceği yerde yardım etsin diye.

- Peki, Lalin ne dedi?

Şevket gelir yerine oturur, derin bir nefes alır ve devam eder:

- Onun işi gitmekti, efendim, bir şey demeden gitti. Belki de o kadar konuşmuştu ki, diyecek bir şeyi kalmamıştı.

Fehmi Bey:

- Peki, hiç sormadın mı neden diye?
- Şevket (şaşırır bir şekilde sorar)
- Ne neden?

Fehmi Bey (duraksar):

- Neden işte canım, önce neden diye soracaksın kendine. Neden gitti diye.
- Şevket (şaşkın bir yüz ifadesi ile)

- Gitti işte, efendim, giden o sorgulayan ben. Ama siz öyle deyince düşünmedim değil, gerçekten neden gitti ki, acaba?

- Geldin ya benim dediğime.
- Bir de o gelseydi.

Fehmi bey (gülerek):

- Benim dediğime mi?
- Fark etmez ki, Fehmi bey, bir gelse gerisi kolay.
- Ah evladım, neden bırakıyordun ki, eğer gitmesini istemiyorduysan?
- Engel olamazdım ki, efendim, Lalin'ler gitmek içindir.

Şevket ayağa kalkar sanki bir şey arıyormuş gibi ceplerini karıştırır, bulamaz ve sahnenin sağına doğru yürür. Bunu gören Fehmi Bey:

- Nereye gidiyorsun böyle?

Şevket (durur ve yavaş ses tonuyla)

- Eve dönüyorum, Fehmi Bey, geç oldu artık.

Fehmi Bey (şaşırır)

- Evdesin ya, evladım.

Şevket (kafasını kaşır)

- Öyle mi? Doğru... Doğru... Burası benim evim. Eve gidemem o zaman, doğru...

Koltuğa doğru gelir, yerine oturur, tütün poşetini açmaya yeltenir. Fehmi Bey, cebinden sigara çıkarıp Şevketin dudaklarının arasına yerleştirir, çakmağıyla yakar. Şevket yere doğru uzanır, dökülen küllüğü yeniden yerleştirir iki bacağının arasına. Sigaradan bir kaç nefes alır, arkasına doğru yaslanır ve konuşmaya başlar:

- Biliyor musunuz, Fehmi bey, ben de bazen çok konuşuyorum. Lalin gibi. Hiç susmadım ki, efendim, hep konuştum. Onu üzmemden hiç korkmadım. Hani bazen bazı durumlarda yalan söylemek gerekir ya, işte o zamanlarda da samimiyet adına boş konuştum. Hep doğruyu söyledim sanki bana sonunda madalya takacaklarmış gibi. Oysaki ben yalan konuşmasını da iyi bilirim. Demem gereken sözler söyledim ona. Aslında demem gereken tek şey vardı. Kall Kal - demeliydim, Fehmi Bey, gitme demeliydim. Belki o zaman böyle gitmezdi. Böyle gidiş mi olur Allah aşkına, Fehmi Bey, gidememiş bile. Hala nereye baksam onu görür dururum. Nasıl gitmektir bu böyle?!

Fehmi Bey:

- Sakin ol, Şevket, sakin ol!

Şevket ayağa kalkar, küllük yine yere düşer. Sinirlenir ve bir tekme atar küllüğe "Allah'ın belası!".

Fehmi Bey kafasını sallar.

Işıklar söner.

Perde kapanır.

(2. perde 26. sayıda...)

Elcan BAYRAM
HACI BEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik
2. Sınıf

KIRMIZILARDAN BİR YAĞMUR GÜNÜ

Her yanımla buruşmuş bir portreden ibaret bugün
Ellerim salkım salkım umutsuzluğu yaşıyor
Bedenim dipsiz bir çürüklükten ibaret bugün
Sigara dumanından hayaller çiziyorum gökyüzüne
Çiçeklerden ömür çalıyorum yalnız kalınca
Uzaklar da var hayalimde yakınlar da
Kaybolmuşluğun dalgası içerisindeyim
Aklımdan hiçbir şey geçmiyor bir ara
Sebepsiz bir gülümseme geçiyor dudaklarımdan
Kapıdan biri girecek diye ödüm kopuyor
Kayıp gidiyor hayatım avuçlarımla arasından
Onca dert yetmez gibi gökyüzü üstüme üstüme geliyor
En sert zehirler geçsin istiyorum boğazımdan
Kaybediyorum kendimi ki hiçbir şey hissetmemek için
Kaybediyorum anılarımı ki pişman olacağım şeyler kalmasın.

Bir belirsizlik almış başını gidiyor
Sert bir yağmur başlayacak biraz sonra
Düşüncelerimi gölgeleyecek bir yağmur
Herkesten ve her şeyden kayıp bir yağmur
Âdem' den bu yana gelen ve hiç bitmeyen yağmur
Eritiyorum düşüncelerimi bu yağmur arasında
Abanıp pencereye izliyorum
Düşüşümü izliyorum
Düşüşümün arasına karışan yağmuru izliyorum
Bütün düşüşleri yaşamak ve silinmek istiyorum
Yeryüzüne yasak gibi bir yağmur
Siliyor beni o yağmur her yanımla siliyor.

Kırmızılardan bir yağmur günü
Hiç kimse yok bugün
Hiç kimseyi hak etmiyor bugün
Zaman kavramını yitirmiş ve
Kırmızılardan kalmış bir yağmur günü...

Deniz TUĞER
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Gazetecilik Bölümü
3. Sınıf

Mes Anges

Une petite fille
C'est comme une étoile qui scintille
Remplie de douceur
Comme une fleur
Une des plus belles des merveilles de l'univers
Tout comme son grand-frère.
Mes deux enfants,
Sont ce que j'ai de plus important
À chaque jours
Ils remplissent mon cœur
Du plus grand des bonheurs
Et du plus bel amour
Être une Maman
C'est ce qu'il y a de plus grand
Rien ne peut égaler
Une si grande fierté.

Nancy

MEZARDAN SATIRLAR

Yalnızım. Üşüyorum. Muhtemelen en sevdiğim bahar havasını soluyor yaşayanlar. Ben se, burada göz yuvarlarımdan çıkan solucanları gördükçe, dünya üzerinde bu bedeni taşıdığım her güne lanet ediyorum!

Hatırlıyorum da, buraya girmeden önce, "Bunu, kendime ben yapacağım!" sözü vermiştim kendime. Büyük bir kararlılıkla planlar yapıyordum -planlı olmalıydı çünkü- ardı arkası gelmeyen planlar; son vermek için planlar... Son vermek, o her içimden geçeni dilime döken sesimle nefesime... Ne olduysa oldu işte. Planladığım şekilde yaşamadığım gibi, planladığım şekilde ölemedim. Ömrümün sonu bile hayal kırıklığıydı benim için.

Ne mi oldu? Ona sonra değineceğim. Zaten o, en önemsizi bu olaylar zincirinin. Aklımdan geçenleri ve aklıma gelip yerleşenleri daha önemli buluyorum. Üstelik daha iyi hatırlıyorum... Anlaşılmaz sistematik sorunlar sahibiydim. Nefes almaktan tutun da, sabahları uyanmaya kadar... Renklerim yavaş yavaş griye dönerken bir kişi gösterdi bana neon boyutu. Onun yanında abartılı bir mutluluk, en ufak bir tartışmada dibe vuruşlar sahibiydim. Sinir sahibiydim. Ben her şeyin sahibiydim. Bir öfkeme sahip çıkamadım çoğu zaman ama hislerime güvenecek olursam var oluşların suçlusuy bendim. Sevgilim, sevdam, kaleminden dökülen hecelerim, herkese tercih ettiğim... Neon boyutu bana gösterip grileri hayatımdan temizleyenim. Bahsetmek zor fakat çok sevdim. Kırıldığımda bile çoğu zaman ondan vazgeçemedim. Belki vazgeçememe sebebim, yine kendime verdiğim "Sadece hayatımın sonuna dek yanımda olacak adamı ailemle tanıştıracam!" sözü, belki de onun, en az benim babam kadar muhteşem bir baba, eşsiz bir eş olacağına olan inancım. Ama benim dünyaya getireceğim genetik kodları bozuk bireylere olmamalıydı, o bu kadar kötü bir hayati hak edecek hiçbir şey yapmadı. Ama bazen, bazen çok sevdiğinde vazgeçmek zorunda kalırsın, bir pes ediş değildir bu. Sevdiğin için kendinden cayarsın, bazen... Ne zaman son görüşü olduğunu bile anımsamayacak, bu onun işini kolaylaştırır, diyordum. Son defa gördüğümün bilinciyle doya doya yüzüne bakmak istemişim o gün, hatırlıyorum. Sonra onun babamla yan yana, bana yardım etmelerini unutamıyorum. Hayatımın ilk erkeği, hayatımın son erkeğiyle birlikte benim için bir şeyler yapıyorlar, ve bu asırlar boyunca dünya üzerindeki en mutlu gün olarak anılmaları. -Her yıl da düzenli biçimde kutlanmalı. Peki, sadece ben de kutlarım, abartmıyorum.- Böyle hoş anılarım da vardı işte dünyadayken. Bizim birlikte geçen her an, her dakikamız benim için hoş bir anıydı zaten. Sevgilim ben hayatına girmeden önce cinayet romanları yazdığını söylemişti bana, onun hayatına girdiğim andan itibaren, ilham ve hevese dair tüm varlığını yitirdi. Hâlbuki tersi olmalıydı. Artık beni üzdüğü zamanlarda, sırf yazmak için beni intihara sürükleme amacında olduğunu düşünmeye başlamışım. O derece yatkın bir yapım vardı ki ölüme, -henüz doğduğum andan itibaren hem de- beni kaybetmeyi göze alamayacak kadar sevdiğini yaşarken göremedim işte! Gidişimle bir şeyleri yoluna koyabileceğimi düşündüm, bana "Sen içimdeki nefreti öldürdün, artık hiçbir şey yazamıyorum." dediğinde, onun için gerçekten çok üzüldüm. Bir suçluluk hissi kapladı beni. Geleceğe dair planlarında ben yoktum güzün öncesinde, bunlar vardı neticede! İsminin bir kitapta -çok okunan ve en az bir kitapta- yazması... Yazma sürekliliği ve bu konuda sürekli gelişmek... Ölme isteğim bencilce değildi henüz yaşarken. Gerçekten kötü bir niyetim yoktu; belki bir gün gidişimden ilham alarak bu türün en iyi ismi o olurdu! Varlığımla bir şeyler eksilttiğim hayatından çıkarak bir şeyler katabilirdim hayatına, denemeye değirdi.

Sonra... babam. Ne kadar umutlu benden, ne kadar da gurur dolu... Nasıl da iyi biliyor yüzümdeki gülümsemenin yaşama sevinci taşıdığını! Beni herkesten iyi tanıyan bir insan, nasıl oldu da anlamadı içimde zerre kadar yaşama sevinci kalmadığını? Ya annem, kardeşlerim? Amaaaaan, diye düşündüm, delisi olan her gün, ölüsü olan bir gün ağlamış, derler. Hem zaten gergin anların sebebi çoğu zaman ben değil miydim, yokluğumda ciddi anlamda mutlu olacaklarını hissetmiyor muydum? Ama ufak bir sorun vardı, merak ediyordum. Yaşarsam başıma neler geleceğini, beni anlayan biriyle karşılaşılıp karşılaşamayacağımı -kız/erkek fark etmez-, olayların gidişatını... Merak güçlü bir insani histir efendim. Merak. Ölmeye de yaşamaya da merak. Hangisini tercih edeceğimi düşünmek kalmıştı. Çok geçmeden, daha sakın, sessiz ve tepkisiz kalıp olayların gidişatını tıpkı üçüncü bir şahıs gibi izlemeye karar vermişim. Şaşırdınız değil mi? Ama merakımdan da bir süre

sonra bıkaçağını, olayların hiçbir zaman lehime dönmeyeceği kadar şanssız olduğumu bildiğim için ve hazır boş vakitlerim varken, "Veda mektubumu yazayım bir kenarda dursun" demişim. Babama, doğum günü hediyesi olarak ayrı bir tane... Anneme... Ona yazamazdım işte, beni uzun süre affetmeyecekti muhtemelen ama anlayacaktı. Emindim anlayacağından, kendisinin de bu ka bir can için sorumluluk taşıyıyordum, onun sorumluluğunda olan bir ruhani ve üç dünyevi can mından çok benzerdik... Çok da yakındık. Ona bir şey yazamazdım, son hatıra bırakamazdım yazmaya... İlk önce babam için:

"Babamın doğum günü bugün, yarım asrı çiğneyip geçmiş zeytuni hanelerle.
Ve şimdi tam bir asra değmekte... Nereye gidersem gideyim yanımda oldu, bulunduğum

her şehrin havasını onunla soluma imkânı buldum mesela... Ve attığım her adımdan ilk onun habışkasından duymaktansa...

Babamın doğum günü bugün. Ellerinde taşıyan adamın, yaşanmışlıkları, anıları... Yanınmızdan ayırmaması gerektiği içerikli duamı hediye ettim saat on ikiyi göstermeden önce. Bana öğrettiklerini, çocuklarıma ben de öğretebilirim ama onun komik olaylara, etraftakilere belli etmemişinin binde biri olamam ben!

Babamdan öğrendiğim, hayat ne yönde eserse essin kendini esintiye bırakabilmek: uyumlu olmak. Babamdan öğrendiğim, şansı bulmak değil, şansı yaratmak. Zıtlarımız bazı düşüncelelerimizde, mesela ben her şeyi az az da olsa bilmek, yaşamın tüm çiçeklerindeki renkleri görmüş olmak gerektiğini savunurum, ona göre ise herkesin tek bir çiçeği vardır ve onu yaprak sayısına kadar öğrenmiş olmalıdır. Tek bir konuyu tam olarak öğrenmeden, başka iklimler aramamalıdır. Realisttir mesela, bilinç her şeydir babamın bakış açısında, benim nasıl bu kadar ütöpik ve bilinç altı realiteleriyle yaşayabilen biri olduğumu anlayamadı hala... Ona göre 'insan aklını ne kadar çok kullanırsa kullansın ve ne denli zeki olursa olsun; bu, insana mutluluk getirmiyorsa, o insanın aptal birinden hiçbir farkı yoktur.' Benim içinse zeka ne kadar çok kullanılabilirse ve insan ne kadar zeki olup ne kadar detayı görebilirse, istem dışı bir güç onu karamsarlığa iter; bilinçaltı da devrededir çünkü... Babamdan öğrendiğim, hazır düşüncenin üstüne konmak değil, söz konusu düşünce kendine ait olsa dahi, onu sorgulayıp fikirlerimi kendim oluşturmam gerektiğidir. Son ana kadar, sabırla korur sessizliğini, gergin anlarda... Asil ve bilgedir, yaşamın konumunun bir önemi olmadan, sanki akranıymış gibi karşısına alıp konuşabilir her insanla...

"Baba" yı konu alan bir filmde, onun gözyaşlarını gördüğümde 'yanımda olmasına rağmen neden ağlıyor acaba' diye düşünmüştüm başlarda, sonradan düşünemedim, onun da kendi babasını özlüyor olabileceğini... O damlalar bana, babamı bir kez daha sevdirdi. Asla düşünmedim güçsüz olduğumu, onların her biri benim şansımın, ne kadar güçlü ve sevgi dolu bir insana 'baba' dediğimin göstergesiydi. Babamdan öğrendiğim, her duygunun insanoğlu için var olduğu ve bunların her birinin hem dolu dolu hem de hayata saygıyla yaklaşarak, yaşanması gerektiğiydi...

O yaşasın, o yaşlanmasın... O bana anlattığı gibi anlatsın 'düzgün insan olmanın gereklilikleri'ni benden de sonrakilere... Ellerinde yaşını lekeleri çıkmasının ne olur, dayanamıyorum görmeye... Babam. O, öyle bir sevgi ki, sığdıramıyorum kalbime.

Bugün sevginin gün, bugün asaletin günü. Bugün, doğru düzgün insan olabilmenin günü. İyi anıların günü... Bütün hislerimin ayakta alkışladığı yoğun duygularla geçen bir gün; bugün benim babamın doğum günü..."

Ardından sevgilim için:

"Benim canım,

Benim, canımı yakan'ım... Nasıl oldu da ben hiç üzülmemiş veya kırılmamışçasına yanımda istedim her seferinde, hiç sordun mu kendine? Her gördüğümde bir korku kapladı içimi 'ya yarın göremezsem?' diye. Her arkamı dönüp gidişinde, bunu düşündüm. Çünkü eğer bir daha sarılamazsam, ne zaman son sarılışım olduğunu bile hatırlamayacaktım, 'keşke'lerde kalacaktın. Keşke daha çok sarılısaydım, keşke biraz daha baksaydım yüzüne diyecektim. Sense, sonsuza kadar yaşayacakmışız gibi, bir kin tuttun, onu besledin ve onu büyüttün. Ve ardından beni onla baş başa bıraktın. Gözlerinde aşk dolu bakışlar vardı, neredeler? Ne olacak bundan sonra?

POUR ÊTRE RESPECTÉ, RESPECTEZ L'AUTRE, PUISQUE NOUS SOMMES CRÉÉS POUR VIVRE ENSEMBLE

La situation actuelle de la **femme** n'est pas très brillante. Comme dans tout le monde entier, la femme rencontre de nombreux problèmes en Turquie : comme par exemples, les inégalités, les injustices, la violence, les crimes, les harcèlements sexuels et autres.

Jusqu'à nos jours, la femme était considérée comme un diable. Elle pouvait être brûlée pour cette raison comme Jeanne d'Arc. Comme un matériel en étant un sujet d'échange lors des accords. Comme un esclave en étant le sujet de son mari qui alors était considéré comme un dieu. Comme un objet de plaisir pour l'homme. Cette situation a duré jusqu'à la naissance de l'Islam, la dernière religion après laquelle la femme a enfin trouvé son statut. Auparavant, les filles, dès leur naissance, étaient enterrées toute vivante, elles étaient considérées comme des biens matériels. Malheureusement, la situation n'a pas énormément changé depuis car chacun interprète les religions et les lois à sa façon.

Les traditions turques et l'Islam donnent un statut plus élevé à l'homme. C'est pourquoi, les hommes se croient permis de tout faire aux femmes en acceptant seulement de faire ce qui leur plaît. L'Islam donne un statut patriarcal à l'homme tout en lui ordonnant de protéger sa femme de tout danger, bien-sûr de faire aucune injustice, aucun mal à celle-ci. La famille patriarcale est alors fondée sur la puissance paternelle. Cela ne veut en aucun cas dire que la femme est inférieure à l'homme. L'Islam évoque la supériorité d'une personne dans le sermon d'adieu (veda hutbesi) en la décrivant de la façon suivante : nulle n'est supérieur à l'autre selon la race ou le sexe, la supériorité est basée sur les qualités, les bontés, les bienfaits de la personne qu'elle soit un homme ou une femme. Malheureusement, nombreux sont les gens, hommes et femmes, qui interprètent mal le sujet selon leurs propres intérêts. L'origine de beaucoup de problèmes est le même partout : c'est une mauvaise interprétation de la religion et des vérités.

Les inégalités entre les femmes et les hommes se voient presque partout. Il y a des différences de salaires pour un même travail dans presque tous les pays. L'éducation était interdite jusqu'à nos jours aux filles ; elle l'est d'ailleurs encore dans certaines régions du pays. Les femmes ne sont pas libres pour s'exprimer ; elles existent seulement pour la reproduction des générations, pour répondre aux désirs masculins et s'occuper de la maison.

On peut entendre tous les jours aux informations télévisées qu'une femme, voire plusieurs, subit de la violence physique, économique ou sexuelle. Les crimes de femmes commis par leurs

époux ou leurs amants sont incommptables. Malheureusement, les médias jouent un rôle néfaste sur ces sujets.

On ne doit pas oublier les mariages des enfants faits dès l'âge des douze ans dans certains endroits. Les traditions qui nuisent à quiconque doivent être anéanties ! (S'il serait possible de le faire, je le ferais.)

On peut bien-sûr multiplier ces exemples ; mais au lieu de faire cela, il est préférable d'examiner le même propos sur d'autres angles.

N'y a-t-il pas des points positifs à traiter sur la femme ? La société commence petit à petit à prendre conscience des besoins tels que la scolarisation, l'éducation des filles. La croissance des besoins, de la consommation et la globalisation entraînent le besoin de la main d'œuvre de la femme. La femme occupe de plus en plus de place dans tous les domaines: politiques, économiques, sociaux. La femme prouve de jour en jour d'autres réussites. Peu à peu, les hommes voient, comprennent et acceptent ces vérités. C'est sûr que dire que les femmes sont égales aux hommes est absurde: dire que tous les travaux des hommes sont faisables par les femmes ou vice versa. Tout être est particulier.

D'un autre côté, des mouvements féministes défendent les droits des femmes en attirant l'attention sur les inégalités entre les femmes et les hommes. Cette fois-ci, on témoigne un point de vue différent qui donne à la femme tous les pouvoirs. Ces mouvements ont favorisé le changement des lois en faveur des femmes ou bien l'établissement des nouvelles.

Je veux également attirer l'attention sur une face différente de la femme que l'on n'ose pas trop aborder. La femme, avec son apparence physique, paraît souvent plus faible que l'homme qui lui cache ses faiblesses. En revanche, elle possède une puissance que l'on ne peut pas toujours évaluer. N'est-ce pas la femme qui élève et qui éduque ses filles et ses garçons ? Les royaumes et les empires dirigés soit disant par les rois et les sultans étaient influencés, voire orientés par une femme comme dans les cas dans l'histoire passée. Il est utile de rappeler les guerres faites pour la femme, le renoncement du trône des rois. La raison de tout cela, c'est la faiblesse de l'homme pour la femme. Mais, nombreuses sont les femmes qui ignorent leur puissance, qui ne savent pas comment l'utiliser ou bien qui l'utilisent au mal en abusant parfois de cette puissance. On arrive parfois témoigner à certaines situations où la femme abuse de la faiblesse de l'homme en étalant toute sa féminité, sa sexualité pour faire faire ce qu'elle désire à celui-ci. N'est-ce pas le cas dans les publicités où le symbole de la femme est presque toujours utilisé dans n'importe quels domaines ?

Au premier aspect, la situation de la femme dans les pays musulmans peut sembler plus mauvaise que les femmes occidentales, américaines ou d'ailleurs. En examinant de plus près, on remarque que les problèmes existent partout, quel que soit la religion, le pays ou l'âge, mais ils peuvent varier en nature.

Après cette petite analyse de la situation actuelle de la femme en Turquie, on peut distinguer qu'il y a de nombreux problèmes à régler. Peut-être qu'il faudrait commencer par changer les pensées, la mentalité des gens surtout celles des femmes, futurs mères, par l'intermédiaire des médias, des films télévisés, des écoles en faisant de bonnes interprétations sur la religion et les lois. Femmes et hommes, soyons tous conscients de nos faiblesses et de nos puissances, et sachons les gérer non seulement à notre profit, mais aussi à celui de l'autre dont on ne peut se passer. «Comme avant chaque accouchement, il y a une période pénible et douloureuse de grossesse». Tout doucement, il nous arrive de témoigner à de bons exemples qui étincèlent dans les ténèbres. Cela nous donne de l'espoir entre tous les événements d'injustice, de discrimination, de violence.

Kıymet AVCI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

ÖĞRETENLE İLK TANIŞMA

Yeni başladığım bir okulun tanışma fasıllarında dolanırken ilk çizgileri çizildi yolumun. Ufkun açılması bir anlık kavrayışın hemen ardından geliyor. Öğrenme hevesi geliyor, öğretmeye hevesli gönüllerden akarsa insana. Alışmakta zorlandığım bir sınıfın içinde sadece bir soru değiştirdi yönümü. Soru basitti aslında verilen cevap daha basit. Sürekli karmaşa içinde sanılan durumun çözümlemesi gibiydi. Küçük aklım bana öyle hissettirmişti belki de.

"Tarih nedir çocuklar?" Çalışkan olmaya meyilli bir çok parmak havada idi kurulan soru cümlesinin ardından. Çalışkanlığın en büyük belirtisi müfredat kitabındaki tanımı ezber bilmektir. Bir kaç çalışkan öğrencinin ezberden cevabını dinledi öğretmeye hevesli kişi. Aradığı cevap bu değildi. Sınavda verdikleri cevabı yinelese bu çocuklar tam puanı alacaktı hata yoktu. Aradığı bu değildi kitaptan bir cevap değildi beklentisi. Gözleri açıkta bir çocuk aradı. Gömülüydü hepsi sırasına geri kalanların. Öylesine seçtiği biri daha önce duyduğu cevabı tekrarlamaya çalışırken kesti. "Tarih nedir çocuklar?" Artık ilgisini kaybetmeye başlamış olan bünyem tekrar içindeki çocuklar ve öğretmen arasında sıkışmıştı. Halbuki öğretmen başka bir cevap için ısrarla tekrardaydı. Göz göze gelinen küçücük bir an yeni bir cümle kurdurdu öğretene. "Senin başka bir cevabın var mı?" Var dercesine bakan gözlerim bu naif adamın yumuşak ses tonunun etkisinde kalmıştı. Bir an duraksasam da "Şu ana kadar olan her şey..." dedim.

Aldığı cevaptan son derece memnun olan öğretmen anlatmaya başladı:

-Ben ortaokula başladığım ilk günü unutmadım. İlk günümün ilk dersinde sınıfımızda müzik dersi vardı. Müziğin müfredat içinde zorunlu olarak alınması gereken bir ders olduğu kanaatindeki herkes öylesine dinliyordu. Öğretmenimiz sordu 'en iyi müzik aleti nedir' diye... Tek tek aldığı cevapları samimi bir gülümseme ile dinledi. Bir türlü beklentisine uygun yanıt vermiyordu ilgilenenler. Sıra bana geldiğinde ağızla önce bağlama sesi çıkartmaya başladım. Bir kahkaha kopmuştu sınıftakiler arasında. Sonra zurna sesi çıkardım. Komik geliyordu çocuk aklınca yaptığım diğerlerine. Tam yaptığımın şımarıklık olduğunu düşünmeye başlayacaktı ki bir iki farklı ses daha çıkardıktan sonra "En iyi enstrüman insandır", dedim. Memnuniyeti gülümsemesine yansıyan müzik öğretmeni aradığı cevabı bulmuştu.

Aslında bu seferde aradığı cevabı vermişim öğretime. Yıllar önce ilk dersinde onu diğerlerinden ayıran cevap beni ayırmıştı şimdi. Cevabıma karşılık "Kendi tarihinin önemli bir anı olsun bu... Her daim aklınla cevap ver. Kendi tarihini kendin yaz."

Aykut ÇAVDAR
KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ
Arkeoloji Bölümü

SON/BAHAR

Tek kullanımlik hayat.
Yine bir yaprak döküldü ömürden.

Hiç bitmeyen istekler,
Kaç zaman nefesini teslim etti vakitsizlikten

Olmazlar bizde kaldı
Olurları göturdüler
Döküldüler
Nice ömrünü tamamlamışlar
Gittiler
Döküldüler

Sonbahar bahaneydi
Bitirmek için başlangıcı
Umutları tek tek söndürdüler
Bunun adı tükeniş
Bunun ardı kar
Aşk yok derinlerde
Kaybedeni çok var
Tek kullanımlik vakitlerin
Ardına gizlenmiş sonbahar

Emine KOÇ

CÜMLE

Zamanın meçhul saatlerinden biri
Gün gece yarısını geçmeye hazırlanıyor
Akreple yelkovan kovalarken birbirini
Ayak sesleri yaklaşıyor
Düşüncelerime doğru hızlıca koşan bir adam
Göğsümün orta yerini deliyor
Kendini çalıyor önce
Sonra beni
Alıyor avucunun içine
Ayrılığa sürüyor
Kopuyoruz parça parça
Şiir şiir dökülüyoruz kâğıda
İki ayrı cümle oluyoruz sonra
Yüklemi ayrı yazılmış
Birleşik bir cümle kuruluveriyoruz dudaklarda
Tek ama parça parça...

Emine KOÇ
KARABÜK ÜNİVERSİTESİ
Sosyoloji Bölümü
3. Sınıf

MUM KORKUSU

Bilirim.
Bazı şarkıların tadı vardır
Bastırırlar yaşamayı.

Yağmur aynı yağmurdur oysa
Yer küre, aynı yer küre
Hep farklı ıslanır.

Sızısı kalır yaşanmışlıkların
Bilirim
En çok ben yaşadım
En çok ölen bendim

Sonra sen doğurdun beni
Asırlar geçmişti, ilk sana ağladım
Hıçkıra hıçkıra yoldum tüyünü
Kanadı kırık arı kuşlarının.

Bilirsin, fena da değildir bu akşam üzerleri
Arsız bir kadının dudakları gibi
Sınılsıklam soyunur gece ayaklarımıza
Papatyalarını açar kırlar
Yapraklarımı dökerim
Kendimi, yine kendime gömerim
Daha çorak toprak yokmuş gibi...

Ve ah! Tanrı bilir ya!
Küstüm otu en güzel çiçektir
Bilhakis gök mavisi , kuşağı ve yıldızlar
Ateş de bundan ısıtır içimizi
Tanrı da sırf bundan yücedir..

Anka'nın külleri kaplar şehrin üzerini
Nasıl olur, sen sağanak olursun
Ben arınırım, yeniden.
Bir gün gidersen doğmak istemez çocuklar
Korkarım, korkarım işte
Mumun alevden korktuğu kadar...

Bilirim.
Ne yaşanmışsa hepsi hazırlar insanı
Dört köşe bir gedik
-ana kucağı gibi sıcak,
soğuk buz kadar soğuk-

Yeryüzünün merkezinde
Oysa Bugün; günlerden en güzelidir
Yaşıyorsam hala ve sen
Sen duruyorsan avuçlarımın içinde nemli bi-
rer elle

Yüzünde bir tebessüm olmak isterim
Ve güneş doğar, ay doğar
Sevginin çocukları doğar gün ortası
Günebakanlar sana çevirir yüzlerini

Ve ah! Tanrı da biliyor ya
Yaşıyorsam
Bu
Senin için...

Umut KÖKSAL
İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
Veteriner Fakültesi
2. Sınıf

BİRBİRİNDEN HABERSİZ İKİ İNSAN ŞİİRİ

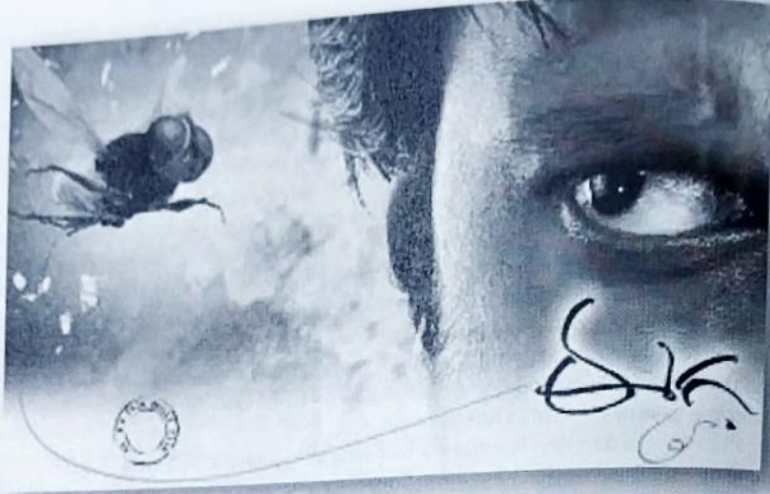
Hala dudakların yalnız, hala dudaklarının dokusuna yabancı bir koku sinmemiş
 Hala gözlerim başka gözleri mensup bir tebessümle yıkanmamış
 Hala kalbim bakır ve parmaklarının arasını hala yalnızlık dolduruyor
 Avunuyorum, aynı gökyüzünün altında aynı yıldızlarda bakışlarımızın buluşma ihtimaliyle
 Hala merhaba diyecek kadar münasebetin kalmış olma umuduyla...
 Hala Beyoğlu'nda Pera'da bir akşam vakti karşılıklı kahve içme umutlarıyla avunuyorum...
 Avuntularla, umutlarla yaşıyorum ışıkların geceyi gündüze çevirdiği şu şehirde...
 Yalnızlık ilk gün ki kadar taze ve ilk gün ki kadar egemen hayatımın her köşesinde
 Sen ve ben cümlesinin sözcüklerinin arasında boşluk ilk gün ki kadar derin
 Uzak kelimesinin anlamsız kaldığı zamanlar oluyor bazen
 Ülkeleri aşyorsun, şehirleri aşyorsun yan yana alıyoruz kimi zaman nefeslerimizi
 Fakat hala öylesine uzağız ki aramızda sayısız coğrafyalar var sanki...
 Çaresizliğimin en kör ve en ücra noktası kabul ediyorum seni
 Hayatım boyunca aldığım nefeslerin belki onlarcası seninle burun buruna geçiyor
 Belki bindiğim otobüsün arka koltuğunda oturuyorsun
 Yada aynı otobüsün farklı kapılarından iniyor bedenlerimizi
 Fakat iki yabancıyız iki ayrı insan... Sen ve ben cümlesi kadar uzak...
 Sen sözcüğünün ardından ve sözcüğünü getirmek kadar yabancı...
 Boğazın kenarında sabahladığım geceler oluyor, yalnızlık piyeslerini andıran geceler
 Şehrin sönen ışıklarına dalıyor gözlerim, birer birer karanlığa bürünüyor şehir...
 Sönen ışıklardan birinin senin pencerenin ardında olma ihtimali sarıyor kalbimi o an
 Yalnızlık sıvalı dudaklarımdan iyi geceler sözcüğü çıkıyor onlarca defa sana hitaben
 Duymadığını ve duysan da başını kaldırıp bakmayacağına gerçeğini bilerek
 Bir köşe başında karşılaşma ihtimalini yineleyerek karşıyorum güneşi
 Bir köşe başında filmlerden kopma birbirimize çarpışma sahnesinden sonra
 Yazılanma seninle karşılaşmanın ruhumdaki mutluluğunun yansıma ihtimalleri...
 İhtimallerle geçiyor günlerim, büyük yıkımlardan geriye kalan umutlarla yaşıyorum
 Sen ve ben cümlesinin sözcükleri kadar uzağız bir birimize
 Yabancıydın bu şehre, ışıklarla aydınlatılan gecelerin ardında kalan suni gündüzlere
 Ortaköy'de eski bir evin ahşap penceresinden sızan yalnızlıkla karışık sigara kokusuna
 Alkol kokusuyla yıkanmış dudaklara, yabancıydın bu şehre
 Sevmeye, sevdikçe kırılmaya en baştabana yabancıydın. Ve çok uzaksın
 Bazen mensup olduğun coğrafyaları aşyorsun, yan yana alıyoruz belki soluklarımızı
 Belki akşam vakti bir vapurda inme sahnesinde ellerimizi birbirine temas ediyor
 Belki Beyoğlu'nda yanlışlıkla çarptığım insan oluyorsun, yumuşacık sesinle pardon diyorsun
 Yada ben özür diliyorum, belki iyi akşamları ekliyorum devamına bir tebessüm ilave ederek
 Fakat o kadar uzağız ki birbirimize; aynı şehirde dolaşan iki yabancı rollerini oynuyoruz daima,
 Aynı şehirde aynı otobüsün birbirine paralel koltuklarında yolculuk yapan
 Aynı vapurun aynı güvertesinde martılara simit atan iki yabancıyız
 Yan yana soluk alıp veren başını kaldırıp aynı gökyüzüne bakan
 Aynı yıldız gözlerini mevzileşip de ağlayan fakat birbirini tanımayan iki yabancıyız
 Fakat uzak sözcüğünün anlamını yitirdiği kadar uzağız
 Aynı şehirde nefes alan fakat birbirinden habersiz iki insanız...

Ali SEVEN
 SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
 Fransız Dili ve Edebiyatı
 2. Sınıf

SENSİZLİĞİN GÜNÜĞÜ

Bir yalnızlığı sığdırmaya çalışıyorum dudaklarımın arasındaki ince boşluğa,
 İsminden arta kalan yere sensizliği ilıştırıyorum...
 Senden yoksunluk ve kırık kalp temalı şiirler büyütüyorum son günlerde aşk bültenimde.
 Bir yalnızlığı sığdırmaya çalışıyorum iki dudığım arasında sakladığım isminin yanına...
 Temmuz serininin ve İstanbul'a özgü nemli havadan nasibini almış bir balkonda.
 Senden uzak ve senden kilometrelerce uzak olmanın çaresizliğiyle bükülüyor boynum,
 Gökyüzünden yalnızlığımı bir merdiven sarkıyor, göz kapaklarımı birbirine yaklaştırıyorum.
 Yıldızlara yaklaşmayı düşünüyorum sana gökyüzünden gizlice bakmak adına,
 Bıvulunu hazırlamış yerini güneşe bırakmak üzere adımını atan karanlığa doğru bir iç çekiyorum...
 İç sensizlikle dolu bir yalnızlık çöküyor üzerime. Kahve saçların geliyor gözümün önüne,
 Rutubetli dudaklarımın arasında en kıymetli varlığım gibi saklıyorum ismini;
 Kaybetmekten, dudaklarımın arasına başka harflerle kurulmuş bir ismin girmesinden korkuyorum.
 Pencereleden içeriye çalışıyorum dudaklarımın arasında isminden arta kalan boşluğa,
 Bir yalnızlığı sığdırmaya çalışıyorum dudaklarımın arasında isminden arta kalan boşluğa,
 Sahte tebessümlerle dolu umut temalı sabahlara uyanıyorum;
 Seni görme gayesiyle yataktan kalktığım günler;
 Bilinçaltımda sana dair hayaller inşa ediliyor sana kavuşma seansı öncesi
 Seninle dolup taşıyor düşler... Rutubetli dudaklarım defalarca senin dudaklarının dokusuna değişiyor
 Şehvet, şursuz bir yalnızlık ve çığırından çıkmış bir hasret kütesinin etkisi altında uyanıyorum sabah
 Yoruluyorum, konuşmanın cümle kurmanın hatta soluk almanın güç geldiği anlar yaşıyorum
 Dakikalarca sensizlik sancılıyla kıvrılıyor cesedim kefen beyazı yataкта...
 Sensizliği birkaç cümleye sığdırmaya çalışıyor aşk ve ayrılık hileleriyle yorulmuş dudaklarım,
 Parmak uçlarının tenimin dokusundan yoksunluğunun hüznü hapsediyorum içime,
 Az kelimeyle kurduğün kısa cümlelerini özlüyorum eski günlere ait fotoğraflardan sona
 Üzüldüğün zaman kırçillaşan sesinin yokluğu çok hissediliyor sabaha özgü sessizlikte
 Loş odadan ruhuma doğru tedirginlik yol alıyor keskin manevralarla
 Karanlığın içine saklanan yalnızlığı soluyor ciğerlerim. Soluk alma seansları güçleşiyor
 Bir yalnızlığı sığdırmaya çalışıyorum dudaklarımın arasındaki rutubetli ufak boşluğa
 Her sabaha karşı gözyaşlarımla yıkanan rutubet kokulu krem rengi yastığıma sınıyor sensizlik
 Dudaklarımdan dudaklarımda arta kalan kahve kokusunu hissetmek adına dudaklarımı kemiriyorum
 Parmak uçlarının eksikliği yaşıyorum... Sensizliğe sarıldığım her an neşter yaraları açılıyor ruhumda
 Aşk ve ayrılık arasında gidip geliyor zihnimin rıhtımında dolaşan anılar bütünü
 Bir yalnızlığı sığdırmaya çalışıyorum dudaklarımın arasına...
 Bir yalnızlığın nemli varlığını sığdırmaya çalışıyorum ismin arta kalan boşluğa,
 İsmi en değerli varlığım gibi saklıyorum. Dudaklarımdan arta kalan kahve kokusu...
 Seni hatırlatıyor ne yana baksam her şey. Şehir, izmarit kokulu oda, rutubetli dudaklar...
 Seni hatırlatıyor her şey... Tek nüshalık el yazması şiirler, ucuz mürekkep kokusu
 Parmak uçlarına has yumuşacık kokulu sıvalı pembe tükenmez kalemin
 Bitmek bilmiyor yalnızlığın ve uzaklık sözcüğünün ruhumdaki yankısı
 Tükeniyor, kırık aşk temalı şiirler yazıyorum aşk bültenlerinde
 Seni hatırlatıyor her şey, tek nüshalık öpüşmeler, ucuz kâğıt ve tükenmez kalem,
 Seni hatırlatıyor şehrin hangi köşesine baksam.
 Ve hayatım sensizliğin romanın andırırçasına senin hatıralarını vuruyor kursağıma
 Seni hatırlatıyor her şey... Dudaklarımın arasına sıkıştırdığım sensizlik,
 Dudaklarımın arasındaki isminden arta kalan ufak boşluk
 Seni hatırlatıyor her şey. Sanki her şey seni hatırlamamı istiyor. Sensizliği yineliyor...

Ali SEVEN
 SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
 Fransız Dili ve Edebiyatı
 2. Sınıf

İKİ ADAM BİR SİNEK

Ağustos ayı böyledir. İnsanı tavada eriyen bir tereyağına benzetmeye bayılır. Üstelik yeni uykudan uyanmış, yarı çıplak ve yaşamdan bıkkın bir erkekseniz; cinsiyetinizi savunmaya karşı başlatılmış her türden eylemin öncüsü bile olabilirsiniz. Dağınık ev, isli perdeler, etrafa saçılmış çorap ölüleri... Tüm bunlar şu anki hayatımı özetleyen yegâne unsurlar, ha bir de son on beş dakikadır suratıma musallat olan şu karasinek...

Bir canlıyı erdemli yapan en önemli dürtü istenmediğini anlayabilmesidir. Gel gelelim, bu hayşiyetsiz sinekler böylesi minicik bir dürtüden bile mahrum canlılardır. El savurma, küfür etme, odanın içinde kovalamaca gibi her türden yöntem maalesef bunlarda başarısızlıkla sonuçlanır. Olayın üzerinden iki dakika geçmeden gelip yine insanın burnuna çöreklenir bu yaratıklar. Velhasıl ben gibi yüz kiloluk şişman bir adam olmanın nihai getirisi ise; bu can sıkıcı durumu kabullenmektir. Nice uğraşın ardından artık pestilim çıkmış ve pes ederek mecalsiz bir halde kendimi kanepeye atmıştım. Ben televizyonun titrek piksellerine dalıp giderken o yüz­süz adi, kara bela, alnımda sörf, burnumdan bangee jumping, yanağımda keyifli bir kır kahvaltısı gibi eylemlerle meşgul olmaya başladı. Yaklaşık bu ve buna benzer tahammül gerektiren duruma aralıksız bir buçuk saat dayandım ve sonunda sabrım taşı. Burnumun dik uçurumundan manzaranın tadını çıkaran sinek bozuntusuna sıkı bir tokat savurdum. Lakin tecrübeli yaratık anlık bir kanat çırpışıyla tüydü. Ayağa kalkıp bağırmaya başladım:

- Çık lan ortaya ahlsaksız!

Derken kanepenin üzerindeki yastığı tüle fırlattım. Kan beynime sıçramıştı. Gözü dönmüş bir katilden farkım yoktu artık. Derhal onu bulup öldürmeliydim ancak bir türlü ortalıkta göremiyordum. Çıldırılmışçasına odayı talan ettim. Evveliyatında uçup gitmesi için açtığım tüm pencereleri kapattım. Ardından diğer odalara kaçmaması için salonun kapısını da örttüm. Tüm bu gürültü, içeride uyumakta olan oda arkadaşımı uyandırmıştı. Tahsin endişeli bir şekilde salon kapısından içeri girdi:

-Abi hayırdır, ne oldu sabah sabah?
-Ofkeyle Tahsin'e baktım:
-Bir şey yok Tahsin, sen git uyu.

Zira durumu Tahsin' in bilmesini istemiyordum. Kendisinin çevreci ve tam bir merhamet abidesi olması şu durumda canımı iyice sıkıyordu. Sineği öldürme isteğimi öğrendiği takdirde olaya onun da müdahil olması kaçınılmazdı. Tüm bunları düşündüğüm esnada sinek hızlıca yanımdan geçip salonun ışık almayan bölümüne doğru bir hamle yaptı. Onu görmemle arkasından hırkamı savurmam bir olmuştu. Lakin ikinci kez ıskalamıştım ve durumu artık Tahsin de fark etmişti. İki adım atarak yanıma geldi ve sinirli bir ses tonuyla:

-Abi çocuk musun? Sabahın köründe bırak şu yaratığın peşini, diyerek elimdeki yastığı çekti aldı ve pencereyi açmaya koyuldu. O esnada elini tuttum:

-Tahsin sen git yat hadi sinirliyim zaten. Çık şu odadan.
-Tamam, kardeşim sen şimdi git benim odaya beş dakika, ben çıkarırım o hayvanı dışarıya.
-Tahsin ben o sineğin ümüğünü sıkacağım kardeşim, dışarı falan çıkmasını istemiyorum.
-Birazder uykumu alamadım zaten adamın canını sıkma git beş dakika yat benim odama işte.

Beklenen olmuştu Tahsin' in merhamet damarı tutmuştu. İyiden iyiye öfkelenmeye başlamıştım. Bir hisşle Tahsin'i kolundan tuttum ve salon kapısından dışarı attım. Geri dönüp tekrar sineğin peşine düşecekken kafama sağlam bir şaplak yedim. Artık buradan geriye dönüş yoktu. Kavga kaçınılmaz olmuştu. Tahsin'in o ablak suratına sıkı bir yumruk attım. Ne olduğunu bile anlayamamış, yere düşmüş ve sersemlemişti fakat hala kendindeydi. Gözlerini açar açmaz elini yanağına götürdü ve ağzındaki ufak çaplı kanamayı fark etti. Celallenmişti, homurdanarak sokaktan bulduğumuz sandalyenin kırık ayağını kopardı ve birden dizime vurdu. Darbenin şiddetinden sopa ikiye bölünmüştü ve uzun sap odanın bir tarafına fırladı gitti. Çok canım yanmış, olduğum yere yıkılmıştım. Tahsin bu durumu fırsat bildi ve doğrudan üzerime atladı:

-Ufacık sineğe artistlik yaparsın he...

Yaşadığım acı sebebiyle artık sinirlenme sırası bana geçmişti. Tahsin' in o kirpi motifli saçlarını kökünden kavrayıp yoldum:

-Sineğe de sana da başlarım şimdi!

Öyle çığırından çıkmıştık ki, salon altüst olana ve ikimizin de yüzü gözü şişene kadar dövüştük. Hakaretlerin ardı arkası kesilmemiş, öfkemiz bitmek bilmemişti. Nice zaman sonra gücümüz tükendiğinde ancak durabildik ve üç bardak suyu kafaya dikip suskunluk içinde birer sigara yaktık. Ev, aradığını bulamayan bir hırsızın imzası gibiydi. Darmadağın ve harabe... Tahsin bir duvarın dibine çökmüştü ben başka bir duvarın dibine. Ağustos sıcaklığı resmen içimizi kavuruyordu. O esnada küçük bir vızıltıyla karasinek, gözlerimin önünden geçti ve Tahsin'in kanayan eline kondu. Tahsin sakince sigarasından bir firt çekti ve yıldırım hızında bir tokatla onu öldürdü.

Fatih ONAYDIN
DUMLUPINAR ÜNİVERSİTESİ
Grafik Bölümü
2. sınıf

SİYAH BEYAZ

(1. Kısım)

Yol kenarına park etmiş renksiz arabalar, kontrastı yüksek gök kubbe, tonu olmayan çiçekler, ünsüz ifadeler. Yaşadığım büyük buhranın yegâne kanıtlarından bir kaçıydı sadece. Tıp ahalisince izafi varsayımlardan ötesi yoktu durumum için. Ne renk körüydüm, ne görme engelli, ne de sağlıklı. Retinam, korneam ve diğer bilmediğim, doktorların zirvaladığı bütün hücre parçalarımın işlevi sağlamdı. Hasarsız ve kusursuz... Herhangi bir göz hastalığım ya da görme sorunum yoktu. Durumumun psikolojik olup olmadığını ya da beynimin görüntü işleme mekanizmasıyla mı ilgili olup olmadığı halen araştırılıyordu. Tedaviyi yarıda bırakıp, ucuz hayatıma geri dönmeyi istesem de, doktorların ve fakülteadaki araştırmacıların, durumu öğrenmelerinden sonra merakı üzerimden hiç eksik olmadı. O kadar ki, hatır ve ricalarla kontrollere geldiğim bile oldu. Ancak çocukluğumdan beri yaşadığım bu sağlıksız, metanetsiz duruma alışkın olmam ve ötesinin olmadığına inanıyor olmam, onların garibine gidiyordu. Yirmi üç yaşlarında, buğday tenli, başarısız ve kimsesiz biri oluşum, yaşadığım -onlar için- bu anormal olan olayı geri planda bırakıyor, adeta gölgeliyordu. Hayatımın bir kaç yılını, üniversitenin yetenek sınavlarına adanmış, fakat hiçbir sonuç alamamanın verdiği hazımsızlıkla, fabrikadaki rutubetli yerime geri dönmüştüm. Yaşamıma; dünyayı renksiz gören, yalnız, mutsuz ve pis işlerde çalışan biri olarak devam ediyordum. Buzdolabı teli üreten, köhne bir fabrikada gönüllü kölelikti yaptığım.

Geceleri farelerin mabet olarak bellediği, küf kokulu bölümünde, on iki saatten fazla aynı eylemleri tekrarlamak, ebedi sonuma kadar olan günlerimi değersizleştiriyordu. Bu leş kokan fabrikada tek arkadaşım ise Sami'ydi. Anlamakta ve kendini ifade etmekte güçlük çeken bu zavallı mahlûk, en ağır işleri; robot kollardan, elektrikli ve dizel forklift araçlardan ya da birkaç iri kıyım ağır yarmadan bile çok daha kolay yapabiliyordu. İri cüssesi ve kendini ifade etmekte yaşadığı zorluklardan dolayı, çoğu kişi onu zekâ özlürlü sanıyor ve saldırmamasından korktuğu için yanına yaklaşmıyordu. Sami ile birden fazla ortak yönümün olması, ona yakın olmama sebep oldu. Zira çoğu kişinin zevk aldığı birçok şeyden tiksinti duyan ve onları istemsizce yargılayan bir bireydim. Fakat Sami farklıydı. Bana benziyordu. Kimsesiz, başarısız ve yalnız bir adamdı. Mutsuz ve öfkeli... Tanrı'nın ve tabiatın azizliğine uğramış ve yaşamaktan gücendirilmişti. En az benim kadar haksızlığa uğradığına inanıyordu. Keza aynı şeyler benim dünyamda da raks ediyordu. Hâlihazırda somut olan dünyayı renksiz gören biri olarak gelmiş olmam yetmiyormuş gibi, soyut olan hayatımın da renksiz olması pek rastlanan tesadüf olaylarına benzetilemezdi. Ailemi tanıyor olsaydım en azından onlara; onların dünyayı nasıl gördüklerini sorabilirdim. Fakat yalnızdım. Üstelik yalnızlık en karamsar kutularımızın yegâne anahtarıydı. Bu anahtarın arkasında duran karanlık dünyaya, bilinçaltının en dip ve tekinsiz kuytularına girmek, insan ruhunda unutulmaz izler bırakabiliyordu. Her gece başımı yastığa koyduğumda, soru işaretlerinin daha çok artması, gözümü ilerisi için oldukça korkutuyordu. İleriyi görebilmekten çok tahmin etmenin pekte mümkün olmadığı bir dünyada nefes alıyorduk ve bütün olasılıklar her insan için geçerliydi. Mutlak sonuç ölüm olsa dahi, yine de en amansız "an"larda belirebiliyordu hayatta. Karabasanlar gibi üzerimizde uçuşan, talihsizlikler silsilesini kovabilmenin çaresini ararken, kendini kaybediyordu insan ve yok oluyordu. Parça parça yok oluyordu hem de. Münevver insanların bas bas bağırduğu en derin aforizmalardan, basmakalıp kitapların mottolarından ve yaşanılmış manifestolardan; çıkarılan, resmedilen, işlenen ya da kaleme alınan derin bir yok oluştan bahsediyorum! Günümün çoğunluğunu; murdar, kara çatılı, beton ve demir karışımıyla kaplı, biçimsiz bir şekle sahip, necaset ve sülfür kokan, karbondioksit seviyesi tarif edilemez ölçülere ulaşmış, habisli insanların kanserli düşünceleriyle bezeli, şer'in bir nebze eksik olmadığı, minyatür bir cehennemi andıran taştan duvarlar arasında geçişem

de rahatsız geçen birkaç saatlik uyku dışında kalan vaktimi, bambaşka bir şekilde geçirmeyi yeğliyorum. Kâinatı tek renk görebiliyor olmam, ışığı beyaz, gölgeyi siyah olarak algılamam ve perspektifi biçimlendirebiliyor olmam, çizim sanatında Tanrı misafiri olmamı kolaylaştırdı. Fakat yine de yansıyanın, yansıtılardan çok farklı olması, beni yetenekten muaf kalmış, vasıfsız biri olarak gösteriyordu. Çünkü ışık ve gölge, çizgi değerini artırıyor ve bambaşka bir hale getiriyordu. Bense gerçekliği çiziyordum. Çünkü dünyada her şeyin renksiz olduğu zaten kanıtlanmış bir gerçektir. Fakat gerçeklik bu topraklarda beş para etmiyor ve toplum; "sanatçı" sıfatı takınmış illüzyonistlerin yarattığı aldatmaca ütopyalarına hayran kalıyor ve bu sahteliğe inanmayı seçiyordu. Bu asırlık yalan hikâyeleri tarih boyunca nüksedecekti. Bizden önce de, bizimle de ve bizden sonra da...

Bize -ne olursa olsun- sakın kalmamız ve ses çıkarmamamız öğretildi. Güzel olanlardan uzak durmamız öğretildi. Güzel işlerden, güzel kadınlardan, güzel içkilerden ve güzel giysilerden... Bir şey güzelse ondan uzak durmamız gerekiyordu onlar için. Bize bizimde güzel olduğumuzu söylediler ve kendimizden de uzaklaştık. Bir çeşit oyundu bu ve yıkamamız gerekiyordu. Sami ile sadece iş yerinde görüşüyordum. Bu iri cüsseli adamın çıkardığı tuhaf sesler ve alışagelmis balgamları ondan ziyade beni utandırıyor ve bu zavallı adamcağıza öfke duymama sebep oluyordu. Sami ile birkaç rutin randevumuz dışında fazla görüşmüyorduk. Sabah saat altı gibi çay ve simit ile geçen ufak kahvaltı ve öğle molasında yemek. Bazen de sigara molaları. Zaten Sami ile fabrikada görüşüp, konuşmak bile fazlaydı ve muktezi olan fazlasını yaşamamaktı. Zaruri ihtiyaçlarla geçen zamanlar, Sami ile molalar ve bu nacasat yığını fabrika haricinde; sık olmamasına rağmen sokaklarda, perspektif oyunları yaparak, portre ve peyzaj çalışmaları çizerek, kara kalem sanatını icra ediyordum. Kaçış noktalarını, ufuk çizgisini, çizginin üzerinde bulunan esas noktayı değiştiriyor ve bambaşka bir soyut gerçeklik kazandırıyordum. Fakat perspektifsel açıları değiştirmenin verdiği elemle baş edemiyor ve çok geçmeden kaçış çizgilerini geri yerine bırakıyordum. Fakat yine de kâğıt üzerinde tam anlamıyla rakursi bir görüntü elde edemiyordum. Zira renkleri görememenin dezavantajlarından biri, toplumun gerçekliğini reddediyor oluşuydu. Fakat yine de tonlamalarla yakaladığım görüntü kendine hayran bıraktıracak seviyeye ulaşıyordu. Yetenek sınavlarını geçemememe sebep, teknik bilgimin olmaması ve ölçüleri göz kararı oturtmam olarak bir adım öne çıkabilirdi. Yine de "en azından denedim" demenin tadını hiçbir şeyden alamayacağımı da iyi biliyordum... Gecenin oldukça ilerlemiş ve uyumaya hazırlandığım saatinde, Sami'den telefon geldi. İlk başta açıp açmamak arasında bir an tereddüt etsem de telefonu açtım. Telaşlı, korkmuş ve panik kokulu bir sesle çevirmişti numaramı.

"Yardım moruk!.. yardım!.. gerek."

Bir insanın sesinden, isteyeceği şeyin ve yaşadığı çaresizliğin büyüklüğünü ölçebilirsiniz. Ses ne kadar zayıf ve titrek geliyorsa, isteyeceği şey o kadar büyük ve çetin olacak ve yine buna oranla size o kadar ıstırap verecek demektir. Fakat Sami kendini ifade etmekte güçlük çektiği için, yanılıyor da olabilirdim.

"Ne oldu Sami, hayırdır?" dedim.

Ürkek bir sesle yanıtladı beni.

"Telefon... Anlatamam... 1 saate gel garaj eski. Kapat, kapat, kapatmam lazım. Bekliyorum."

(Yazının devamı, dergimizin 26. sayısında...)

Cannur DAŞKIRAN
EŞKİŞEHİR ANADOLU ÜNİVERSİTESİ
Uluslararası İlişkiler
2. Sınıf

DÜNYANIN EN DÜZ ADAMI

Selam, ben dünyanın en düz adamı. İsmim Ali. Bu kadar. Soyadım yok.

Zihnimdeki en eski şey; yüz üstü bir inek dışkısına düşüşüm... Ondan öncesi de yok zihnimde. Annem ve babamı hiç tanımadım. Belki de onlar bile yoktur. Parklarda, köprü altlarında yaşadım hep, paramı çalarak kazandım. Üç defa bıçaklandım. Üçü de aynı yerden. Üçü de aynı kişi tarafından. O da bir kere bıçaklandı. Yaşasaydı bir kere daha bıçaklardım. Bıçaklamak, bıçaklanmak o zamanlar en büyük eğlencemdi. Sonra tiner kullanmaya başladım. Ağaçlarla konuşmaya başlamamla aynı zamana geliyor bu olay. Bir koca çınar vardı. Dedem gibi severdim ihtiyarı. Bana hayatı, aileyi, sevgiyi, güveni anlatırdı. Tabi masallara inanacak yaşı çoktan geçmiştim. Ama itiraz etmezdim hiç, dinlerdim. "Babalar çocukları için her şeyi yapar" dediği zaman. "Öyleymiş" derdim hep, utanırdı.

Sonra âşık oldum bir gün. Bir hafta takip ettim. Ertesi hafta çantasını çaldım. Cüzdanında fotoğrafı yoktu. Çantayı kapısının önüne bıraktım. Param vardı, onun parasını almadım. Zaten erkek adam kadın parası yemez. Çınar dedem söylemişti.

Çok arkadaşım oldu, çok arkadaşım öldü. Ta ki hiç arkadaşım kalmayana kadar. Bir köpek vardı, sıradan bir renkte, isimsiz, zayıf ve sahipsiz... Benim gibiydi. İyi anlaştık. Sonra o da öldü. Bana koşarken kamyon çarptı zavallıya. Son nefesinde Ali dedi gözlerime bakarak. Ali, bu benim ismim ama daha önce Ali diyen hiç olmamıştı. "Hişt!" diyorlardı, "lan, bir baksana" diyorlardı. Ali dememişti kimse.

Bazen çok üşüyordum. Kış diyorlar. Hiç sevmezdim onu. Sıcak zamanlarda yoldan geçenleri dinlerdim, bazıları; "Keşke kış gelse çok sıcak..." diye söylenirdi. Hiç anlamazdım onları. Soğuk olsa daha mı iyi sanki? İnsanlar garip varlıklar.

Sonra yaşlandım ben. Unuttum geçmiş. Dün bile çok uzaktı hatırlamak için. Bir günde ölmüşüm. Kış öldürmüştü beni. Çok tatlıydı ama son uykum. Kışın son kıyağıydı...

Hüseyin YENİYAPI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Kimya Bölümü
4. Sınıf

ÇAY OLMAK GEREK BAZEN

Çek bir tabure otur yanıma,
Çayım demli, şekersiz değil mi?
Bak bir şiirde dem vur her yudumuna
Yalnızlığından nefesin geçiyor
Göbelerim o şiiri seyre dalarken,
Yalnızlığın beni sarmalıyor.
Neyse çayını yudumla soğumasın,
Bilirim soğuk çay sevmezsin.
Hadî dokun bardağıma çayım ısınsın,
Hadî dokun bardağıma çayım ısınsın,
Bilirim şiiri dinlemez, sadece izlersin.
Neyse çay bitti galiba, şiir sustu...
Bir bardak daha mı istesek acaba?
Yoksa boş ver şiir bitti ne de olsa
Hadî kalk gidelim bu tabureden
Karanlık bir kaldırımında iki şiir
Bir bardakta çay olmaya...

Sinan Salih GÜNGÖR
İstanbul İkitelli Ortaokulu
Türkçe Öğretmeni

SES-İ KAKTÜS

Soğuk ve ıssız geceler
Teşne kaktüsündeşer yarasını
Kaybolur kavuran güneş,
Ardında bırakır kurak vedaları.

Gülün sahte gülüşünden ziyade
Kaktüs dikenini gösterir çiçeğinden önce
Dikenleri kanatır gökleri;
Tek damlayı ziyan etmez gözlerinde...

Çöllerin umutsuzluğuna nisan yağmurudur,
Adeta imkânsızlığı yakar bakışlarında.

Gül bahçesi yeşerir yaralarına,
Kuşlar raks eder dallarında,
Mihmandır kum fırtınalarında yalnızlığa.
Kar örülü yollara sapmak parmak uçlarında
Yeşertir umutları;
Gül'meyi öğretir çiçeklerin feryadına...

Zeynep DEMİRBACAK
VAN- Telia Sonera Anadolu Lisesi
11. Sınıf

GÖZLERİ MİHIRLİ GECE KONUĞU

Her bir meleğin tebessümünde müjdeliyor,
Erek dumanlı kafasını bir ev daha kurdu
Zirvesinden eteklerine kadar...
Yüreği ondan daha ağır olanı selamlıyor
Titreyen vücudu belki de üşüyor
Gözleri mihirli gece konuğu...

Yalnızlık kaderiyle konuktu geceye,
Gözleri iman kokusu serpiyordu şehre,
İlk ezan kulaklarına nasipli
Son şahadet diline yeminli
Simsiki tutulmuş mücevherler yüreğinde
Gözleri mihirli gece konuğu...

Yürek elleriyle getirdiği kuşları uçuruyor,
Saçlarındaki aklar kadar umut taşıyan erek,
Nisan'da saçlarını yoldurtuyor.
Konuğun duayla giydirilmiş umutları gerek;
Yere değen gagalarından
Nasiplerini almaları isteyen
Gözleri mihirli gece konuğu...

Fırtına hapisli gece iptesallanırken
Günahkâr dilleri, fakir kalemleri
Dile getiren cömert sultan
Siyah bir incidir erek'i konuşuran
Kırık kalemleri utandıran ise
Gözleri mihirli gece konuğu

Bulutlar kafa kafaya vermiş
Tüm bardakları şerefimize doldururken,
Erek şarapların en helalini içiyor
Günahlarla kirletilmemesi gereken
Bir nisanı daha seçiyor
ve bir eylül'ü daha zehirliyor
Gözleri mihirli gece konuğu...

Gözleri çizili İstanbul'a her fırça vuruşu
Uçurur Ereğe suskunluğu.
Müebbet yemiş suskunluğun affı,
Bir tek nisanlarda ve on beşlerde olur.
Eğilmiş baştan medet ummayın
Mükemmelliğin hocası
Gözleri mihirli gece konuğu...

Yanı başımda bir ses var
Kapalı camlar ardında İstanbul
Bir Van yağar bu gece yalnızlığa
Makaslı kanatlarla uçulmaz ki

Son bir yudum içime aldığım...
Hasret vurulu kırık bir kalem konuşur.
Ümitler bir tek mükemmellikte güzel
Hasret ve tutsak
Gözleri mihirli gece konuğu...

KADER ASLAN
VAN- Telia Sonera Anadolu Lisesi
11. Sınıf

KALDIRIM SERÇESİ EDİTH

Küçük bir kız çocuğudur. Ne var ki yaşadığı hayat şartları, trajediler, acılar, ayrılıklar daha küçük yaşta Fransız müziği deyince akla ilk gelen isimlerden biride Edith Piaf'tır. Edith asla hiç büyümeyen Edith'i kocaman bir kadın yapmaya zorlamıştır.

Küçük yaşta, gözleri mikrop kapmış ve kör olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı. Bu hastalığı yaşamak için biraktı. Aradan aylar geçtikten sonra, tedavi sonucu gözleri düzeldi. Babası, küçük Edith'i genelevden almıştır ve mesleği olan sokak akrobatlığı insanlara yetmeyince, kızını sokakta insanlara karşı küçük akrobatik veya numara yapması için zorlamıştır. Bunun üzerine Edith, en iyi bildiği şarkıyı yani Fransa millî marşı La Marseillaise'i söylemiştir. 14 yaşındayken babasının yanından ayrıldı. 17 yaşındayken ilk ve tek çocuğunu doğurdu. Marcelle adını verdikleri bu talihsiz kız çocuğu 2 yaşında menenjitten öldü. Gençliğinde, babasının başka bir kadından olan kardeşi Simone ya da Edith'in seslendiği gibi Momone ile birlikte Paris sokaklarında şarkılar söyledi ve hayatını kazanmaya çalıştı.

Kaldırımlarda şarkı söylerken Louis Leplee tarafından keşfedilir ve Edith'e takma ad olarak 'küçük serçe' düşünülür. Ancak bu lakap başkaları tarafından kullanıldığından ona 'kaldırım serçesi' adı verilir. Bir süre sonra Louis Leplee'nin ölümünden dolayı bazı suçlamalara maruz kalır ve çok zor günler geçirir. Hayat artık Edith için çekilmez bir hal alır. Tüm popülaritesi kaybolmuş hatta halk tarafından hakaretlere maruz kalmıştır. Tabiri caizse insan içine çıkmaya yüzü kalmamıştır. Yeni meşhur olduğu dönemde tanıştığı Raymond Asso'yu araması sonucunda Küçük Piaf' olarak bilinirken, profesyonel müzik hayatına dönmüş, eğitim almış ve eski ününe Edith Piaf olarak kavuşmuştur.

Edith Piaf'ın özel hayatında çapkın bir kadın olduğu söylenir. Bunların arasında en çarpıcı aşk hikâyesi hayatında en çok sevdiği ve unutamadığı orta sıklıkta dünya boks şampiyonu Marcel Cerdan ile yaşadığı tutkulu aşktı. Marcel Cerdan Fransa'da tanınmış bir insandı, evli ve 3 çocuk babasıydı. Marcel bugün Edith için büyük bir travma saklıyordu çünkü Marcel'in bulunduğu uçak düştü ve tek bir kişi dahi kurtulamadı. Edith bu ölümden çok etkilenir ve morfinler, ağrı kesiciler ve alkolle hayatta kalmaya çalışır. Saçlarını bile bir daha uzatmamak üzere keser. Ölen sevgilisinin anısına bir ağıt şeklinde olan 'L'hymne à L'amour (aşka övgü)' u yazar ve dünya çapında hit bir aşk şarkısı olur; daha sonra kendinden 20 yaş küçük olan Yunan asıllı Theo Sarapo ile evlenir. Bu evlilik aslında bir aşktan ziyade belki bir dostluk, sevgi üzerinedir. Ancak Edith bir süre sonra pişmanlık duyar. Theo ile efsanevi bir şarkı olan 'a quoi ça sert l'amour' (aşk neye yarar ki?) düetini gerçekleştirir.

Fransız rivierasındaki Plascassier'de 10 Ekim 1963'te karaciğer kanserinden ölür. Eşi Theo Sarapo'nun aynı gece cenazesini gizlice Paris'e getirdiği, böylece hayranlarının "Édith Piaf'ın kendi evinde öldüğünü" düşüneneğini umduğu söylenir. Katolik kilisesi Paris Başpiskoposu -sürdüğü hayat nedeniyle- Édith Piaf'ın cenaze törenini yapmayı reddetti. Tabutu Père-Lachaise mezarlığına götürülürken on binlerce hayranı korteje katıldı. Mezarlıktaki törende hazır bulunanların sayısı ise 100.000'i geçti. Ünlü şarkıcı Charles Aznavour, Édith Piaf'ın cenaze törenini anlatırken "İkinci Dünya Savaşı sona ereli beri bütün Paris'in trafiğini tamamen kilitleyen başka bir olay yoktur." dedi.

Edith Piaf'ın 'benim şarkım beni anlatıyor' dediği unutulmaz şarkısı 'non je ne regrette rien' (hayır, hiçbir şeyden pişman değilim) 'de yaşadığı hayattan hiç de pişmanlık duymadığını anlatıyor.

Non, je ne regrette rien

Non, rien de rien

Non, je ne regrette rien

Ni le bien qu'on m'a fait

Ni le mal; tout ça m'est bien égal !

Non, rien de rien

Non, je ne regrette rien

C'est payé, balayé, oublié

Je me fous du passé !

Avec mes souvenirs

J'ai allumé le feu

Mes chagrins, mes plaisirs

Je n'ai plus besoin d'eux !

Balayées les amours

Et tous leurs trémolos

Balayés pour toujours
Je repars à zéro
Non, rien de rien
Non, je ne regrette rien
Ni le bien qu'on m'a fait
Ni le mal; tout ça m'est bien égal !

Non, rien de rien
Non, je ne regrette rien
Car ma vie, car mes joies
Aujourd'hui, ça commence avec toi

Hayır, hiçbir şeyden pişman değilim
Hayır, hiçbir şeyden
Hayır, hiçbir şeyden pişman değilim.
Ne bana yapılan iyilikten,
ne de kötülükten; hepsi benim için aynı!
Hayır, hiçbir şeyden
Hayır, hiçbir şeyden pişman değilim.

ödü, süpürdü, unutuldu
Geçmiş umursamıyorum artık !
Anılarımla,
Ateşi yaktım.
kederlerim ve mutluluklarım
artık onlara ihtiyacım yok.
Aşkları süpürdüm
tüm çarpıntılarıyla
sonsuz kadar süpürdüm.
sil baştan başlayacağım.

Hayır, hiçbir şeyden
Hayır, hiçbir şeyden pişman değilim.
Ne bana yapılan iyilikten,
ne de kötülükten; hepsi benim için aynı!
Hayır, hiçbir şeyden
Hayır, hiçbir şeyden pişman değilim.
çünkü benim hayatım, çünkü benim sevinçle-
rim
bugün, seninle başlıyor.

Ölümden korkmamaktadır yalnızlıktan korktuğu kadar ve son röportajında şöyle der:

- « - Bir kadına öğüt verecek olsaydınız, bu ne olurdu?
- Sev.
- Bir genç kıza?
- Sev.
- Peki bir çocuğa?
- Sev.»²

Merve Abacıoğlu
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. sınıf

² Kaynakça: http://tr.wikipedia.org/wiki/%C3%89dith_Piaf

23 NİSAN'IN 'ÇOCUK BAYRAMI' OLARAK ADLANDIRILMASI

23 Nisan'ın Çocuk Bayramı oluşu yine TBMM'nin açılışıyla ilişkili olmasına rağmen, tamamen aynı bir bayram olarak gelişmiş ve 1981 yılına kadar da öyle devam etmiştir. Bu Bayram 23 Nisan 1927'de Himaye-i Etfal Cemiyeti'nin (günümüz Çocuk Esirgeme Kurumu'nun) o günü "Çocuk Bayramı" olarak duyurmasıyla başlamış kabul edilir. Aslında Himaye-i Etfal Cemiyeti'nin 23 Nisan'la ilgili çalışmaları daha önceki yıllarda vardır ve hatta çocuklardan da söz edilmiştir. Kurum, 23 Nisan 1923'te Millî Bayram için pullar bastırması ve satması, 23 Nisan 1924'te Hâkimiyet-i Milliye gazetesinde "Bu gün Yavruların Rozet Bayramıdır" ibaresi yer almış, 23 Nisan 1926'da da yine aynı gazetede "23 Nisan Türklerin Çocuk Günüdür" başlıklı bir yazı kaleme alınmış ve bu yazıda cemiyetin bu günü çocuk günü yapmaya çalışarak doğru yolda olduğunu ve para kazanan herkesin bu gün cemiyete çocuklar için bağışta bulunması gerektiği vurgulanmıştır. Nihayet 23 Nisan 1927'de Himaye-i Etfal Cemiyeti o günü Çocuk Bayramı olarak şöyle duyurmuştur:

"Millî Meclisimizle millî devletimizin Ankara'da ilk teşkile günü olan Millî bayram Cemiyetimizce çocuk günü olarak tespit edilmiştir. Bize yeni bir vatan ve yeni bir tarih yaratıp bırakan mübarek şehitlerle fedakâr gazilerin yavruları fakir ve ıstırapın evlatları ve nihayet alelittak bütün muhtac-ı himaye-i vatan çocukları namına milletin şefkatli hissiyatına müracaat ediyoruz. Kadın, erkek, genç, ihtiyar hatta çocuk vakti ve hali müsait çocuklardan mini mini vatandaşlar için yardım bekliyoruz. Her sayfası başka bir şan ve muvaffakiyetle temevvüç eden milletimizin, yarın azami derecede muavenet göstermekle beraber, çocuk gününün layık-ı veçhiyle neşeli ve parlak geçirilmesi için aynı derecede alaka ve müzakeret göstereceğinden emin olan Himaye-i Etfal Cemiyeti, şimdiden arz-ı şükran eder."

Bu tarihten itibaren bu üç kavram, aynı gün üzerinde birleşecek ve çocuk bayramı olma konusunda bir kanunla belirlenmişlik olmaksızın kutlanmaya başlanacaktır. Cemiyeti buna iten neden ise cemiyetin yetim çocukları için gelir kaydetme anlayışıdır. Böylece çocuk bayramı ortaya çıkmıştır. Çocuk bayramı adı daha resmîyet kazanmamış olsa da, bundan sonra 23 Nisan "Millî Hâkimiyet Bayramı"nın yanı sıra "Çocuk Bayramı" olarak da kutlanacaktır.

1927'de ilk kez kutlanan çocuk bayramı, başta kaynak oluşturma olmak üzere, çocuklara neşeli bir gün geçirtmeyi hedeflerinde bulunduruyordu. 23 Nisan 1927'deki ilk bayram Türkiye Cumhuriyeti devletinin kurucusu ve dönemin cumhurbaşkanı Mustafa Kemal Paşa himayesinde gerçekleştirilmiş, etkinlikler için Atatürk arabalarından birini çocuklara tahsis etmiş ve Cumhurbaşkanlığı Bando-su'nun konser vermesini sağlamıştır. O yıl cemiyetin Ankara'daki binalarından birine Çocuk Sarayı adı verilmiş ve burada düzenlenen çocuk balosuna İsmet (inönü) Bey'in çocukları da katılmıştır.

1929'da çocuklara ilgi daha da artmış ve o yıl ve daha sonraki yıllarda 23-30 Nisan haftası "çocuk haftası" olarak kutlanmıştır. Daha sonraları, 70'li yıllara kadar ulusal boyutta ünlenecek ve katılımı arttırarak ilerleyen 23 Nisan Çocuk Bayramı kutlamalarına 1975'te Türkiye Radyo Televizyon Kurumu da katılmış ve bir hafta çocuk programları yayımlamıştır. 1978'de Meclis Başkanlığı'nın izniyle meclis-teki törenlere çocukların da katılması sağlandı. 1979'da bu uygulama Ankara ilkokullarından gelen çocuklarla düzenli olarak başlatıldı, 1980'de de bütün illerden gelen çocuklarla "Çocuk Parlamentosu" oluşturuldu. 1979 yılının UNESCO tarafından Dünya Çocuk Yılı olarak duyurulması üzerine, TRT tarafından dünyanın bütün çocuklarını kucaklamayı amaçlayan bir proje hazırlandı ve 1979 yılından itibaren TRT Uluslararası 23 Nisan Çocuk Şenliği adıyla uygulamaya kondu.

Bayramın en son şeklini alışı ise 1981'de gerçekleşmiştir.[6] Darbe döneminde Millî Güvenlik Konseyi bayramlar ve tatillerle ilgili kanunda yaptığı değişikliklerle o güne kadar kanunen adı konmamış bir şekilde kutlanan bayrama "23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı" adını vermiştir.

BİR DAMLA AŞK

Su da, aşk da çarpındıkça boğar ve batırır insanı...
 İçin içinden çıkmaya çalıştıkça dibe çekilirsiniz
 Ya her gün ölür,
 Ya da bir kez gömülürsünüz.
 Suda ve aşkta, ilerlemeyi bilmiyorsanız
 Ne yapacağınızın şaşırıp
 Bir kaybetme korkusuna kapılırsınız.
 Birinde 'can'ım
 Diğerinde canımı...
 O can kayar gider habersizce, aniden
 Ve kurtarmak için hiçbir şey gelmez elinizden.
 Su da, aşk da sınısıklam eder insanı
 Ve öylesine hoş bir histir ki bu
 İstemezsiniz bile üstünüzü, başınızı
 gözyaşınızı
 kurulamayı.

Su, aşkın gözyaşığıdır,
 Aşksa, suya hasret...
 Öylece bekler kavuşmayı.
 Aşk da, su da varoluştur, yaratılıştır.
 Ve ne tezattır ki,
 İkisi de yok eder kendisine kapılanı...
 İkisi de ne güçlüdür
 Oysa ikisi de affetmez,
 kendisine yapılanı.
 Aşk da, su da eğer soğuksa dondurur
 İnsanın kalbini bedenini...
 Ve bir andan sonra öyle bir noktaya gelirsiniz ki,
 İstemezsiniz bir daha ısınıp çözünmeyi
 Başka sularda
 Başka bakışlarda...
 Bakışlarınız donuktur artık, tepkileriniz donmuştur
 Ve hafıza tamamen silmiştir, hatırlamazsınız
 En son ne zaman gülümsediğinizi...
 Akar gider su
 Deler geçer aşk.
 Anılar ve bir kaç resim kalmıştır elinizde
 Zamansız gözyaşları sebebidir bu
 Yakalar sizi kısıvrak...

Tout est par amour et
 Tout est par l'eau...

Selin SIVARI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

TÜRKİYE

Benim gökyüzüm niye bu kadar dar
Devrimim solgun, bayrağım üzgün
Issız bir gemi gibi dalgalanıyor
Meyhanede kabaran bir hesap pusulası
Büyüdükçe büyüyor, gelen içmiş giden içmiş
Cüzdanim boşalmış, yalnızlığım yorgun

Türkiye'yim, bir tokat gibi uzanan dünyaya
Bir yarımada, demek ki üç yanım deniz
Benim gönlüm niye bu kadar dar
Kuşlar uçmuyor artık, kurtlar ulumuyor
Yalnızım, dünyalar, dünyalar kadar

Alacakaranlıkta, bir sokak arasında ağlıyor çocuğum
Arada bir denize bakıyor, deniz bataklık
Nereye gideyim, Türkiye'yim, önüm karanlık
Durup durup körlerin alfabetini çalışıyorum

Ahmet ERHAN

(1958-2013)

LA TURQUIE

Pourquoi est-il si étroit mon ciel
Ma révolution pâlie, mon drapeau affligé
Tangue comme un bateau solitaire
Une addition gonflée dans la brasserie
Elle était trop salée, tout venant y a bu
Mon portefeuille s'était vidé, ma solitude s'était lassée

Je suis la Turquie, une gifle donnée au monde
Une péninsule, c'est-à-dire mes trois côtés bordés de mer
Pourquoi est-elle si étroite mon âme
Les oiseaux ne s'envolent plus, les loups ne hurlent pas
Je suis seul autant que l'univers solitaire

Dans le crépuscule, au milieu d'une rue mon enfant pleure
Il regarde parfois la mer, mer marécageuse
Où que j'aille, je suis la Turquie, mon passage est ténébreux
Par intermittence je m'entraîne à l'alphabet braille

Ahmet ERHAN

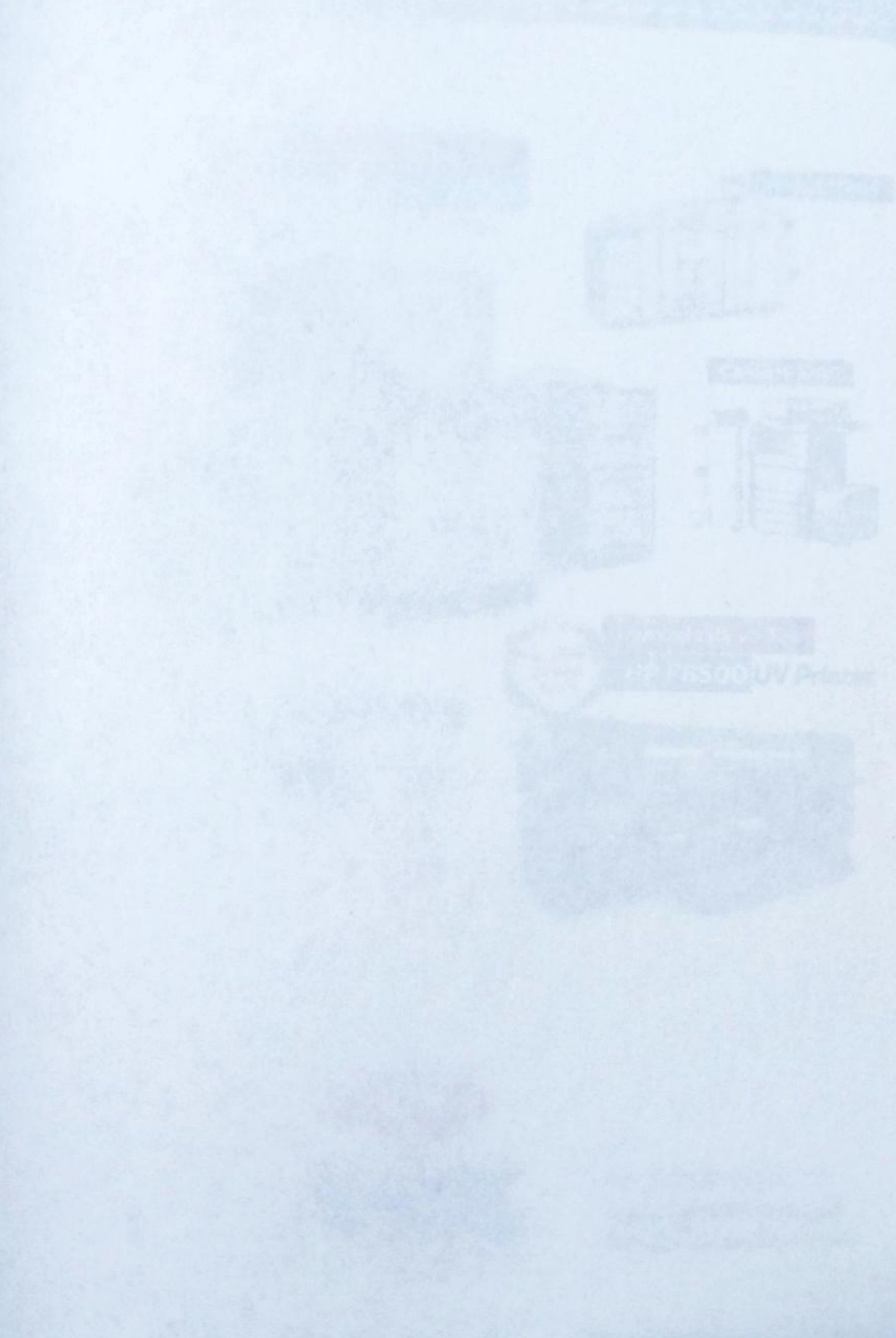
(1958-2013)

Traduit par : Galip BALDIRAN

TRT İÇİŞİLERİ VE DİPLOMATİYE BAKANLIĞI
KONULU

YÜR

MERKEZİ

SADECE KONYA'NIN DEĞİL İÇ ANADOLU'NUN

EN BÜYÜK DİJİTAL BASKI MERKEZİ

Dijital
Baskıda
Son Nokta

Konyada İlk ve Tek
HP Latex 360

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Konyada İlk ve Tek
HP INDIGO 3550
Digital Press

Xerox 4112 PS

Canon IR5240

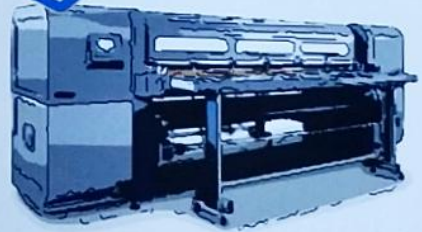
Canon IR8295

Her Türlü
Zemine
Baskı

Konyada İlk ve Tek

HP FB500 UV Printer

Canon IPF 9100

Xerox 5000AP

Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd.
Aktif İş Mrk. No: 30/A
Selçuklu/KONYA

AYBİL
DİJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

Tel: (0332) 350 21 71
www.aybilonline.com
info@aybilonline.com

KONYA

MERAM

KULU

ALANYA

MERSİN

AKSU

SEYDİŞEHİR

MANAVGAT

ÇUMRA

KARATAY

**KONYA ÇİMENTO
HAZIR BETON**

BEYŞEHİR

“Temel Sigortanız”

AKŞEHİR

SERİK

KARAMAN

ELİKESİK

LADIK

BOZKIR

YUNAK

Horozluhan Mahallesi Cihan Sk. No: 15

42300 Selçuklu / KONYA

Tel: +90(332) 346 03 69 - Faks: +90(332) 346 16 12

www.konyacimento.com.tr